

Kristine Kathryn Rusch

Vítěz

svazek 2

.....
KRONIKY FEY
..

Zvedla ruku a druhá vlna, všechno dobří vojáci, se postavila do pozoru. Pak máchla rukou dolů a vojáci vyrazili do útoku. Zjevně narazili na stejný odpor jako první skupina, ale zapojili se do boje. Kov se na slunci tak blýskal, že Licia sotva rozeznala, co se děje. Ale slyšela bolestné výkřiky a feyský bitevní pokřik. Vzduch však zčeřilo jen pár vítězných výkřiků.

A to právě postrádala. Ano, první vlna šla jako obě• a vojáci to pravděpodobně věděli. Ale druhá měla dopadnout lépe. Ostrované nevyslali žádné další oddíly, jen šípy pršely houfně. Ostrované neměli tolik záloh jako Feyové.

Ostrované pobíjeli Feye snáze, než se čekalo. Zdálo se, že se jejich meče mňhají rychleji než feyské, že zasahují přesněji, že mají zázračnou schopnost zranit. Viděla tryskat krev, viděla na bitevním poli potoky krve.

Byla to stejná jatka jako poprvé.

Zamračila se a v duchu zatoužila vidět do městečka. Chtěla vědět, jestli už dorazili zvěrojezdci.

Ale na tom nezáleželo. Jejím úkolem je stát tady a posílat své oddíly dolů, aby odvrátily pozornost ostrovanů.

Potřetí zvedla paži. Potřetí se pěchota postavila do pozoru. A potřetí je poslala na smrt.

Dělala to ve slepé důvěře.

S vírou v sebe.

S vírou ve svůj plán.

S vírou v Černého krále.

Musí věřit, že Feyská říše dokáže zvítězit a zvítězí. Jinak by nic z toho nemělo smysl.

Bitevní pole bylo poseto mrtvolami, povětšinou feyskými.

„Věř,“ šeptala si tiše a doufala, že víra bude stačit.

Kristine Kathryn Rusch
pentalogie Kroniky Fey

Oběť – svazek 1
Oběť – svazek 2
Podvrh – svazek 1
Podvrh – svazek 2
Rival – svazek 1
Rival – svazek 2
Vzdor – svazek 1
Vzdor – svazek 2
Vítěz – svazek 1
Vítěz – svazek 2

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Vítěz

svazek 2

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE FIFTH BOOK OF FEY

THE VICTORY

PART 2

Published by agreement with the author
and the author's agents.

Translated from a Bantam Spectra book, 1998 edition

Copyright © 1998 by Kristine Kathryn Rusch

Czech translation © 2004 by M. Polová

Cover illustration © 2004 by R. Čermák

Czech Edition © 2004 by V. Soukup – Wales

All Rights Reserved

ISBN 80-86390-76-4

TAJEMSTVÍ

(odpoledne)

– dokončení –

Rugad stoupal po schodech, stráže pochodovaly před ním. V této nejstarší části paláce bylo tolik tajných chodeb, tolik průchodů z jedné části do druhé. V dějinách ostrovanů byla válka, či alespoň pletichaření, které nehodlali přiznat.

Byla toho řada, co tento lid nehodlal přiznat a Rugada to dráždilo. Strávil spoustu času s převtělovačem Mluwem. Nic mu nehrozilo, držel se dál od železných tyčí, z Mluwova dosahu. Ne že by se ten převtělovač o něco pokusil. Selia mu vnutila takový strach z dotyku, že ji bude možná Rugad muset říct, aby na něm zapracovala znovu. Mluw nesnesl ani dotyk zdi na zádech či židle pod zadkem. Její okouzlující zaklínadlo bylo příliš silné, Rugad měl obavy, že Mluw možná nesnese ani pocit jídla v ústech, a to by nebylo dobré. Prozatím ho Rugad potřeboval.

Mluw mu řekl všechno o obřadech Svatyně. Také mu vyprávěl všechno, na co si vzpomněl z dějin náboženství, a citoval mu náboženské texty. Rugadovi to připadalo jako nesmyslné drmolání, srozumitelné jen těm, kdo ho přednáší, ale přesto se rozhodl, že se nad tím zahlubá a zjistí, co se z toho dá vytěžit.

Ale snadné to nebylo. Nic z toho nebylo snadné. Myslel si, že to bude jednoduché, že prostě vyslechne někoho, kdo něco ví o ostrovním náboženství, a tak porozumí jejich magii.

Pochopil jen tolik, že většina z ostrovanů nemá o nějaké magii ani tušení a že náboženský řád je založen na předpokladu, že magie patří několika málo vyvoleným, kteří se rozhodli ji nepoužívat – zřejmě vyjma nějakého případu ohrožení, a takový případ se jim nepříhodil po celá staletí.

Trhnutím hlavy naznačil strážím, kterou chodbou půjdou dál. Pár z nich počkalo, až projde, a teď šli za ním – teď mohli, protože už se od převtělovače vzdálili. Po dobu výslechu je Rugad nechával v takové vzdálenosti, aby neslyšeli, co mu převtělovač říká.

Ne že by na tom záleželo.

Jeho sdělení byla přinejlepším nejasná. Rugad choval podezření, že většina bude k ničemu.

Starosti mu dělalo to, že jen velmi málo z toho, co mu Mluw řekl, připomínalo magii, alespoň tak, jak to chápal Rugad. Vyprávění o Poledních světlech mlhavě připomínalo případ, kdy čaroděj použije oheň, ale způsob, jakým byl tento obřad sloužen, svědčil o víceméně formálním přístupu k věci. Koule a světla čarodějové při své magii nepoužívali, alespoň Rugadovi o tom nebylo nic známo.

Vlastnosti svěcené vody nikdo neznal, dokud je náhodně neodhalil jeden z jejich náboženských vůdců. V tom všem, co Rugadovi sdělil Mluw, nebylo nic, co by alespoň naznačovalo, že svěcená voda zabíjí jako jed. Používala se jen k čištění meče a ten meč použil jejich první náboženský vůdce Roca k sebevraždě.

Rugad se protáhl dvířky a vešel do Velké síně. Vyjma něj a jeho strážných tu nebyl nikdo. Z jihozápadu sem vysokým oknem proudilo slunce, nicméně při pohledu z okna bylo vidět černo z ohňů nad středem ostrova. Po tom vlhku a pavučinách v kobkách tu však bylo příjemně. V kobkách se vznášel prastarý, zatuchlý pach odpadků a krve, naznačující vzpomínku na hojné používání, kterou nemohl vymazat ani čas.

Ale v dějinách ostrova nebylo nic, co by naznačovalo nějaké rozsáhlejší používání kobek – ani v dějinách, které odhalili převtělovači, ani v dějinách, které studoval ještě v Nyei.

Toto místo mu bylo tajemstvím a čím déle tu byl, tím tajemnější mu připadalo.

Obrátil se zády k slunci a zadíval se na zed' ověšenou zbraněmi. Kamennou stěnu pokrývaly meče ze všech období ostrovních dějin. Ty nejstarší byly nejbliže k těmto dveřím. Temný obrys na zdi, vypálený staletími světly, ukazoval, kde byl meč, který ukradl černohábita. Rugad přejel prstem po prázdném místě. Kámen byl chladný. Kolem byly další meče. Zauvažoval, jestli jsou stejně ostré a magické.

Byla jen jediná možnost, jak to zjistit.

Obrátil se na strážného. „Potřebuji rudokapa,“ sdělil mu.

Strážný sklonil hlavu, otočil se na patě a vyšel ze síně. Rugad si založil ruce za záda a pozorně si meče prohlížel. Na některých byly ještě staré skvrny od krve. Jiné se jen jen leskly. Všechny by v něm vyvolávaly představu bojovného lidu, nebýt toho prokletého náboženství. Náboženství, které uctívá meč.

Přišlo mu to zvláštní. Meče visely a ležely po celé Svatyni, a přesto je ostrovní náboženství předvádělo jen v jednom případě. A to byl obřad Přijetí.

To Přijetí vrtalo Rugadovi hlavou. Mluw mu ten příběh musel několikrát opakovat. Rugad už to uměl nazpaměť. Roca čelil »vojákům Nepřítele« na nejsvětějším z míst, vyčistil si meč svčcenou vodou a pak si ho vbodl do břicha. Byl Přijat do Boží ruky.

Ale znění toho příběhu bylo zvláštní a to byl důvod, proč mu to musel Mluw opakovat, dokud se to Rugad nenaučil z paměti. Byl přesvědčen, že v těch podrobnostech je něco významného, něco, na co musí přijít.

Když Roca žádal Boha o slyšení, prosil o bezpečí pro svůj lid. Přesto na ně dotírali nepřátelé a zdálo se, že ho Bůh nevyslyšel

Takže to byla ta válka, které si Rugad všiml, ale co to bylo za válku, kdo byli ti nepřátelé a co se s nimi stalo, to nebylo jasné. Rovněž tak nebylo jasné, kdy Roca žil. Mluw měl jakési matné povědomí o tom, kolik pokolení minulo od Rocových časů, ale ta pokolení se počítala podle rocanů, náboženských vůdců, a jak Mluw zdůraznil, pár z nich zemřelo během prvního roku svého působení, zatímco jiní zůstali v postavení rocana přes čtyřicet let. Takže i když padesátého druhého rocana Feyové zabili, nedalo se dost dobře říct, že uplynulo padesát dva pokolení.

Rugad pochyboval, že tento palác je starý padesát dva pokolení, i když některé meče na to stáří vypadaly. Měl pocit, že ztrácí půdu pod nohama. Znal dějiny Galinasu, znal dějiny jeho zemí i národů. Znal dokonce dějiny posledních dvou set let Modrého ostrova, ale to mu neposkytlo klíč potřebný k pochopení Modrého ostrova.

K poznání Modrého ostrova zahaleného mlhou věků.

Roca přivedl své nepřátele na nejsvětější z míst a požádal Boha, aby je srazil. Když tak Bůh neučinil, napadlo Rocu, že je srazí sám, ale pak si pomyslel: „Neznamenalo by to, že se považuji za lepšího než Bůh? Protože jestliže Bůh tak nechce učinit, musí mít ve své moudrosti důvod. A já jsem jen bídny tvor, nikoli stvořitel. Já nedokážu vidět víc, než svůj malý ostrov. Nevidím ani, co je za vodami. Nevidím Boha na jeho svatém místě. Nevidím zvířata na stromech, jsem jen ubožák, nehodný rozhodovat za Boha.“

Něco z toho bylo asi přidáno později. V Rugadovi to vyvolávalo představu obřadu, pocit mýtu pro mýtus. Slyšel jich u jiných národů už tolik. Ale pravda, žádný nebyl tak podivuhodný jako tento.

Cožpak může člověk opravdu takto uvažovat? A jak by se to dozvěděli jeho následovníci?

A tak Roca nařídil svým mužům, aby se mu postavili po bok, s meči tasenými, leč ať jich nepoužijí. A když za ním na svaté místo přišli nepřátelé, přivítal je a vybídl je, ať počkají, až si vyčistí meč. Pak vzal vodu, která mu zůstala po jednom padlém druhovi, a vyčistil si meč.

Na tento bod se Rugad Mluwa opakovaně vyptával. Voda, kterou Roca použil k čištění meče, byla svěcená, alespoň to Svatyně tvrdila. Takže svěcená voda, věc, která zabila celé feyské vojsko, nepochází od Rocy, ale od jeho padlého druha.

Rugad to shledával podivným.

Když si vyčistil meč, promluvil Roca ke svým mužům. Pravit jim: „Bez vody člověk umírá. Lidské tělo tvoří voda. Jeho krev je voda. Dítě se rodí v přívalu vody. Díky vodě jsme čisti. Díky vodě jsme zdraví. Díky vodě jsme naživu. A právě když jsme ve vodě, jsme nejbližší Bohu.“

Muž v ohrožení se přece nezastaví, aby v hádankách vysvětloval svým stoupencům, co činí. Muž v ohrožení nemá čas se zastavovat, čistit si meč a pak si ho vrazit břicha.

Rugad přemítavě vraštil čelo a prohlížel si meče před sebou. Celé to bylo nějaké nejasné. A to ho rozčilovalo, už když mluvil s Mluwem.

A k tomu ještě ta věta o vodě: *Bez vody člověk umírá.* Ale tady, na Modrém ostrově, voda zabíjela.

Přinejmenším Feye.

A v celém tomto obřadu nebylo nic, co by ten jev vysvětlovalo. Jestliže svčená voda zabíjí nepřátele, tak proč s ní ten velký Roca své nepřátele nepostříkal?

Rugad tiše nadával. Nenáviděl ostrovní magii. Byla založena na slovíčkaření, popírání a jinotajích. Feyové svou magii využívali. Ostrované svou magii potírali, všechno zašmodrchali a jednali tak tajemně, že tomu zřejmě nerozuměl nikdo.

S rukama sepjatýma za zády kráčet k vysokým oknům, která se táhla od země až ke stropu. Okny proudilo dovnitř světlo a vykreslovalo bubliny ve skle.

Dál si v duchu procházel obřad Přijetí a toužil, aby se mu rozjasnilo. Potřeboval by porozumět tolika věcem.

Ale jeho muži pravili: „Ctihodnosti, zůstane-li člověk ve vodě příliš dlouho, umírá.“

Ve vodě byla smrt, ale to se netýkalo svčené vody. Jednalo se o utopení. Jak Rugad chápal svčenou vodu, zabíjela pouhá kapka. Snad proto nemá člověk zůstat »ve vodě příliš dlouho«.

A Roca se na ně zadíval s hlubokou lítostí v očích. „Člověk umírá, jen není-li natolik čistý, aby usedl u Božích nohou.

Dotýkáte-li se vody,“ pravil jim Roca, „dotýkáte se Boží podstaty.“

Tak toto je klíč. Tady, jasná zmínka o magii. Ale Rugad přesně nechápal smysl. V očích ostrovanů nejsou Feyové dostatečně čisté, aby usedli u Božích nohou.

Přesto Roca zemřel mečem, který vyčistil svěcenou vodou.

Nebyl snad ani on sám dostatečně čistý?

Ostrované tvrdí, že byl Přijat do Boží ruky, ne k Božím nohám.

Je snad toto rozhodující podrobnost?

Rugada z toho rozbolela hlava. Bylo to tak spleť. Bude muset předat Mluwa a jeho vyprávění cenzorům a počkat, s čím přijdou.

Požádá je, aby se soustředili na poslední větu: *Dotýkáte-li se vody, dotýkáte se Boží podstaty.*

Boží podstaty.

Je to snad voda, co dává moc? A pokud ano, tak jaký druh moci? A je to jakákoli voda nebo jen nějaký druh vody?

Udělal snad chybu, když si myslel, že se jedná jen o svěcenou vodu? Nevěděl. A takhle to bylo se vším. Nevěděl. A potřeboval vědět.

Mluw mu řekl, že ta věta je závěrem proslovu. Zbytek je část bohoslužby přidaná nějakým rocanem o léta později. Leč Mluw nevěděl, kterým rocanem ani o kolik později byla poslední slova přidána:

Nepřipustíme tu žádné nepřátele. Roca nás ochrání přede vším, co by nás ohrožovalo. Nezemřeme Mečem. My budeme Mečem žít.

A meč zabíjí Feye stejně účinně jako svěcená voda. V této bohoslužbě se zmiňuje jak voda, tak meč a Rugad věděl, že obojí má magické vlastnosti.

Přemítal, kolik je v této bohoslužbě zmíněno dalších magických předmětů, kterým prostě jen neporozuměl. Nebo zda jsou v jiných bohoslužbách, které z paměti neumí, zmíněny další.

Aniž se otočil od okna, luskl prsty. Vedle něj se vynořil strážný. „Řekni Landremu, ať přivede cenzory, sejdem se v této místnosti,“ nařídil mu Rugad.

Strážný přikývl a odešel. Rugad se mračil na okno. Třeba se v těch spleťtých obratech dokáží cenzoři nějak vyznat. Ti uvažují v daleko spleťtějších magických výrazech než on.

Dokázal by z toho vybrat magické obraty, ale už ne jejich význam. Cenzoři možná budou schopni proniknout do všeho.

Doufal v to.

Nemají moc času.

Nedostali se moc daleko.

Luke se plazil po břiše v úrodné černé hlíně kukuřičného pole, patřícího nějaké chudší rodině. Půda žírně voněla a nad hlavou mu tiše šustily kukuřičné listy.

Con se plazil o řádek vedle, opatrně se ohlížel za sebe a díval se do stran, jako by čekal, že něco uvidí.

Ani jeden se nepodíval nahoru. Už ne. Jednou to stačilo.

Con uviděl ty ptáky jako první, letěli ze severu v jednom temném hejnu. Ukázal na ně a v Lukovi se zastavilo srdce. To ještě seděli za troskami toho komína, viditelní, jak jen dva lidé mohou být, a neměli kam jít. Bylo jasné, že jakmile bude hejno nad nimi, ptáci je uvidí.

Po cestě ještě pochodovala feyská pěchota. Ale to už byla jiná skupina, ne tak přísně uspořádaná. Zjevně dostali rozkazy, kde se mají hlásit, ale někteří chvílemi sbíhali z cesty, jako by si prohlíželi okolí.

Luke kývl směrem ke kukuřici a oba se do ní vrhli. Luke dopadl na záda a mezi dlouhými zelenými listy se díval, jak oblohu zatahuje černé hejno. Racci, vrabci a drozdi – všichni letěli pohromadě. Ptáci – opravdoví ptáci – tohle nikdy nedělají.

Tohle byli Feyové.

Letěli směrem k ohni.

Hrůzou zavřel oči a Con do něj strčil. „Jestli se budou dívat, uvidí nás.“

Luke se silou vůle vzchopil. Vzal hrst hlíny, vetřel si ji do vlasů a naznačil Conovi, ať udělá to samé, pak se v hlíně vyváleli, aby zakryli světlou kůži, a Luke se ještě hlínou pomazal, aby to vylepšil. Con udělal to

samé. Pak se Con pootočil, aby viděl, jestli se na ně nějaký malý feyský tvor neplíží zezadu.

A tak tam zůstali po nekonečně dlouhé hodiny. Slunce se pomalu vleklo po obloze a stíny se dlužily. Kolem pochodoval nekonečný proud Feyů, ale tihle neurvale pořvávali a chechtali se, veškerá kázeň byla pryč.

Luke nevěděl, co to znamená. Takhle neukázněné Feye ještě nezažil.

Vzduch houstl a teplo sílilo. Z oblohy se snášely malé šedobílé vločky.

Popel.

Někde hořelo a Luke měl podezření, že je to blíž než požár, který založil on.

Feyské výkřiky zesílily. Pak se poblíž ozval nárek – ženský nárek. Con se už už zvedal, ale Luke ho chytil za nohu.

„Nemůžeme s tím nic dělat,“ zašeptal. Věděl, co bude následovat. Feyové dostali tu selskou rodinu. Žena naříkala dál, zoufale, hrůzně. Vykřikl nějaký muž, drsně, vzpurně. „Zabili by i nás.“

„Ti lidé nejsou mrtví,“ zašeptal Con.

„Budou.“

Ženský výkřik prudce stoupl a pak se zlomil a přešel ve štkání. Začalo křičet nějaké dítě. Ticho prolomil další ženský hlas, starší a smířenější s osudem.

Luke zabořil tvář do hlíny. Kolem se rozléhal chechot, snažil se to neslyšet, chechot smíšený s nářkem. Muž pořád křičel: „Nechte je na pokoji! Nechte je! Vezměte si mě.“

Vezměte si mě.

To samé kdysi řekl Lukův otec.

Muž to opakoval pořád dokola, až konečně uprostřed slova zmlkl, jako by mu někdo zacpal ústa. Nebo ho zabil.

Con se pohnul. Luke mu pevně stiskl nohu. Feyové byli blízko. Luke slyšel dopadat těžké boty do měkké půdy.

„Chtěl, abychom to spálili všechno?“ otázal se nějaký Fey.

Con strnul. Luke nevěděl, jestli feyský rozumí nebo ne.

„Všchno. Do posledního,“ odpověděl jiný.

„Tohle jsme nikdy nedělali.“

„Doposud ještě nikdo nezničil vaky.“

„To není pravda,“ ozval se třetí hlas. „Můj děd mi vyprávěl...“ A hlasy se vzdálily.

„Co že to jdou spálit?“ zašeptal Con.

„Kde ses naučil feysky?“ zeptal se Luke.

„Svatyně to po nás chtěla,“ odpověděl Con. „Moc mi to nejde.“

„Chystají se spálit všechno.“

„I úrodu?“

Luke nevěděl, co na to odpovědět. Počist'á mu řekl, že k něčemu takovému nikdy nedojde. Ale Luke měl počítat s nejhorším.

Con z Lukova mlčení vyrozuměl odpověď. „Musíme se odtud dostat.“

„Uvidí nás.“

„Máme meč.“

„Proti armádě?“ opáčil Luke.

„Jinou možnost nemáme,“ zašeptal Con.

Neměli. Buď uhoří v kukuřičném poli, nebo budou prchat, aby si zachránili život. Ptáci už na nebi nebyli. Mohli by to zkusit. Třeba jsou Feyové tak zaměstnáni sedláky a zakládáním požárů, že Luka s Conem neuvidí.

„Otoč se,“ zašeptal Luke, „a na můj povel vyrazíme k potoku.“ Žena znovu vykřikla, ostré, kvílivé lkaní. Nemají moc času. Con se pomalu, opatrně, aby

nezavadil o žádný stonek, otočil. Nadzvedl se, Luke taky.

Na okamžik se jejich pohledy střetly. Pak Luke kývl a dali se do běhu.

Arianna vylezla ven a oslepeně zamrkala. Venku bylo tak jasno, až jí z toho slzely oči. Možná jí je trochu poškodila ta koule, anebo měla oči jen ještě trochu přecitlivělé. Zatoužila si je promnout, ale ovládla se.

Vedle ní stál Coulter. Dole ji vzal za ruku a pomohl ji do schodů k ústí jeskyně. Něžně ji držel za loket, ale jakmile vylezli ven, pustil ji. Mrzelo ji to. Nevěděla, jak mu říct, aby se jí dotkl znovu.

Dar byl kousek před ní a díval se na oblohu, jako by tam mohl nalézt nějakou odpověď. Počist'a šel na kraj římsy a podíval se dolů. Chráněnka zůstala s Darem, jako by ho jen tím, že stojí vedle něj, mohla podpořit.

„Ari.“ Dar to vyslovil dost rozkazovačně, tento tón od něj ještě neslyšela. „Pojď sem.“

Letmo se podívala na Coultera. Zamračeně hleděl na Dara. Zhluboka se nadechla, připravena pronést něco hrubého – takhle s ní nikdo nemluvil, leda snad otec – ale pak si to rozmyslela.

„Na co myslíš?“ zeptal se jí Coulter tiše.

Usmála se na něj a zavrtěla hlavou. Dar se k ní obrátil.

„Ari?“ pronesl tázavě. Rozkazovačný tón se z jeho hlasu vytratil.

„Už jdu,“ odpověděla.

Vál lehký vánek a bylo jí to příjemné. Ani si neuvědomila, jak se jí v jeskyni nelíbí. Došla ke svému bratrovi a zastavila se uprostřed římsy, dál od mečů.

„Stínozemí je založené na vizi,“ vysvětloval jí Dar. „Může je dělat každý, kdo má vize, a cvikem se zlepšují. Čím silnější máš vize, tím silnější je stínozemí.“

„Jako stínozemí našeho děda?“ zeptala se Arianna. Stínozemí, v němž žili Feyové na Modrém ostrově po

dvě desetiletí, bylo jediné stínozemí, o němž kdy slyšela.

„No,“ ozval se zezadu Coulter, „to bylo vlastně skoro zničeno, když tvůj děd zemřel. Dar ho obnovil.“

Podíval se na Dara. Na tvářích mu naskočily rudé skvrny. Pokrčil rameny ve snaze předvést, že na tom přece nezáleží. „Víš, jak vypadají vize,“ pokračoval.

„Nikdo jiný tu magii ve skutečnosti nevidí. Se stínozemím je to stejné. Ale ty ten útvar můžeš pozorovat. Ukážu ti pár věcí.“

„Dobrá,“ odpověděla nejistě, netušíc, zda kdy ona nějaké stínozemí použije. Pak si vzpomněla na první pravidlo, které jí Solanda vždycky vtloukala do hlavy: uč se všemu. Nikdy nevíš, co se ti kdy může hodit.

Dar zavřel oči a levou ruku natáhl před sebe. Pak zvedl pravou. Mezi prsty se mu ze vzduchu utvořila malá bednička. Rostla mu v ruku, pak se odpoutala od dlaní a vyrostla, až byla podle černých hran velká natolik, aby pojala živou bytost. Pak se rozplynula.

Dar přiblížil levou ruku k pravé a u prstů mu vyskočila maličká světélka, na jasném slunci skoro neviditelná. Světélka se zamihotala, vzrostla a srovnala do kruhu. Dar pootevřel oči a prostrčil kruhem ruku.

Ruka zmizela.

Pak ji zase vytáhl a usmál se na Ariannu. „Udělej to,“ vybídl ji.

„Vypadá to snadně,“ poznamenala.

Pokrčil rameny.

„Ale jak jsi to udělal, že zmizela?“

„Stínozemí nemá být vidět,“ odpověděl.

„Zpočátku bylo.“

„To jsem tak udělal proto, abys to mohla pozorovat,“ odpověděl. „Tak bys to měla cvičit. A pak, až si budeš jistá tím, co děláš, budeš ho dělat neviditelné od začátku.“

Zamračila se na něj. Celý ten nápad se jí nelíbil. Stínozemí. Slýchala o něm celý život a nikdy to pořádně nepochopila. Otec říkal, že ho Feyové většinou používají jako tábor pro ubytování vojáků, když válčí, ale Feyové na Modrém ostrově se v jednom usadili a žili, což nikdy nedělali.

Podle otce se matka s rozhodnutím žít ve stínozemí nikdy nesmířila.

„Musíme jít do stínozemí dřív, než zase začnou s těmi pokusy,“ podotkla Chráněnka.

Dar se na ni usmál. Když se usmíval, vypadal jeho obličej cize a povědomě zároveň. Jako by byl feyštější. Přesto v něm Arianna rozeznávala samu sebe. Tento pocit se Sebastianem nikdy neměla. Se Sebastianem byli vždycky jako dvě oddělené bytosti.

„Jdi první,“ vybídl ji Dar.

„Nepotřebuješ stráž na to, aby vstoupila první do stínozemí, které jsi sám stvořil,“ odtušila Chráněnka a Arianně chvíli trvalo, než jí došlo, že Chráněnka žertuje.

Chráněnka natáhla ruku a strčila pěst přesně doprostřed světelného kruhu. Světélka se na okamžik rozhořela a kruh se roztočil.

„Myslím, že se ne...“ začala, a vzápětí se kruh otevřel. „Tak jdeme,“ povzdechla si a vešla dovnitř.

Světélka ještě chvíli vířila a pak se zastavila.

Chráněnka zmizela.

„Jak to probíhá?“ zeptala se Arianna.

Dar se usmál. „Asi jako bychom vyřízli kus oblohy. Nemůžeš postavit stínozemí v něčem pevném, jako třeba ve skále. Musí být ve volném prostoru. Ale i když máš jen kousek prostoru, můžeš v něm ubytovat celou armádu.“

„Já to nechápu,“ prohlásila.

„A já nechápu, proč se ty proměňuješ, a já ne,“
odtušil Dar. „Ty ano?“

Ne, ovšemže to nechápala. Nebyla vychována u Feyů. Copak na to zapomněl?

Muselo jí být na očích vidět, jak je podrážděná, protože Dar jen potřásl hlavou. „Pochopíš, až to uděláš,“ pravil.

„Jsi si tak jist tím, že to udělám?“ opáčila.

„Jsi vizionář,“ odpověděl. „Všichni vizionáři to dokážou, i ti nejnižší. I když ti ho ne vždy dokážou udělat tak velké, aby bylo použitelné.“

„A mne považuješ za jednoho z nejnižších,“ zavrčela.

Zvedl oči k nebi. „Nic takového jsem neřekl.“

„Ani jsi nemusel,“ odsekla.

Povzdechl si. „Já se s tebou nechci hádat, Arianno.“

„Opravdu?“ opáčila. „Vypadá to, že ano.“

Přišel za nimi Počist'a. Postavil se vedle ní a založil si ruce na hrudi. „Z vás dvou jsi to ty, kdo se nedokáže ovládat,“ sdělil Arianně. Natáhl ruku ke světelnému kruhu a pak ucukl.

„Doufám, žeš to udělal i pro nemagické bytosti,“ poznamenal k Darovi.

„Chráněnka prošla.“

„Ta je z pěchoty. Jednoho dne bude mít magii.“

Dar se zhluboka nadechl ve snaze se ovládnout. „Zkus to,“ pravil.

Počist'a prostrčil pěst mezi světélky. Rychle zavířila, stejně jako pro Chráněnku. Než vstoupil, obrátil se ještě na Coultera.

„To vojsko se nehýbe,“ sdělil mu.

Arianna se ohlédla. Coulter byl poblíž, opíral se o skálu. Měla jakýsi vzdálený dojem, že se na ni dívá. Srdce v ní poskočilo.

„Dík,“ řekl Počist'ovi. Počist'a vešel dovnitř.

Dar se zadíval na Ariannu, pak zavrtěl hlavou, jako by se rozhodl, že se hádat nebude, a šel za Počist'ou do stínozemí. Arianna hleděla na světelný kruh. Vstupní kruh, tak tomu říkají. Až na ten malý kulatý světelný vír je stínozemí neviditelné. Nelze poznat, že jsou uvnitř tři Feyové.

„Proč jsi na něj tak zlá?“ zeptal se jí Coulter tiše.
„Snažil se ti pomoci.“

„Já žádnou pomoc nepotřebuji,“ odsekla Arianna.

„Zná věci, které ty neznáš.“

„A já znám věci, které nezná on.“

Coulter přikývl. Odlepil se od skály a šel k ní. Jako vždy ji překvapilo, že se na něj dívá shora.

Zastavil se pár coulů před ní a pohladil ji po tváři. Měl teplou dlaň. „Myslím, že se na něj rozzlobíš pokaždé, když se ti snaží přiblížit.“

Tvář, kde se jí dotkly jeho prsty, jí hořela. „To není pravda.“

„Tak proč se s ním tak hádáš?“

O krok ucouvla a rukou se dotkla tváře tam, kde ji před chvílí pohladil. „Nehádám se.“

„Hádáš,“ trval na svém Coulter.

„Ty jsi jediná rodina, kterou má. Ty a tvůj otec. Nikoho jiného nemá.“

„Je to snad moje chyba?“ otázala se Arianna.

„Měla bys s ním mít trochu soucit,“ namítl Coulter.

„Soucit mi moc nejde.“

Usmál se. „Ale jde. Jen ses ho nikdy nenaučila docenit, což je zvláštní, protože to vypadá, že tvůj otec je velmi soucitný.“

„Solanda říkala, že soucit je pro slabé.“

Krátce přikývl, úsměv z jeho tváře zmizel. „Ten dlak.“

„Ano,“ odpověděla.

„No tak tento dlak mne unesl a dopravil do feyského stínozemí a tam mne opustil. Prvních pět let života jsem strávil bez péče a bez lásky. To znamená zakusit nedostatek soucitu.“ Ta poslední slova přímo vyplívl. Takhle drsně ho ještě mluvit neslyšela. Nějak se jí to nelíbilo.

„Takhle se na to díváš ty,“ odpověděla. „Co udělala Solanda?“

„Nic, co by stálo za řeč,“ odpověděl. „Nikdo ji neposlouchal, když mluvila o mých schopnostech, neudělala si čas na to, aby mne vychovávala, jako tebe.“

„A ty žárlíš?“ otázala se Ari.

Zavrtěl hlavou. „Žárlit, že jsem nebyl vychován tím nejnemilosrdnějším z Feyů? Tak nazývají dlaky. Je to tak?“

Třásl se jí ret. Nechtěla, aby se na ni Coulter zlobil. Bolelo ji to. „Tak tohle si myslíš?“ zašeptala.

„Myslím si to o Solandě,“ odpověděl. „Myslím si, že když si nedáš pozor, dopadneš stejně. Vychovala tě dobře.“

Skousla si ret. Třásl se. Prudce se od něj odvrátila, nechtěla, aby viděl, jak ji to rozrušilo. Zatápala po vstupním kruhu, našla ho a prostrčila jím ruku.

Uvnitř bylo stejně teplo jako venku. Bůhvíproč si myslela, že tam bude chladněji.

Pak ji Coulter popadl za loket, odtáhl ji od vstupu a otočil si ji k sobě. „Já si nemyslím, že jsi jako Solanda, Ari,“ řekl tiše a znovu ji něžně pohladil. Odhrnul jí vlasy z obličeje, pohladil ji po tváři, palcem jí přejel po bradě a naklonil si její hlavu níž.

Chvilí se na ni díval a pak ji něžně políbil.

V ničem se to nepodobalo polibku, který jí dal, když putoval po otcově poutu a našel ji lapenou uvnitř sebe samé. Tento polibek byl opravdový.

Tento ano.

Chvilí zkoumal její ústa, pak si ji přitáhl k sobě, levou dlaní jí něžně vískal vlasy, pravou rukou ji objal kolem pasu. Byl úžasný, příjemný, něžný, silný, i když věděla, jak zeslábl po té ranní události.

Nakláněla k němu hlavu, ochutnávala ho...

„Jak zajímavé.“

Ten hlas patřil Darovi.

Coulter odskočil a zadíval se kamsi nad Arianninu hlavu.

Ari tak nespěchala. Nestála o to, aby někdo věděl, jak je rozrušená. Ale srdce jí divoce bušilo a nebylo to tím, že je překvapil její bratr.

„Dare,“ vyhrkl Coulter a pak se odmlčel. Zrudl až ke kořínkům vlasů.

Arianna se obrátila. Ve vzduchu plula bratrova hlava. Kolem rychle kroužil světelný kruh.

„Máš něco proti tomu?“ otázala se suše.

Přeskočil pohledem z ní na Coultera a zase zpět na ni. „Myslel jsem si, že v této zemi si sedláci s královskou rodinou nic nezačínají,“ podotkl.

Coulter zbrunátněl.

Ariannu to nadmíru rozzuřilo. „Co ty můžeš vědět?“ zavřela. „Ty jsi vyrostl v bedně u lidí pověstných svou neschopností.“ „Ari...“ začal Coulter.

„Nech mne,“ odsekla. „Je načase, aby se za tebe někdo postavil. Dar se k tobě chová jako k nějakému lejnu, zatímco ty s ním jednáš jako s tím nejcennějším pokladem na světě.“ Obrátila se na Dara.

„Naši rodiče si myslí, že jsi vlídný a laskavý. Nevidí, jaký jsi doopravdy.“

Darovi se vytratila z obličeje všechna barva. Arianna potlačila úsměv. Bod pro ni.

„A teď uхни. Chci vidět, jak vypadá to tvoje úchvatné stínozemí.“

Zmizel ve světelném kruhu. Ještě než šla za ním, obrátila se k Coulterovi a tentokrát pohladila po tváři ona jeho.

Pak se pousmála. „Já si myslím, že jsi skvělý,“ řekla mu.

Tváře mu hořely. „Je mi líto...“

„Zbytečně,“ skočila mu do řeči. „Dar jen žárlí.“ A v tu chvíli si uvědomila, v čem je problém, v čem spočívají všechny jejich spory.

Dar žárlí.

A ona taky.

Bojí se, že kvůli bratrovi ztratí otce. Jak malicherné a ubohé. Měla by otci víc věřit. A bratrovi taky. Dar se jí snažil pomoci, učit ji a ona je na něj tak hrubá.

Nikdy se nic nenaučí.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Coulter tiše.

Přikývla. „Teď musí jít dovnitř.“

„Já vím,“ odpověděl.

Naposledy se na něj usmála a znovu strčila ruku do světelného kruhu. Světélka zavířila, rozhořela se a Arianna před sebou uviděla otvor. Za ním byla šed'. Vstoupila dovnitř a vstup se za ní zavřel.

Stála na ničem. Alespoň to tak vypadalo. Chráněnka seděla na stejném ničem a rukama si objímala kolena. Počist'a se o cosi opíral – zřejmě o zed' – a oči měl zavřené. Tiše pochrupoval.

Dar se díval na Ariannu.

V první chvíli ho přehlížela. Vůbec to tady nevypadalo tak, jak si představovala. Vždycky si stínozemí představovala jako něco živoucího – koneckonců Feyové jsou lidé plní života – ale nebylo tomu tak.

Stínozemí vypadalo stejně jako na Darově ruce – bedna ze vzduchu.

Sklonila se a dotkla se podlahy. Vypadala pevně. Nebyla vlastně viditelná, byla šedivá tou šedí, jakou má obloha za vytrvale zatažených dnů. Žádný déšť, ale ani žádné slunce. Šed' byla skoro bílá, skoro čistá, ale ne úplně.

Pak se podívala na svou ruku. Připadala jí tady nějaká bledá, neměla to hnědé zbarvení, které ji tak dráždilo, ale ani ten světlý nádech jako otcova plet'. Jako by ta hněd' vybledla. Šaty dopadly stejně – nudné, jednotvárné zbarvení.

Všechno vybledlo. Podlaha nebyla ani teplá, ani chladná, měla stejnou teplotu jako vzduch. Vánek, který povíval venku, odumřel. Světlo jí připadalo jako nějaká napodobenina, ne jako světlo svící, spíš jako světlo v jeskyni, odkud právě odešla, světlo, které vychází z nějakého neurčitého zdroje.

„Vy jste žili tady?“ vyhrkla vyjeveně.

Chráněnka jen znaveně přikývla.

„Ne tady,“ vysvětloval Dar. „To bylo jiné stínozemí.“

„Ale takové jako toto? Tak mrtvé?“

„Měli jsme domy,“ odpověděla Chráněnka hluše. „A domesticci se pořád snažili zakládat zahrady.“

„A dát věcem barvy.“ Dar se na ni podíval. Chráněnka měla oči plné slz. Sklopila hlavu a opřela si čelo o kolena.

Ari se sevřelo srdce. „Omlouvám se,“ řekla. „Nechtěla jsem probudit zlé vzpomínky.“

„Nejsou tak zlé,“ odpověděl Dar. „Stínozemí bylo po dlouhou, předlouhou dobu všechno, co jsem znal.“

„Když Coulter odešel ze stínozemí, měl návaly,“ vzpomněl si Počist'a. Vůbec nespál. Pozoroval ji.

„Návaly?“

„Nedokázal unést všechny ty barvy a vůně a vjemy skutečného světa. Některé Feye, kteří pobývali ve

stínozemí příliš dlouho, to dožene k šílenství. To jen ukazuje, jak je Coulter ve skutečnosti silný, když to zvládl.“

„Žádné vůně. To je to, co ji tu trápí. Nejsou tu žádné vůně.“

Jak úděsné, strašné místo.

„Posad' se,“ vyzval ji Dar. „Nějakou dobu tu pobudeme.“ „Ty si myslíš, že nás tohle ochrání?“ otázala se Arianna.

„Stínozemí by tě mělo ochránit před vším,“ odpověděl Počist'a.

„Před vším zvenčí,“ dodal Dar.

„Až na smrt tvůrce stínozemí,“ podotkl Počist'a.

„Až na to,“ souhlasil Dar. Vypadal uštvane.

„Ty si myslíš, že bych něco takového dokázala vytvořit?“ zeptala se Arianna. Posadila se vedle bratra. Neodtáhl se. To jí přišlo jako dobré znamení.

„Ano,“ odpověděl, ale nic víc nedodal.

„Podívej,“ pravila, „já se omlouvám. Nevím, co to do mě čas od času vjede.“

Úkosem se na ni podíval. Jeho modré oči si ji změřily. „Coulter je velmi zranitelný.“

Překvapilo ji, jak najednou změnil téma. „Coulter?“

„Nezahrávej si s jeho city. Vždycky byl citlivý a křehký, i když by to nepřiznal.“

„Ty si myslíš, že jsem ho líbala já?“ otázala se Arianna. Hlas jí přeskočil.

„Viděl jsem to.“

„On políbil mě,“ namítla. „Dvakrát.“

„Dvakrát?“

„Nikdo si s nikým nezahrává,“ prohlásila Arianna.

„Rád bych tomu věřil.“

Zvolna vydechla. „Můj otec chce, abychom spolu vycházeli. Nemůžeme to prostě nechat být?“

„Nechci, aby Coulterovi někdo ublížil,“ odpověděl Dar.

„Vyjma tebe,“ odsekla Arianna.

Dar na ni upřel oči. „To bys nepochopila.“

„Ale ano, já myslím že ano.“

„Dopustil, aby se ublížilo Sebastianovi.“

„Tím, že uzavřel tvá pouta?“ otázala se Arianna.

Dar přikývl.

„A ty jsi tak všemocný, že bys ho dokázal zachránit?“

„Zachránil bych ho.“

„A nechal bys zemřít otce.“

Její slova se rozplynula v tichu. Dar tam nebyl. Ona ano. Strážce Černého krále se s tasenými meči vrhly na otce. Ten útok by nepřežil. Sebastian mu zachránil život, stejně jako na horském svahu zachránil život jí.

„Ne,“ bránil se tiše Dar. „Našel bych nějakou jinou možnost.“

„Nebyl čas hledat jinou možnost,“ namítla. „Já jsem tam byla. Podceňuješ Sebastiana, když si myslíš, že by nemohl žít bez tebe. Docela dobře mohl a já chovám naději, že ještě může.“

„Ty to nevíš?“

„Taky jsem uzavřela svá pouta,“ odpověděla, nicméně se jí nechtělo mu říkat, že tak učinila na Coulterovu radu. Už tak se na Coultera zlobil dost. „Být takto napadena jednou mi úplně stačí, děkuji pěkně.“

Dar se otřásl a Arianna si vzpomněla, jak jí někdo říkal, že si prožil stejnou zkušenost.

„Ty nemáš vztek na mne, že?“ otázala se. „Ty prostě jen zuříš, na každého, kvůli tomu, co se stalo.“

Dar jí neodpověděl.

„Zuřit bys měl na Černého krále,“ prohlásila. „To je ten, kdo všechno zavinil. Kdyby nepřišel, byli by tví

nevlastní rodiče ještě naživu, Sebastian by byl se mnou a Coulter by mne nikdy nepolíbil.“

„Minulost nezměníš,“ odtušil Dar.

„To ne,“ souhlasila tiše. „To nemůžeme. Ale můžeme změnit budoucnost.“

Na chvíli se odmlčel. Počítal měl oči přivřené, ale Arianna věděla, že je pozorně sleduje. Chráněnka se nehýbala a Ariannu napadlo, jestli nepláče.

Divné pomyšlení, že někdo tak silný jako Chráněnka pláče.

„Řekl bych, že můžeme,“ pravil Dar. Podíval se na Ariannu a přikývl.

„Řekl bych, že můžeme.“ Zhluboka se nadechl. „Tak co, myslíš, že plán mé matky vyjde?“

„Mohl by,“ odpověděla Arianna, šťastná, že změnili téma a začali se bavit o něčem jiném užitečném, něčem, co jim pomůže přežít, něčem, co odvede její myšlenky od Coultera a toho něžného polibku. „Ale zkusme vymyslet ještě něco jiného, jen tak pro případ, že by ten její nevyšel. Co myslíš?“

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ odpověděl Dar a usmál se na ni.

Oplatila mu úsměvem. Věděla, že se budou hádat dál. Ale jen proto, že jsou oba silní a stejně citliví. Ale pokud se budou hádat věcně a pokud se naučí spolupracovat, bude to dobré.

Potřebují jeden druhého. To chápala i ona. Možná měla matka pravdu, možná je jejich skupinka dost silná – pokud budou všichni spolupracovat.

Přišel čas to zjistit.

Nicholas stál před koulemi. Byly jich na policích uloženy tucty, možná stovky. Všechny možných velikostí, ale vzhledem se lišily od těch, které se používaly ve Svatyni. Tyto všechny vypadaly jako ta, která málem oslepila jeho děti.

„Už jsou ve stínozemí?“ otázal se Adriana, aniž se obrátil. Adrian stál v ústí jeskyně a všechno pozoroval.

„Všichni kromě Coultera. Ten šel na kraj plošiny.“

„Dobrá,“ odpověděl Nicholas. Natáhl se po kouli, které se dotkl předtím. Chvilí nad ní držel ruku a pak ji stáhl. „Je vstup zavřený?“

„Ano,“ odpověděl Adrian. Tentokrát se na něj Nicholas podíval. Adrian se vracel dovnitř.

Nicholas si rukou prohrábl vlasy. Adrian se postavil k němu. „Kde mám podle tebe začít?“

„Počkej,“ odvětil Nicholas. „Přemýšlím. Víme, že koule zabírají na ty, kdo mají feyskou krev. Ale co když nějaká působí i na toho, kdo ji použije?“

Adrian si pozorně prohlížel stěny, police, předměty na policích. „Tak zemřeme,“ pravil tiše.

„To je pravda,“ souhlasil Nicholas. „Zemřeme. A nic tím nezískáme. Žádné znalosti, ani tuchy, co se stalo. Oni se sem vrátí a ty a já budeme mrtví.“

„A nemusí po nás zůstat ani stopy,“ poznamenal Adrian.

Nicholas se kysele ušklíbl. „I to mne už napadlo.“

„Ale zkusit to musíme. Musíme zjistit, co tu je,“ prohlásil Adrian.

„To ano.“ Nicholas se zhluboka nadechl. „Jenže to zkusím jen já. Ty se budeš dívat. Ty budeš svědek.“

„Myslím, pane, že by bylo moudřejší, kdybych to vyzkoušel já,“ odvětil Adrian. „Já můžu zemřít, ale ty musíš žít dál. Můj život je postradatelnější než tvůj.“

Nicholas se na něj ušklíbl. Přesně tak byli jeden jak druhý vychováni. Král nade vše. Dlouhý život králi. Jenže to už není pravda. Tento král je králem ničeho. Pokud se mu však podaří uchovat naživu své děti, ty budou mít šanci vládnout Modrému ostrovu a polovině světa.

„Ve skutečnosti jsme postradatelní oba,“ usoudil Nicholas. „Odpusť, Adriane, ale je to tak. A to je důvod, proč jsme tady.“

„Pane...“

„Přestaň s tím,“ zarazil ho Nicholas. „Teď jsme druhové ve zbraní. K tomu oslovení mne opravňuje jen jediná věc. Jsem přímým potomkem Rocy. A ty?“

Adrian na něj vytřeštil oči. „Můj rod se táhne už celá pokolení.“

„To všechny rody,“ odtušil Nicholas. „Ale kolik jich můžeš vysledovat?“

„Tolik ne,“ odvětil Adrian.

Nicholas si dřepel před police a zadíval se na větší koule. V jejich skle viděl odraz vlastní tváře, zprohýbaný a znetvořený kulatým tvarem. Modré oči, plavé, prošedivělé vlasy, kdysi plné tváře, nyní propadlé únavou a nedostatkem jídla. Vypadal takto Roca? Ze závěsů se to poznat nedalo. I když na těchto měl dlouhé plavé vlasy.

Nicholasovo mlčení Adriana rozčilovalo. „Pane, jestli si myslíš, že bys to měl udělat ty, mýlíš se. To dá rozum, že já jsem...“

„Rozum dá, že já,“ odvětil Nicholas. „Pokud tomu rozumíme správně, tak tu ty předměty zanechal Roca. A pokud byly jeho, pravděpodobně vyžadovaly z jeho strany určitou moc. To musí být důvod, proč předurčil své syny jednoho k vedení země, druhého k vedení náboženství.“

„Ano, ale rocan nebyl nikdy přímým potomkem Rocy. Rocan nemohl mít ženu, nemohl mít děti.“

„Později,“ připomněl mu Nicholas. „Zpočátku ne. Mnohé se změnilo, Adriane. Toto vím. Co když Tajemství, co když rocanismus měl být jako monarchie, vedený výhradně někým z Rocovy krve?“

„To nemůžeme vědět,“ namítl Adrian.

„S jistotou ne,“ souhlasil Nicholas. „Ale zní to rozumně.“

Adrian se zamračil. „Nevzpomínám si, že by ve Slovu stálo něco takového.“

„Já také ne,“ odvětil Nicholas. „Vyjma toho, co Roca kladl na srdce svým synům ohledně jejich konání. A to mi stačí.“

„Nesouhlasím,“ prohlásil Adrian.

Nicholas se na něj usmál. „Na tom nezáleží,“ pravil. „S těmi předměty budu zacházet já. Dál už se o to hádat nebudeme.“

„Pokud vím, řekl jsi, že jsme druhové ve zbrani.“

„To jsme,“ souhlasil Nicholas. „Ale kdyby ses uměl lépe ohánět nožem a já mečem, ozbrojil by ses nožem a já mečem a nehádali bychom se.“

„To není to samé,“ hájil se Adrian.

„Opravdu?“ opáčil Nicholas.

Adrian se něj chvíli upřeně zíral. Nicholas mu upřený pohled oplácel. Toto byl důležitý okamžik a Nicholas nehodlal ustoupit. Na tom, jak se teď dohodou, mohl záviset osud celé skupiny.

„Dobrá,“ ustoupil Adrian. „Ale až si ty předměty prohlédneš, dáš je mně. Musíme zjistit, jestli s nimi mohou zacházet i ti z nás, kdo nemají tak skvělý původ.“

Nicholas by to už už zamítl. Ale Adrianův názor byl stejně rozumný jako jeho. A jestliže Nicholas uvádí rozumové důvody, a to dělá, nemůže to najednou změnit

prostě proto, že se mu to nehodí. To, co řekl, myslel vážně. Tady se nesnažil vystupovat jako král. Chtěl s Adrianem spolupracovat, ne mu velet.

„Dobrá,“ prohlásil Nicholas. „Hodlám začít s těmi koulemi, protože tak trochu víme, co dělají. Ale jsem zvědav, na to, co se bude dít, když ji budu držet déle.“

„A já chci vědět, jestli když se jí dotknu já, dosáhnu stejného výsledku.“

Nicholas se na něj vesele zazubil. Adrian se mu líbil. Měl zdravý rozum.

Pak se zhluboka nadechl a vzal kouli, kterou si vybral už předtím. V dlaních se mu rozhořelo světlo a vystřelilo do jeskyně. Jasně jak stovky sluncí, mělo by je oslnit, ale neoslnilo. Zdálo se mu, že ho naplňuje, stává se jím, tryská z něj a ne z jeho ruky.

Adrian to pozoroval, v tom světle bílý jako křída, odráželo se

od něj, ale ani si nepokusil zakrýt oči.

Po chvíli ukázal na drahokamy.

Jiskřily. Všechny, i ty černé, a světlo se lámalo do tisíce maličkých jehliček, všechny pronikaly do drahokamů, které světlo pohlcovaly a lámaly do celé škály barev. Barvy se lišily podle druhu drahokamu, ale neřídily se jeho barvou. Z rubínu nevycházely rudé odstíny.

Koule v Nicholasových dlaních se zahřívala. Světlo z ní tryskalo dál a Nicholas cítil jeho moc. Jako by proudilo z něj, jako by z něj něco vysávalo, ale přitom necítil únavu. Spíš měl pocit, že ho koule naplňuje světlem.

Sevřel ji pevněji a světlo se ustálilo do proudu tryskajícího proti stěně jeskyně. V místě, kam dopadlo, vypálilo malou díru.

Pak Nicholas stisk uvolnil a světlo se rozlilo do šíře. Z díry se kouřilo, ale už se neprohlubovala. Adrian na ni

vytřeštil oči, pak šel k ní, dotkl se jí a ucukl, jako by se spálil.

Koule planula jasně, jasněji a ještě jasněji a pak pohasla a začala pomalu chladnout.

Když ji Nicholas ukládal zpátky na místo, celý se třásl.

„Počkej,“ zarazil ho Adrian. „Podívejme se, co se s ní stalo.“ Nicholasovi chvíli trvalo, než si zvykl na normální světlo. Koule vypadala jinak než ostatní. Byla tmavší, uvnitř sežehnutá, jakoby vyhořelá. Ale když si Nicholas prohlížel ostatní koule, neviděl v nich nic, co by mohlo hořet. Neviděl uvnitř koulí vůbec nic.

„Teď já,“ prohlásil Adrian.

„Počkej,“ zarazil ho Nicholas.

Šel se podívat na drahokamy. To zvláštní světlo, které vydávaly, zmizelo, ale přesto vypadaly jasněji, čistěji, jako by je světlo vyleštilo a dalo jim třpyt.

Nedotkl se jich. Zatím ne. Na to ještě nebyl připraven.

„Dobrá,“ odpověděl Adrianovi.

Adrian si vybral jednu kouli. I ona se rozhořela. Světlo zalilo jeskyni, ale nebylo tak jasné jako Nicholasovo, i když Nicholase napadlo, že to může být tím, že kouli nedrží on. Možná, že ostrovanovi, který není těsně u koule, tak jasné nepřipadá.

„Páni,“ vydechl Adrian.

Světlo dopadlo na drahokamy a ty ho opět pohltily. Rozehrály se všemi barvami, stejně jako předtím pro Nicholase, a pak světlo pohaslo. I druhá koule byla temná a spálená.

Vypadalo to, že jsou zničené.

Nicholas zvedl svou kouli. Už se nerozhořela. Vlastně to čekal. Koule bylo možno použít jen jednou a on neměl ani tušení, jak vyrobit nové.

Zbraně, to ano, ale jen omezená zásoba. A navíc nic, co by bylo možno použít v blízkosti jeho dětí.

Adrian na to chvíli zíral, a pak se podíval na Nicholase. „Meče?“

Nicholas zavrtěl hlavou. K tomu se ještě neodhodlal. Zatím váhal chopit se zbraně, která vypadá jako zbraň, symbolu víry, který představuje přesně to, co je. Raději se šel podívat na stříbrné mísy určené pro Hostinu živoucích.

Byly stejně staré jako koule, možná starší, soudě podle stříbrotepectví. Ale zvláštní bylo, že nebyly zašlé. Leskly se, jako by je někdo právě vyleštil.

Už to byly desítky let, co byl na Hostině. Pamatoval si na to jen matně. Někdo jim předložil zelené otalisty a požehnal jim svěcenou vodou. Danita, který obřad vedl, vzal plnou mísu a pronesl nad ní požehnání, ale bylo to nějaké zvláštní požehnání, jehož přesné znění se Nicholasovi vytratilo z paměti.

„Zúčastnil ses někdy Hostiny živoucích?“ otázal se Adriana.

Adrian k němu přistoupil. Levou rukou, tu, v níž držel kouli, měl zaťatou v pěst. „Ne,“ odpověděl. „Nikdy jsem o tom neslyšel, až teď od tebe.“

Nicholas přikývl. Takže odtud mu žádná pomoc nekyne. Může doufat jen v to, že si jeho zrádná paměť ta slova vybaví.

Stejně jako kdysi ten danita teď Nicholas uchopil mísu oběma rukama a zvedl si ji nad hlavu. Trochu se příkrčil v očekávání, co se stane.

Nestalo se nic.

Snesl mísu zase dolů. „Předpokládám, žeš tu neviděl žádné otalisty, že?“ otázal se Adriana.

Adrian zavrtěl hlavou. „Ani nevím, co to je,“ odvětil.

Jako rostlinu to Nicholas nikdy neviděl, ale ty listy byly zvláštní. Vařením se scvrkly na osminu původní

velikosti a chutnaly slabě nasládle. Syrové byly palčivé a vyvolávaly v něm představu, že jestli má zelená nějakou chuť, tak tuto.

V paláci byly považovány za lahůdku a palác si je nechával každé jaro přivážet z Krvavých útesů k přípravě jedinečné sladké omáčky. To období trvalo jen krátce, asi týden, a ty omáčky patřily k jeho oblíbeným jídlům.

Zvláštní, že si to pamatuje, že si vzpomíná, že se otalisty používaly při tom obřadu. Zelené otalisty. Také byly rudé otalisty, ale ty se sbíraly později a nebyly tak chutné.

Napadlo ho, že k vyvolání magie je možná nutno vložit do mísy listy. Stejně jako lahvičky bez svěcené vody jsou ničím.

Položil mísu zpátky. Pak si povzdechl a rozhlédl se po policích. Ty malé láhve s tou rudou tekutinou ho dráždily. Čím blíž se na ně díval, tím víc mu tekutina připomínala krev.

Drahokamů se ještě dotýkat nechtěl. Jejich třpyt nezeslábl. Jako by jim světlo z koule navždy dodalo na kráse.

Popošel kolem závěsů o kousek dozadu. Tady bylo víc chladno a vlhko. Skoro jako v jeskyni. V rohu, ne na polici, tu byly opřeny nějaké panenky.

Sklonil se k nim. Zdálo se, že jsou ze skla, ale toto sklo nemělo obvyklé kazy skla. Panenky byly z průzračného skla dokonalých tvarů, jen se nedalo poznat, jestli představují muže či ženy. Byly maličké, velké asi jako dlaň. A nesouvisely s ničím, co si z náboženství pamatoval.

Vybral si tu nejbližší. Napadlo ho, že je tu možná před stovkami let zanechalo nějaké dítě. Panenka se mu v ruce pohnula. Oči zamrkaly a usmála se na něj.

Upustil ji. Vykřikla – alespoň si pomyslel, že vykřikla – a Nicholas ji rychle chytil dřív, než dopadla na zem.

O kamennou podlahu by se rozbila a on by ztratil vše, co od ní mohl zjistit.

Maličká ručička se pevně chytila jeho malíčku.

V ústech mu vyschlo. „Co jsi zač?“

Neodpověděla, ale tvář, ještě před chvílí průzračná jako čisté sklo, nabyla zlatistého nádechu jako opálená pleť. Rty zrůžověly, utvořil se nos a oči byly modré jako jeho. Plné tváře a plavé vlasy.

Ústa se pohybovala. Panenka něco říkala, ale Nicholas ji neslyšel.

A pak si uvědomil, že to, co vidí, je za sklem, že to není sklo samotné. Tam uvnitř bylo něco lapeno, stejně jako ubohé duše lapené do feyských lamp.

Jenže tento tvor nevydával žádné světlo. Nevydával vůbec nic. Ale zdálo se, že se v tom svém skleněném vězení nějakým způsobem zabydlel.

Adrian mlčky došel k němu a zastavil se za ním. Nicholas ho spíš vycítil než uslyšel.

„Co to je?“ zeptal se Adrian.

„Nevím,“ odpověděl Nicholas. Panenka se mu v ruce zkroutila a zvedla k němu obličej. Cožpak ona ho slyší, když on neslyší ji?

Ani to nevěděl.

„Co jsi zač?“ zeptal se znovu.

Vážně se na něj zadívala, pak se pustila jeho malíčku a ukázala na lahvičku s rudou tekutinou. Nicholas střelil pohledem po Adrianovi. „To je tvoje?“ zeptal se panenky.

Zavrtěla hlavou, ale ukázala na lahvičku ještě důrazněji.

Adrian šel k lahvičkám. Tvor uvnitř panenky přikývl. Adrian se jedné dotkl, opatrně, jako by měl strach, že ho kousne.

Nic se nestalo. Tvor ho pozorně sledoval. Adrian zvedl lahvičku a podíval se na Nicholase. Nicholas pokrčil rameny. Tvor mu naznačoval, ať mu lahvičku přinese.

Nicholas váhal, jestli je to dobrý nápad, ale už se s Adrianem shodli, že vyzkoušejí všechno.

Adrian lahvičku přinesl. Nevypadalo to, že by nějak souvisela se skleněnou panenkou v Nicholasově ruce.

Byla ze stejného skla jako koule, plného kazů, silného, na dotek skoro drsného.

Byla uzavřena skleněnou zátkou a zátku ještě někdo zalil voskem.

Adrian lahvičkou zatřásl. Na dně byla černá sedlina, podobná sražené krvi.

Nicholas ztěžka polkl. Vzal si od Adriana lahvičku, napůl v obavách, že z ní vytryskne světlo jako z té koule.

Nic se nestalo.

Ale tvor, kterého držel v druhé ruce, se po lahvičce natahoval. Byla skoro stejně velká jako on.

Tvor se Nicholasovi na dlani postavil. Sklo bylo teplé, ale těžko říct, jestli to teplo vydával tvor uvnitř. Zapřel se mezi palcem a ukazováčkem, chopil se zátky a snažil se ji vytáhnout.

Adrian se podíval na Nicholase v očekávání, zda mu Nicholas něco přikáže, zda rozhodne. Nicholas neudělal nic. Věřil nějaké nebezpečí, ale nevěděl, jakého druhu či na koho bude namířeno.

Odtáhl lahvičku od tvora a naklonil ji hrdlem k Adrianovi. „Vyndej tu zátku,“ požádal ho.

„Myslím, že to není moudré,“ poznamenal Adrian.

„Pokud jde o moudrost,“ odtušil Nicholas, „nejsem si jist ničím. Ale je to nutné.“

Adrian uchopil voskovou pečeť. V tu chvíli se tvor opřel skleněnými ručičkami o vrchní článek Nicholasova ukazováčku a naklonil se dopředu, aby lépe viděl a neuniklo mu nic z toho, co Adrian dělá.

Jakmile Adrian zatáhl za koneček vosku, celá pečeť se odloupła. Adrian zvedl oči. Jeho pohled se střetl s Nicholasovým a Nicholas uviděl v jeho očích strach.

Nicholas přikývl.

Adrian uvolnil zátku a vytáhl ji.

Nic se nestalo. Vůbec nic.

Až na ten úděsný zápach, který se začal šířit po jeskyni.

Nicholasovi vytryskly slzy. Poznal zápach, který zažil za dnů bojů proti Feyům.

Stará krev, která se už začíná rozkládat.

„Fuj,“ ošklíbl se.

Tvor se pustil jeho prstu a ukazoval, aby mu tu lahvičku přiblížili. Adrian opět čekal, co mu Nicholas nařídí.

Nicholas přikývl.

Adrian lahvičku k tvorečkovi naklonil. Tvor mu pravou ručičkou naznačoval, ať mu ji nakloní níž, níž a ještě níž, až měl hrdlo lahvičky u obličej. Nezdálo se, že by mu ten smrad nějak vadil.

Vesele se zazubil, natáhl se, jak jen to šlo, a obě ručičky ponořil do láhve. Po lokty se koupal v krvi.

Tekutina vystříkla do skleněné panenky a protkala ji růžovou pavučinou jako cévami. Pak růžová zhutněla do sytě rudé a krev se přelila do tvorečka. Nicholas zatoužil panenku pustit, ale nemohl. Rozbila by se a Nicholas nevěděl, co by se pak stalo s tím tvorem.

Rudá zaplavila vše a zamlžila mu tvorečka. Adrian se po něm právě začal natahovat, když se skleněná panenka roztříštila.

Střepiny skla se rozletěly všude. Zabodaly se Nicholasovi do ruky, Adrianovi do obličeje – jen tak tak minuly jeho oči – měli jich plné šaty. Létały vzduchem a s tichým cinkáním dopadaly všude kolem. Lahvička se naklonila, ale nespádla. Adrian ji nějakým zázrakem nepustil. Střepy skleněné panenky napadaly do krve a krev začala vřít.

Nicholasovi splynula z rukou rudá mlha. Dosedla vedle něj a rozrostla se do velikosti člověka. Pak se zhmotnila, nikoli však do toho tvora, ale do muže.

Nahého muže. Muže s lehce zrůžovělým obličejem, jako by ho proměna stála určité síly. Byl to jasně ostrovan, se světlou pletí, modrýma očima a plavými, skoro bílými vlasy, které se teď u dospělých ostrovanů vídaly vzácně, i když u dětí byly běžné.

Vesele se na Nicholase zašklebil a něco řekl, ale Nicholas mu nerozuměl.

„Omlouvám se,“ pravil Nicholas. „Mluvíš ostrovsky?“

Muž promluvil znovu a tentokrát Nicholas pár slov zachytil. Ten muž mluvil ostrovsky. Starooostrovsky.

„Bohužel ti nerozumím,“ pravil Nicholas.

Muž si znechuceně odfrkl a levicí popadl Nicholase za bradu. Ruku měl teplou a pevnou. Adrian po něm skočil, ale než ho stačil chytit za zápěstí, muž Nicholase pustil.

„Bastardi,“ prohlásil. Alespoň toto mu bylo rozumět.

„Cože?“ vypravil ze sebe Nicholas.

„Bastardi,“ opakoval muž. „Zničili jste jazyk.“

„O co jde?“ vyjel na něj Adrian.

„Ty k nám nepatříš,“ usadil ho muž a obrátil se k němu zády. „Ale ty ano.“ To platilo Nicholasovi. Muž

zaklonil hlavu a zvedl ruce a protáhl se. „Jak osvobozující.“

„Jak dlouho jsi tam byl?“ zeptal se Nicholas.

Muž spustil ruce. Ta otázka ho zjevně zaskočila. „Mně to připadalo jako věčnost.“

„A jakpak ses tedy naučil náš jazyk?“ otázal se Adrian.

Muž se zamračil, výbojně vysunul bradu a obrátil se na Nicholase. „Nemůžeš toho chlapa nějak umlčet?“

„Je to můj přítel,“ hájil ho Nicholas. „A ptá se dobře. Před chvílí jsi mluvil staroostrovsky. Ted' mluvíš naší řečí.“

Muž si povzdechl. Pak si zasunul pramen bílých vlasů za ucho. „A hned na mne s otázkami,“ zavrčel. „Dobrá. Jazyk je všude.“

Copak tě to nenaučili? Je to neviditelná tkáň, tak jako moc na tomto místě. Dá se nasát ze vzduchu.“

„A to se dá naučit tak rychle?“ dotíral Adrian.

Muž se na něj úkosem podíval. „Ty toho chlapa necháš mluvit za sebe?“ zeptal se Nicholase.

„Mluví sám za sebe,“ odtušil Nicholas. „Ale mne to zajímá také.“

„Vstřebá se,“ odpověděl muž. „Jako tady, na tomto místě, všechno.“

„Vstřebá?“ opakoval Nicholas. Nepřemýšlel o jazyce jako o něčem, co se vstřebá, ale u dětí tomu tak vlastně je. Jenže to nejde tak rychle jako u tohoto muže – tvora.

„Tady je to úplně jiné,“ dodal muž a povzdechl si. Přejel si rukama po těle, pažích, pak se dotkl obličeje. „Skvělý pocit.“

„Co jsi zač?“ zeptal se ho Adrian.

„Je snad všechno ztraceno?“ zeptal se muž. „Jak to, že nevíš, co jsem? Kdo jsem? Jestli nikdo, tak ty to víš určitě,“ obrátil se na Nicholase.

„Zdá se, že si mne s někým pleteš,“ odvětil Nicholas.

„Ty jsi Coulter,“ prohlásil muž.

Nicholas na něj vyjeveně vytřeštil oči. Jak může tento podivný člověk vědět o Coulterovi? A jak si ho mohl splést s Nicholasem?

„Ne,“ prohlásil Nicholas. „Coulter je venku.“

Muž podezřívavě přimhouřil oči. „Jestliže nejsi Coulter, pak jsi Alexander.“

Nicholase zamrazilo v zádech. „Ne,“ prohlásil, „já jsem Alexanderův syn.“

„Tak to jo,“ pravil muž. „Tím se to vysvětluje. Takže on nakonec neuposlechl varování, že mít děti není moudré.“

„Myslím, že nemluvíte o těch samých lidech,“ vložil se do toho zdrženlivě Adrian.

Ani Nicholas si to nemyslel. Ztěžka polkl.

„Jsem Nicholas Pátý, král Modrého ostrova, syn Alexandera Šestnáctého, syna Dimitrie, syna Sebastianova, syna Constantina Dvanáctého.“

Muž na něj zděšeně zíral. „Ale jsi z Coulterova rodu.“

„Z Rocova rodu,“ opravil ho Adrian.

Muž se na něj roztržitě podíval a pak něco staroostrovsky zamumlal. Končilo to slovem »roca«, což jedině Nicholas zachytil.

Muž se chytil za hlavu. „To přece nemůže být tak dlouho.“

„Jak dlouho?“ vyzvídala Nicholas.

„Já jsem pomohl Coulterovi najít tuto jeskyni. Vybavili jsme ji a zařídili. To přece víš.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „My o většině tady z toho ani nevíme, co to je. Nevíme, co jsi.“

Muž se usmál. Smutný úsměv. „Jsem jen nějaký starý duch,“ odpověděl a rozplynul se.

Nicholas se po něm natáhl, ale ruka se sevřela do prázdna. Prsty narazily na skleněné střepiny v dlani. Až do této chvíle ani necítil bolest.

Tiše zaklel a přitiskl si ruku k hrudi. Adrian si přejel dlaní po tváři.

„A od nás se čeká, že tomu porozumíme,“ poznamenal Adrian.

Nicholas roztržitě přikývl. Nerozuměl. Vzhlédl. „Vrat' se. Potřebujeme, abys nám pomohl.“

Žádná odpověď. Vlasy se mu zježily. Měl pocit, že někdo poslouchá, ať už ten muž nebo někdo jiný. Je tu snad plno takových jako Diamanta? Nemrtvých mrtvých?

Bytostí, které se mohou dle libosti rozplynout a přesto jsou na dotek živoucí?

„Prosím,“ zkusil to Nicholas znovu.

Adrian zavrtěl hlavou. „Ten se nevrátí,“ prohlásil. Dřepł si na zem. Na zemi ležel kus panenčiny hlavičky. Adrian pořád ještě svíral lahvičku s krví.

„Co myslíš, že to je?“

„Něco dalšího,“ odpověděl Nicholas. „Jedno z Tajemství, které jsme ještě nerozluštili. A nevím, k čemu by nám to právě teď bylo.“

„Mohli bychom vyzkoušet další panenku,“ navrhl Adrian.

„Nejsem si jist, jestli se mi chce.“ Nicholas se na ně zadíval. Ten podivný muž se sice rozplynul, ale Nicholas nevěděl, jestli je doopravdy pryč. A i kdyby nakrásně zůstal, pomohl by jim, nebo by jim uškodil?

Ani to Nicholas nevěděl.

Adrian přikývl. Nejistě držel ruku nad rozbitým sklem. „Věříš tomu, co říkal o jazyku?“

„Už jsem od Feyů slyšel podivnější věci,“ odtušil Nicholas.

„A tomu o Coulterovi? A o tvém otci?“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Vůbec tomu nerozumím. Ale zdálo se, že výraz »roca« chápe.“

„A nelíbil se mu,“ dodal Adrian.

Nicholas si toho také všiml. Ten muž byl zřejmě uvězněn v panence a byl velmi šťastný, že se dostal na svobodu. Jak dlouho tam byl?

Věčnost, říkal.

Věčnost.

Jak dlouho to je?

„Říkal, že tu jeskyni objevil s Coulterem. Mohl to být Roca?“

Nicholas se na něj překvapeně podíval. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že by Roca mohl mít nějaké jméno. Ale musel mít. Byl to jen člověk. Náboženství říkalo, že to byl člověk, který našel odvahu postavit se vojákům Nepřítele, který našel sílu obětovat sám sebe, aby zachránil ostatní.

Coulter? Jako jejich Coulter?

Ale ten muž říkal, že Nicholas vypadá dočista jako on.

Nicholas si dřep, vytahal si z dlaně střepy a položil je vedle rozbité panenčiny hlavičky. Pak vytahal střepy z obličeje Adrianovi. Zůstaly po nich malé ranky, které skoro nekrvácely.

„Bolí to?“ zeptal se ho Nicholas.

Adrian zavrtěl hlavou.

„Ani vlastně ne.“ A i to přišlo Nicholasovi divné. Skleněná panenka byla očividně nějakým druhem magie. Ale byla to ta magie, která stvořila Sebastiana? Nebo to bylo něco nového, neznámého?

Vzal si od Adriana lahvičku. Pořád to tu ještě smrdělo zahnívající krví. Lahvička byla teplá, jak ji Adrian držel, ale jinak na ní nebylo nic neobvyklého.

Nicholas letmo střelil pohledem po Adrianovi a pak lahvičku trochu naklonil a namočil si do tekutiny levý ukazovák.

Prst ho zasvrběl, mrazení mu projelo až do páteře a pak se mu rozlilo po celém těle, tak jako se růžová barva rozlila v panence. Krátce se zachvěl a pak se ten pocit rozplynul.

„Co to bylo?“ zeptal se ho Adrian.

Nicholas jen potřásl hlavou. Nevěděl, jestli to vůbec něco bylo. Nebyl si jist, jestli se zachvěl sám od sebe nebo jestli za tím bylo něco víc.

Tolik otázek a žádná odpověď.

Opatrně, aby se vyhnul střepům, se posadil. Adrian začal sbírat ostatní střepy a skládat je na hromádku k panenčině hlavičce. Byly čisté. Veškeré rudé žilky zmizely, když se rozbila.

„Adriane,“ ozval se Nicholas, „jdeme na to špatně.“

„Pane?“ Adrian se činil dál.

„Ujišťovali nás, že naše náboženství je v protikladu k feyské magii. Ale co když je to to samé?“

„Nechápu,“ odvětil Adrian.

„Víme, že Coulter má stejnou moc jako feyský čaroděj, jen není vyškolený. Diamanta říkala, že v mém rodu pravděpodobně je nějaká magie. I Matthias je čaroděj. To je velmi feyské. A k tomu pochází obě rasy z místa Moci.“

„Ano,“ odtušil Adrian opatrně, neboť si nebyl jist, kam Nicholas míří.

„Ta skleněná panenka se podobá feyské magii, jakou jsem již viděl, a ty světelné koule jsou jako ohnivé koule, které tvořil Coulter rukama.“

„Ano,“ odtušil opět Adrian. Zjevně vyčkával, až Nicholas dospěje k nějakému závěru.

„A toto,“ pokračoval Nicholas. „Tato krev. Měla moc roztříštit skleněnou skořápku a osvobodit toho

muže či starého ducha či co to bylo a umožnit mu, aby se rozplynul. Co když má ještě jiné vlastnosti?”

„Jako co?”

„Proč Feyové stahují své oběti a skladují kůži ve vacích?”

„Nevím.“ Adrian se posadil vedle něj. „Nikdo mi o tom nikdy nic neřekl. Ani Počist’a. Ani nevím, jestli to vůbec ví.“

„Přesto víš, že má magické vlastnosti.“

„Viděl jsem to,“ odpověděl Adrian. „Když byl Coulter ještě malý, chtěli Feyové zjistit, jaký druh magie má. Vytvořil kolem sebe neviditelnou bublinu. Žádná magie se ho skrz tu bublinu nemohla dotknout. A pak na ni Feyové přikládali kůži a tak se ta bublina objevila. Našli otvor a málem ho zabili.“

Nicholas se zadíval na Adriana. Byla to odporná představa, ale vedla ho k zamyšlení. Magická bublina. Ty vaky učinily magii viditelnou. Také slyšel od Diamanty, že Feyové používali kůži k výzkumu svěcené vody, když zkoumali její vlastnosti.

„Co když,“ uvažoval nahlas, „má ta kůže, když se stáhne feyským způsobem, osobité magické vlastnosti? Co když se sama o sobě stává magickou?”

„Soudím, že tomu tak je,“ odvětil Adrian, „jinak by ji tak nehlídali.“

„A ty z nás, kdo mají magii, by to tak nepostihlo, když tvůj syn zničil sklad s vaky.“

Adrian se na něj zadíval. Nicholas z něj cítil pýchu na syna, pýchu spojenou s obavami. Přesně to, co i on cítil ke svým dětem.

„Tak ty říkáš, že krev může mít ty samé vlastnosti?”

Nicholas přikývl. „Nebo podobné. Proč uchovávat krev? Proč ji skladovat?”

„Nevím,“ odpověděl Adrian. „Celé toto místo mne rozčiluje. Připomíná mi, co všechno nevím.“

Přejel si rukou po tváři a zadíval se na kašnu. „I tohle,“ pokračoval. „Máme strach z vody, protože nevíme, co je zač.“

„Víme, co si myslíme, že je,“ pravil Nicholas.

„Ale ve skutečnosti to nevíme,“ odtušil Adrian. „A i kdyby to byla svěcená voda, čímž si nejsem jist, mohla by nám ublížit. Tobě a mně.“

Nicholas přikývl. „To samé zvažuji já.“ Vzal si od Adriana zátku a zavřel lahvičku od krve. Neměli vosk, aby ji zapečetili, ale Nicholas soudil, že je to stejně jedno, alespoň pro tuto chvíli.

li. Odložil lahvičku na polici a otřel si zkrvavené prsty do kalhot. Pak sešel ze schodů ke kašně. Adrian šel za ním. Nicholas byl u kašny už několikrát, ale nikdy si ji pořádně

neprohlédl. Vždycky před ní hlídal Diamantu, v obavách, aby se mu nerozpustila nebo nezmizela navždy. Jeho děti se k ní ani nepřiblížily a rovněž tak Chráněnka s Počist'ou.

Kašna šuměla. Už si na ten zvuk tak zvykl, že ho vnímal, jen když se na něj soustředil. Šumění vody bylo konejšivé, příjemné, byl to jeden z důvodů, proč tu měl člověk pocit bezpečí.

Podstavec se zvedal přímo z podlahy a právě v tom místě se větvily chodby. Jako by kašna sama o sobě byla počátkem, od něhož se všechno odvíjí.

Nicholas se sklonil k podstavci. Byl vytesán přímo ze skály. Nikdo neotesal kámen a nepřinesl ho sem, byl vytesán přímo na místě. Skála čněla z podlahy a základna měla šířku Nicholasových ramenou. Vybíhala do prostoru a zužovala se do šířky jeho zápěstí a odtud se táhla zpět a podpírala vlastní nádrž.

Nádrž byla zjevně vytesaná a umístěná sem později. Tvarem připomínala mísy na Hostinu živoucích, až na spodek. Na dně byl čtvercový otvor, dost velký, aby se

jím dala prostrčit pěst. Voda tekla dovnitř a skrz podstavec a skálu dolů.

Přírodní zdroj vody.

Nicholas polkl. V hlavě mu hlodala jakási vzpomínka. Bohoslužby Přijetí. Něco o vodě.

Čekal, až se vzpomínka vynoří.

Nepřišla.

Pak se zadíval na zdroj vody samotné.

Myslel si, že voda prýští z podstavce a vrací se zpět, ale jak si kašnu prohlížel, uvědomil si, že tryská ze skály ze strany. Tekla skrz skálu, asi nějakými puklinami, které byly – stejně jako podstavec – vytesány dodatečně a končily nad nádrží.

Voda tryskala do otvoru ve dně.

Byl to uzavřený systém, který vycházel z hory samotné.

„Adriane,“ oslovil Nicholas přítele a obrátil se. Adrian stál vedle něj, ruce sepjaté za zády, a zíral na to samé, co Nicholas. Malé řezné ranky na obličeji mu začaly trochu krváčet. Po pravé tváři, hned pod okem, mu stekla kapka krve.

„Není to takové, jak jsem si myslel,“ podotkl Adrian.

„Ani já jsem to nečekal,“ souhlasil Nicholas. „Vzpomínáš si na půlnoční mši? Co se tam říká o Přijetí a vodě?“

„Člověk nemůže žít bez vody,“ pravil Adrian a zadumaně svažtil čelo. „Pak je tam něco o tom, že se rodí v proudu vody a ještě něco, na co si nemohu vzpomenout. A končí to nějak jako: Voda je podstatou Boha.“

„Voda je podstatou Boha,“ opakoval Nicholas. Rozběhl se po schodech nahoru a zastavil se před závěsy. Jeden z těch zadních líčil dva výjevy. První zobrazoval malého, křehkého muže, jak vstupuje do

jeskyně. Na druhém se muž zjevil ve vichřici, blescích a jasů. Byl mohutnější a v pravici třímál meč.

„Slyšel jsi někdy o tom, že by Roca pocházel z Krvavých útesů?“ zeptal se ho Nicholas.

„A ze Sněžných hor,“ odpověděl Adrian, „a z Kennilandských bažin. Všechny kraje si na něj dělají nárok.“

„Ale jen jeden má pravdu.“ Nicholas se vrátil po schodech dolů. „Voda je podstatou Boha. Svatyně to vždycky vykládala tak, že to znamená svčnou vodu, ne?“

„Já nevím,“ odpověděl Adrian. „Můj místní danita to tak chápal. Ale on se touto pasáží obšírněji zabýval jen zřídka.“

Vzpomínám si, jak se na něj jednou můj syn Luke rozčílil, že se s ním o tom ten danita nechtěl bavit. Luke si vždycky myslel, že v této pasáži je příliš mnoho odkazů na vodu, než aby to znamenalo jednu věc.“

„Uvažuji stejně jako tvůj syn,“ odpověděl Nicholas.

Adrian se na něj vesele ušklíbl, pak se naklonil nad šplouchající vodu a začichal. „Víš, že to ani není cítit jako svčná voda?“ řekl Nicholasovi.

Nicholas se na něj překvapeně podíval. Přesně na to myslel po celé dny, jen si to neuvědomoval. Žádný div, že ho kašna tak trápila. Svčná voda má přece příznačný, nahořklý pach. Tato voda měla svěží vůni, svěžejší, než kdy zažil. Dokonce i ty malé pramínky, na které narazil severně od Jahnu, neměly tak čistou, svěží vůni.

„To není svčná voda, že?“ otázal se Adrian.

„Svčná voda se vyrábí,“ odpověděl Nicholas. „Já to vím. Za dob prvních bitev o Jahn jsme museli rocana přesvědčit, aby jí vyráběl víc. Víím, že nikoho neposílal, aby jí přinesl víc. Byli jsme v obležení. Nebylo jak dostat se z Jahnu.“

„A navíc,“ podotkl Adrian, „tu nebyli rocanisté už hodně, hodně dlouho.“

Podívali se jeden na druhého. Nicholasovi bušilo srdce jako splašené. Na to nepomyslel. Vůbec ho to nenapadlo.

V běhu událostí posledních dnů toho už tolik přehlédl. A právě teď si musí všimnout všeho.

„Myslím, že tentokrát to vyzkouším já,“ prohlásil Adrian.

Nicholas se zamračil. „Já jsem Rocův potomek. Myslím, že jsme se dohodli...“

„Dohodli,“ souhlasil Adrian. „Ale to platilo pro předměty na policích nahoře. Ne pro toto. Tamto sem dali rocanisté, nebo to tak alespoň vypadá, případně samotný Roca. Tohle ne.“ To bylo jasné. I když podstavec byl dílem lidských rukou, voda prýštila ze samotné hory.

Voda je podstatou Boha.

Znamená to tuto vodu? A pokud ano, co tím Nicholas Adrianovi dovolí? Dotknout se Boží podstaty?

„Nevíme, co to je,“ pravil Nicholas.

„Možná je to prostě jen voda,“ odvětil Adrian.

„Může to být něco víc.“

„Čeho se vlastně bojíš, pane?“ zeptal se Adrian.

A Nicholas mu nebyl schopen odpovědět. Ten neurčitý strach bylo těžko vysvětlit. Byl to nejasný pocit někdo hluboko v útrokách, cosi, co ho varovalo, že toto, a ne ty koule, ne ty meče, ne ty závěsy je klíčem k jeskyni.

„Všeho,“ odtušil Nicholas. „A ničeho.“ Polkl. „Chtěl bych – vlastně – toto bych raději vyzkoušel sám.“

Adrian chvíli mlčel. Pak přikývl. „Nemohu se s tebou přit, pane,“ pravil, i když to bylo přesně to, co dělal. Nicholas postřehl, že Adrian používá oslovení »pane« vždy, když má pocit, že se k němu Nicholas

chová nadřazeně nebo když se Nicholas rozhodne pro něco, s čím Adrian nesouhlasí.

„Ne,“ potvrdil mu suše Nicholas. „To nemůžeš.“

Přistoupil k nádrži. Vzduch byl plný svěží vůně vody. Úchvatné, vábivé, čisté. Otřel si ruce do šatů a pak je ponořil do vodního víru v nádrži.

Voda byla ledově chladná. Až se zajíkl. Adrian na něj vytřeštil oči.

„Studí,“ sdělil mu Nicholas.

A jak ho to vzpružilo. Dala se do něj zima, ale zároveň mu to bylo příjemné. Ani si neuvědomoval, jak je mu horko.

Voda mu vnikla do škrábanců po střepech, zaštipalo to a pak škrábance znecitlivěly. Naklonil se nad kašnu a stříkal si vodu do tváře. Ten chlad byl úžasný. Probralo ho to. Poprvé od šamančiny smrti měl pocit, že zase ožívá.

Ani si neuvědomil, jak ho to sebralo, přestože přišla Diamanta.

Voda ho na kůži štípala. Adrian ho bedlivě sledoval. Nicholas se na něj usmál, aby ho uklidnil. Adrian mu úsměv neoplatil.

Nicholas zvedl mokré obličej a nabral vodu do dlaní. Ztěžka polkl. Srdce mu bušilo jak o závod. Trochu se třásl.

Tak tohle je zkouška.

V duchu se pomodlil. To neudělal už dlouho, předlouho. Nemodlil se za sebe, ale za své děti, pokud zemře. Budou potřebovat, aby je někdo vedl. Doufal, že se jim od někoho dostane rady a pomoci.

Rychle zvedl dlaně ke rtům, dřív než si to rozmyslí.

Napil se...

Byla to ta nejčerstvější, nejsladší voda, jakou kdy pil. Zahнала žízeň a dala mu sílu. Bez přemýšlení nabíral znovu a znovu a pil, co se jen do něj vešlo.

Adrian ho chtěl zadržet, mával na něj, ať přestane, ale Nicholasovi se nechtělo. A vlastně nebylo jisté, jestli by vůbec mohl.

Voda mu pronikala do útrob, do celého těla, byl jí plný, pil a pil a nějak si mezitím uvědomil, že dočista zapomněl dýchat, myslet, rozhodovat sám za sebe.

Dlaně se pohybovaly, rty srkaly, hrdlo polykalo a před očima se mu roztančily černé skvrny.

Adrian ho chytil za zápěstí a snažil se ho zastavit, ale Nicholas nemohl. Nemohl...

Černé skvrny rostly. Ruce mu klesly, potřeboval se nadechnout. Potřeboval...

Natáhl se po Adrianovi, ještě kousek...

A cítil, že mu vědomí uniká.

Pausho se choulila na podlaze ve Sklepení, hlavu v dlaních, nohy zkřížené. Ještě jí po té ranní příhodě bylo trochu špatně a byla vyčerpaná, i když vlastně přesně nevěděla proč. Předpokládala, že to nějak souvisí s Matthiasem.

A s tou zlatou září.

Celá místnost zářila. Zdálo se však, že Matthias si toho nevšiml. Záře sílila. Prýštila z oltáře – Matthias rukama svíral oltář ze stran, jen tu a tam jednu ruku zvedl, aby obrátil stránku.

Vypadal zničeně, i když mu ještě nemohlo nic dojít. Určitě ještě nepřišel na nic, kvůli čemu by mohl vypadat tak zoufale. Vyjma snad toho, že to, co mu řekla, byla pravda: ona střežila Slovo. Právě Slovo.

Vydechla a nechala ruce klesnout. Matthias ji zjevně vůbec nevnímal. Byl cele ponořen do Slova, rty se mu pohybovaly, jak si ve staroostrovštině rozebíral větu za větou.

Záře vytrvale sílila.

Chtělo se jí klít. Skousla to a potřásla hlavou. Selhala na celé čáře. Selhala ona, selhali oni všichni.

Skutečnost, že je Matthias naživu, to dokazovala.

V očích ji pálily slzy. Vstala a slepě zatápala po dveřích. Nebude čekat tady. Nemůže. Jenže musí. Je to její povinnost.

Byť by byl Matthias z Rocovy krve, nepatří k Moudrým. Nemůže tu zůstat bez dohledu.

Ve všem ostatním zklamala. Zklamala sebe, svou nepojmenovanou dceru. Teď zklamat nemůže.

Vzala si od protější zdi polštář, položila si ho na zem a vyčerpaně na něj klesla. To zlaté světlo začínalo být nesnesitelné. Nikdy nic takového neviděla, ani si

nemyslela, že někdy uvidí, vlastně si nemyslela, že by něco takového mohlo být možné.

Hlavou se opřela o zeď a přemítala, co řekne ostatním. Přemítala, jestli jim bude vůbec něco říkat. Celá pokolení Moudrých selhala. Přemítala, zda selhali tak jako ona, tím, že si jen trochu přizpůsobili pravidla, že nechali hory, aby rozhodovaly za ně.

Ovšemže hory rozhodovaly. Rozhodovaly po svém. Rozhodly se pro Rocova potomka. Přemítala, kolik jich tam ještě bylo, kolik jich ještě nechala žít, protože jim hory jako novorozeňatům pomohly přežít.

Ona v sobě neměla nic z této krve. Kdyby měla, její dcera by přežila. Nemohla na to ani pomyslet, teď už ne. Ne o tolik desítek let později, když už se to nedalo změnit. Ale zlomilo jí to srdce. Toho dne jí to zlomilo srdce. A bolelo ji to ještě teď.

Mou krev poznáte, když se kůže dotkne této clony. Objeví se zlaté světlo, které zaplaví vše.

Nedopustíte, aby má krev žila.

Moudří žili s touto výstrahou od chvíle, kdy se Roca vrátil. Po létech uviděl, co ta moc provedla s jeho syny. Ten nejstarší, Alexander využíval jemnější moc, přesvědčování a laskavost, svým způsobem přátelskou, byť se o žádné přátelství nejednalo. Tuto moc rozvíjel a stejně tak jeho děti a po nich jejich děti.

Říkalo se, že nejpůsobivější kouzlo měl král Nicholas. Bez jediného slova si dokázal dobýt srdce svých nepřátel.

Ale Rocův mladší syn Matthias dělal všechno to, co Alexander nedělal. Zkoušel kdejakou moc, rozvíjel ji a hledal cesty, jak ji zneužít. Udělal z toho utřídění učení, zavedl rituály a rozšířil je mezi ostrovany jako víru. Než se Roca vrátil, Matthias zešílel. Odňali mu vedení rodícího se náboženství a stejně tak jeho dětem, protože věřili, že šílenství je dědičné.

Roca tomu věřil také – ne kvůli svému rodu, ale kvůli tomu, jak jeho rod zacházel s mocí, kterou on objevil v jeskyni. To byl důvod, proč v Alexanderově rodu nikdo neztratil soudnost, zatímco v Matthiasově k tomu docházelo až příliš často.

Člověk nemůže mít Boží moc, napsal Roca. Nakonec ho to zničí.

A tak Roca nařídil, aby byli všichni, kdo projevují příznaky této moci, zahubeni. Vstup do Rocovy jeskyně byl uzavřen, jenže uzavřen nikdy nezůstal. Zvědavci ho vždycky našli – vždycky byla jeskyně znovu otevřena. Nakonec tam Moudří umístili pro výstrahu posvátné meče a popis cesty k jeskyni byl ztracen. Ti, kdo vešli, se obvykle už nevrátili. A pokud ano, Moudří je zabili.

Od Moudrých se očekávalo, že vymytí moc a síly, které Roca pustil z řetězu a nechal na ostrově běsnit. Pokolení za pokolením podle Rocova plánu vraždila nevinátka.

Doufejme, že nikdy nenastane den, kdy mí potomci, děti mých dětí Alexandra a Matthiase, znovu ovládnou ostrov, pravil Roca ve Slovu nepsaném. Doufejme, že když nyní to prokletí zničíme, zachráníme své domovy.

Matthias se nehýbal. Pausho se na něj podívala a zoufale potřásla hlavou. Jak měla vědět, že když Matthias řídí Svatyni a Alexander zemi, že došlo na Rocova slova? Nepřipadalo jí to pravděpodobné. Po tom prvním následovalo ještě patnáct Alexanderů a ve Svatyni bezpočet Matthiasů. Nikdy by si byla nepomyslela, že potomky, o nichž se Roca zmiňoval, půjde tak snadno rozpoznat, a už vůbec ne, že budou žít v její době.

A teď už bylo pozdě. Matthias byl zde. Už nevládne. Ostrova se zmocnili Feyové, ti cizí zloduchové, kteří dnešního ráno sestoupili do Constanty. Alexanderovi

potomci – Nicholas a jeho děti – jsou bez trůnu a ostrov už neví, co je to mír.

Ten okamžik, před nímž je Roca varoval, už minul.

A ona to dopustila.

Tiše zasténala a opřela se. Teď stojí Rocův potomek ve Sklepení, na místě, které Roca kdysi zbudoval pro své syny a pak jim zakázal vstoupit. Matthias se učí Tajemství, učí se vše, co bylo pro všechny kromě Moudrých z Krvavých útesů ztraceno.

A ona to dopustila, protože neměla na vybranou, stejně jako neměla na vybranou, když nechala Moudré, aby odnesli její holčičku do hor a tam ji zanechali na mrazu, nahou a plačící.

Jak může milosrdný Bůh dopustit, aby nějaká žena takto žila?

Odpověď znala. Opakovali jí to nesčetněkrát a byla v Rocových záznamech. Bůh není milosrdný. To jen lidé se tak domnívají.

Bůh je Bůh, dobrý i zlý, silný i slabý, mocný. Vždycky mocný.

A velkorysý.

Ochotný se o svou moc podělit.

S kýmkoli, kdo za to zaplatí.

Toho rudokapa ještě neviděl, a už ho cítil.

Zůstal stát u vysokého okna a dumal nad spleťtostí ostrovní magie. A pak ho zasáhl ten drtivý smrad – ta nezaměnitelná směs rozkladu a hniloby, která, zdá se, provází jen rudokapy. Ti se myjí jen vzácně, zřejmě v tom nevidí žádný smysl, a smrad, který je provází, je úděsný.

Rugad se obrátil.

Ve dveřích do Velké síně stál rudokap s nějakým strážným. Byl to muž asi v Rugadově věku, celý ulepený od špíny. Ruce měl černé. Odvolali ho rovnou od práce, ani se neumyl.

Rugad potlačil znechucený výraz a kráčet přes síň ke dveřím, rozhodnut ten smrad zvládnout, i když věděl, že jak s každým krokem bude ten smrad ještě horší.

Byl.

Nejraději by dýchal co nejopatrněji a nejméně, jenže si nemohl dovolit, aby kdokoli z jeho vojska, byť by to byl ten nejnižší, zjistil, že Rugad něco nesnese – byť je to tak odporné jako toto.

„Pojď se mnou,“ vyzval kapa.

Kap jen krátce přikývl. Strážný s radostí poodstoupil a hlídal. Rugad šel ke zdi s meči. Zastavil se před těmi nejstaršími.

„Sáhni na tu čepel,“ nařídil kapovi.

Kap svraštil čelo, ale zvedl ruku. Jak se blížil ke zdi, Rugad ještě dodal: „A přitlač.“

Kap podezřívavě přimhouřil oči, ale šel dál. Dotkl se ostří a nic se nestalo. Tázavě se podíval na Rugada.

Rugad si založil ruce za záda. „Pokračuj,“ vyzval kapa.

„Po čem pátráme?“ zeptal se kap.

Rugad rozhodně neměl v úmyslu mu něco sdělovat. Feyové většinou nejsou v postavení, kdy by měli něco vědět. A rudokapi nikdy.

„Jen postupuj dál.“

Kap se zamračil, ale dotkl se další čepele a pak další. Ostří měly tak zašlé, že se mohl nanejvýš škrábnout. Kap to očividně začal považovat za ztrátu času. Sáhl na další čepel, pak na další a další. A tak pokračoval a už prošel celou jednu řadu, když najednou zaječel.

Rugad přikročil blíž.

Kap si tiskl ruku k hrudi. Krvácel.

„Ostrý?“ otázal se Rugad.

Kap nic neřekl. Jen vztáhl ruku. Prst, kterým sahal na meče, byl pryč.

Ležel na zemi.

„Seber to,“ nařídil mu Rugad.

Kap se pomalu sklonil a druhou rukou sebral svůj prst.

„A teď mi ukaž, na který meč jsi sáhl.“

Kap kývl směrem k meči, který měl stejný tvar jako ty ze Svatyně. Rugad pocítil slabé zadostiučinění. Takže to bylo mečem, a ne že nějaký černohábita povraždil v této síni jeho vojáky.

Bylo to tak, jak doufal.

„Ukaž ruku,“ vyzval ho Rugad.

Kap natáhl ruku. Rugad si utrl kus košile, obvázal pahýl a zastavil krváčení.

„Tak,“ prohlásil. „Prst si dej do kapsy. Až budeš hotov, můžeš s ním zajít za domestiky.“

„Byl bych rád propuštěn hned,“ zašeptal přiškrceně kap.

„Ještě nejsi hotov,“ zamítl to Rugad. „Budeš smět odejít, až ti řeknu.“

Kap přikývl. Z popelavě bledé tváře vystupovaly maličké černé oči.

„Chci, abys sáhl na všechny meče, které se podobají tomuto,“ nařídil mu Rugad.

„Nedělej to s takovým nadšením a možná nepřijdeš o další prst.“

I když zaručit mu to nemohl. Ten meč měl v sobě cosi, díky čemu byl mimořádně ostrý. Uchopil ho za jilec a sundal ho ze zdi, nicméně ani na okamžik nespouštěl oči z rudokapa, který se bázlivě sunul od meče k meči.

Tento meč měl tenčí čepel než ty, které vyráběli Feyové, tenčí než jakýkoli meč, který dosud viděl. Pozorně si tu skvělou práci prohlížel. Meč se leskl a rudokapova krev zmizela.

Kap znovu vyjekl. Tentokrát jen tlumeně, jako bych nechtěl dát najevo, jak ho to bolí. Druhý prst mu sice zůstal, ale visel jen na kousku kůže, čistě přeříznut mezi prvním a druhým kloubem. Léčitelé budou mít co dělat, aby mu ho zachránili.

Rugad meč sundal. A pak vyjekl kap znovu a Rugad sundal další meč. A další. Pokládal je na zem na hromadu. Překvapivé, kolik těch mečů se na této zdi skrývalo.

Feye vraždily. Teď už mu zbývá jen zjistit, jestli mohou či nemohou zranit i ostrovany.

Rudokap vrávorál. Ztratil hodně krve, pravděpodobně to nepřežije.

Rugad ho vzal za špinavou košili a přidržel ho, aby se nezhroutil. Podíval se na strážného, který kapa do Velké síně přivedl. „Vezmi ho k Seger. Řekni jí, ať s ním zachází jako s členem Černé rodiny. A nechte mu volno, ať se zotaví, než se vrátí do práce.“

Strážný znechuceně svraštil obličej, nicméně přikývl. „Ano, pane,“ odpověděl a zamračil se na kapa. „Tak pojď.“

Kap se Rugadovi vykroutil a vrávorat za strážným. Rugada maně napadlo, jestli se tomu kapovi vůbec podaří k Seger dojít. Pak se odvrátil. To už není jeho starost.

Kap mu zjistil to, co potřeboval. Mezi řadou mečů našel takové, které by díky svým vlastnostem vmžiku dokázaly zabít Feye. Otázkou bylo, jestli se to vztahuje na všechny lidi, včetně ostrovanů.

Rugad luskl prsty. Dopředu popošel další strážný. Žena. „Přived’ mi nějakého ostrovana.“

„Jakéhokoli ostrovana?“ otázala se.

„Jakéhokoli ostrovana, pokud možno nezraněného.“

„Ano, pane.“ Zmizela v protějších dveřích, stejně jako předešlý strážný.

Rugad se sklonil k hromadě mečů, ale nedotýkal se jich. Všechny měly neuvěřitelně tenkou čepel a vypadaly, že by je zlomil i nejslabší tlak.

Jenže nezlomil. Byla to ukázka mistrné řemeslné dovednosti, umění, které bylo už dávno zapomenuto. Což bylo pro Feye jen štěstí, jinak by je ostrované povraždili podruhé.

„Chtěl jsi se mnou mluvit, Rugade?“

Rugad poznal Ladrehův strohý hlas a napadlo ho, jak je možné, že se ten cenzor k němu po tolika letech pořád dokáže nepozorovaně přikrást.

„Pojď se na to podívat,“ vyzval ho Rugad. „Ale nesahej na to.“

Landre se sklonil vedle něj. Byl to hubený muž, ne sice tolik jako Boteen, ale přesto nadmíru oplýval vychrtlostí, která provází velké množství magie. Taký byl o trochu vyšší než Rugad, i když si teď k němu přidřepl.

Měl na sobě přiléhavé kalhoty do půli lýtek a přes ně jakési roucho, které na něm Rugad ještě neviděl. Byl z něj cítit slabý pach hniloby.

Očividně ho vyrušil z práce.

„Meče?“ pravil tázavě Landre.

„Ne jen tak ledajaké meče,“ odvětil Rugad. „Jsou stejné jako ten, kterým ten černohábita před pár týdny zabil tolik našich. Právě jsem je vyzkoušel na jednom rudokapovi. Sotva se jednoho dotkl, už přišel o prst.“

„Hm,“ pravil Landre s pohledem upřeným na meče. „Ten materiál neznám.“

„Ani já ne,“ odpověděl Rugad. „Ale chci, aby sis jeden vzal a zjistil mi o tom, co se dá. Právě jsem poslal strážného pro nějakého ostrovana, abych zjistil, jestli ten meč prosekne jejich kůži stejně snadno jako naši.“

„Pokud ano,“ odtušil Landre, „tak možná máme novou zbraň do feyské zbrojnice. Na Leutu nám dobře poslouží.“

„Pokud ovšem přijdeme na to, jak s tím zacházet,“ podotkl Rugad.

Landre se usmál. „Dej mi čas a přijdu na cokoli.“

„Na to také spoléhám,“ odvětil Rugad. Opřel se rukama o kolena a vstal. Otřel si ruce do kalhot. Ještě ho svrběly po tom, jak se dotkl rudokapa.

Landre se rovněž narovnal. Jak se jeho dlouhé tělo zvedalo, ozývalo se lupání a křupání. „Určitě jsi pro mne neposlal jen kvůli těm magickým mečům.“

„Ne,“ souhlasil Rugad. „Znáš toho převtělovače, kterého máme v kobce?“

„Ano,“ odvětil Landre a nevesele se usmál. Rugad moc nepochopil, co si takový úsměv vysloužilo.

„Zná ostrovní náboženské obřady. Věřím, že je v nich skryt klíč k jejich magii. Jenže nemám čas se v tom všem rozebírat. Chci, aby na tom cenzoři pracovali.“

„To znamená, že se k tomu převtělovači budeme muset přiblížit.“

„To ano, ale jen v přítomnosti strážných. Nevěřím mu.“

„Ze zřejmých důvodů,“ odtušil Landre. „Převtělovač, který si uchoval jedno vtělení tak dlouho, v podstatě přeběhl.“

Rugad přikývl. „Selia ho okouzila. Děsí se jakéhokoli dotyku. Selia je poměrně dobrá.“

„Lepší než všichni ostatní kouzelníci, které znám,“ odvětil Landre.

Rugad si tiše povzdechl. Landre s ním byl už hodně, hodně dlouho. Stejně jako většina cenzorů byl drzý a domýšlivý, ale skvělý. Když se do něčeho dal, měl výsledky.

„Měl jsi čas zkoumat ostrovní magii,“ prohlásil Rugad. „Věřím, že obrátit ji proti ostrovanům je jedna z těch mála možností, jak je rychle porazit.“

„Pokud hodláš nazývat to, co mají, magií,“ poznamenal Landre. „Já si tím tak jist nejsem.“

„Mně to připadá jako magie,“ hájil se Rugad.

„To ano,“ odtušil Landre. „Ale hodně slabá.“

„Není soustředěná,“ namítl Rugad. „Nepoužívají ji správně.“

Landre uznale sklonil hlavu. „Ale sám sebe se pak musíš ptát: V jakém okamžiku přestává být magie magií?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Rugad.

„Magie vyžaduje kontrolu,“ odpověděl Landre. „Nejde o moc, jde o to, jak ji ovládat. Jsem přesvědčen, že ostrované mají spoustu primitivního nadání, spoustu toho, co nazýváme divokou magií a co je ve skutečnosti divoká moc, nesmírná a nespoutaná. Spoutáním této divoké moci získáváme magii. Čím víc divoké moci ovládáme, tím jsme magičtější.“

Landre měl pravdu, i když takhle o tom Rugad nikdy neuvažoval.

„Mým úkolem,“ pokračoval Landre, „je udělat z Feyů nejmagičtější rasu. Nikoli nejmocnější. Ostrované mohou být mocnější. Na Leutu můžeme najít ještě mocnější zemi. Ale otázkou je, nakolik ji dokážou ovládat?“

Rugad přikývl. „Takže ty tady cítíš nesmírné množství moci?“

Landre se usmál. „Zdálo by se, že nemá hranic, ale jsem si jist, že má.“

„Ale žádnou magii.“

„Ale ano, je tu magie, ale slabá,“ prohlásil Landre. „Většinu jsme zničili, když jsme zničili ten jejich svatostánek. Zbytek, zdá se, už zapomněli.“

„Ne zcela,“ namítl Rugad a vyprávěl mu o ranní porážce.

Landre zavrtěl hlavou. „Zahnat takovéto vojsko je hračka. Víš to sám, Rugade. Problém je, že naši lidé, především naše pěchota, nejsou vycvičení čelit magickému protivníkovi. Překvapivé na tom nejsou magické schopnosti ostrovanů, ale to, že nás porazili.“

Poprvé za celou tu dobu, co se znali, Landre Rugada uklidňoval. Obvykle ho Landreho postřehy spíš rozčilovaly. Ale Landre měl pravdu. Bylo to tak prosté a Rugad to vlastně věděl sám. Cvičil své lidi v magických oborech a sledoval, jak se své magii učí. Ti, kdo dospěli do velitelských postavení jako Landre, často vykazovali největší sebeovládání.

A právě v tom zklamali jeho vnukové, Diamantini bratři. Ti se s nějakým sebeovládáním nikdy netrápili. Promarnili svou moc, pokud nějakou měli, a předpokládali, že právo na vedoucí postavení jim dává jejich původ.

Avšak jen předpoklady z někoho Černého krále neudělají.

Nevedl Feye proto, že byl nejlepším vizionářem, ale protože spojil své vize s bystrým vojenským uvažováním. Od dětství trávil každou volnou chvíli nad vojenskými plány a výzbrojí a přemýšlel. Nabyté vojenské znalosti doplnil učením o všemožných druzích feyské magie a studiem dějin zemí, které chtěl dobýt. Naučil se jazyky, poučil se o umění, řemesle a zbrojířství.

Neustále se snažil ovládnout něco nového a právě teď se usilovně snažil ovládnout Modrý ostrov.

„Nespoutaná moc,“ mumlal Rugad. Převaloval ta slova v ústech a těšil se už jen z toho zvuku. Landre ho pozoroval od hromádky mečů. „Takže my se nemusíme naučit jejich magické techniky?“

„Znát bychom je měli,“ odpověděl Landre. „Měli bychom umět stejně jako oni. Ale nutné to není a rozhodně není nutné, abychom je uměli hned teď.“

„Možná,“ pravil Rugad. Nebyl si jist, jestli s tou poslední větou. „Možná. Přesto si myslím, že se v těch technikách skrývá klíč k jejich porážce.“

„Myslím, že na to, abychom ostrovany porazili, bude stačit nenechat se zaskočit a být připraveni na všechno.“

„Zní to tak jednoduše,“ povzdechl si Rugad. „Ale já jsem se snažil celé vojsko varovat a stejně to nestačilo. Říkat našim, aby očekávali nečekané, je jedna věc; aby se podle toho chovali, jiná.“

„Jsou přesvědčeni, že nikdo není tak mocný jako Feyové.“

„To je pravda,“ souhlasil Rugad.

„Pravda to byla, dokud jsme nepřišli sem.“

Rugad na něj vytřeštil oči. Popadl ho vztek. „Právě jsi říkal, že...“

„Říkal jsem, že ostrované jsou mocní. Že neznají kontrolu. Že jejich magie není soustředěná, Rugade. Přemýšlej o tom. Přemýšlej o malých dlcích, kteří

vyrůstají bez vedení starších dlaků. Pomysli na ty dětské kouzelníky, které nikdo nenaučil, jak ztvárnit svou moc. Vzpomeň si na mladé čaroděje, kteří v záchvatu zlosti svou magii spálí.“

Všechny tyto příklady Rugad znal. Setkal se s nimi snad stokrát. Feyové, kteří nedokázali ovládat svou magii, umírali. Dlaci zůstali uvězněni v proměně a často přitom nešťastnou náhodou někoho zabili. Kouzelníci někoho přesvědčili, aby něco bezděky udělal, a to často končilo smrtí. A mladí čarodějové v záchvatu vzteku často ztratili hlavu a vyslali ohnivou kouli, kterou nestihli včas zastavit, a ona narazila do nějaké budovy.

Feyové měli pravidla, jak magii bez úhony zvládat, ale přesto se jim tu a tam něco vymklo. Pořád umírali díky bezstarostnosti, díky nedostatku kontroly.

„Tak tu jejich moc spoutáme,“ prohlásil Rugad.

„Jako by to byly vzpurné děti,“ dodal Landre.

„Jako by to byli mladí dlaci, kteří potřebují naše vedení.“

„Jako bychom ztvárnili jejich moc do své.“

Rugad se poprvé po mnoha dnech opravdu upřímně usmál. „Landre,“ pravil, „jsi skvělý.“

„Ovšemže,“ souhlasil Landre. „Kdybych nebyl, nepracoval bys se mnou.“

„Nejen to,“ odvětil Rugad. „Je v tom něco víc. Ty jsi pravděpodobně právě teď vyhrál válku o Modrý ostrov.“

Landre potřásl hlavou. „Udělal jsem ještě víc,“ odpověděl. „Právě jsem stonásobně zvýšil feyskou moc.“

„Jejich moc je naše magie,“ pravil Rugad.

„A naše magie,“ uzavřel to Landre, „je naše síla.“

Odpoledne se pomalu vleklo. Licia přecházela od jednoho zraněného ke druhému a povzbuzovala je. Také promluvila k vojákům, kteří přežili bitvu bez úhony, a dodala jim odvahy.

A nakonec si nechala Ay'Le.

Ay'Le, která seděla uprostřed údolí na balvanu a hovořila k malé skupince zvěrojezdců. Ay'Le, která tu seděla se zkříženými nohama, opírala se o ruce a ani v nejmenším se nechovala jako někdo, kdo právě zažil nejhorší porážku svého života.

Když se k nim Licia přiblížila, jeden zvěrojezdec udělal nenápadný posunek. Ani by si toho nevšimla, kdyby se právě po něčem takovém nedívala.

Ay'Le si pořád hrála svou hru a hrála proti Licii.

Licia se zastavila za balvanem. Ten koutek vyhrálo slunce. V údolí nebylo nikdy horko a Licii vcelku nechybělo. Ale trvalý chlad ji také ubíjel.

Licia se právě chystala promluvit, když na ni Ay'Le shlédla. V tmavých očích se jí zablesklo. „Poslala jsem Rugadovi vzkaz, že jsi ztroskotala.“

Zvěrojezdci je napjatě pozorovali. Všichni byli zjevně nakloněni Ay'Le. A jak by také ne? Kouzlila. Kouzelníci si uměli získat podporu, i kdyby to bylo proti zdravému rozumu. Avšak vizionáři, i ti nižší jako Licia, byli vůči kouzelníkům odolní.

A nikdy to nevnímala tak silně jako teď.

„Opravdu?“ opáčila Licia chladně.

„Očekávám od něj rozkazy. Jsem si jistá, že tě odvolá. Pokud ovšem nenařídí tě rovnou odpravit.“

„K tomu, abys odpravila ztroskotance, svolení nepotřebuješ,“ podotkla klidně Licia. „Máš ještě něco, co nevíš, Ay'Le?“

Ay'Le vztekla přivřela oči. „Pořád bys mne jen peskovala. Prokázala jsem ti laskavost, když jsem požádala o svolení.“

„Opravdu?“ opáčila Licia. „Nebo doufáš, že se tu propadnu hanbou?“

„Nikdo nevidí rád ztroskotání,“ zavrčela Ay'Le.

„Zejména, když jsi to zavinila ty,“ odsekla Licia.

„Ty mi budeš dávat vinu za svoje chyby?“ vyjela na ni Ay'Le.

Licia zavrtěla hlavou. „Jen za tvé vlastní.“

„Nikam se nedostaneš, jestli se s ní budeš hádat, ztroskotanče,“ ozval se jeden zvěrojezdec.

Licia se ani nepodívala, kdo to řekl. Bylo to jedno. S nimi si to vyřídí později. V tomto okamžiku si to potřebuje vyřídit s Ay'Le.

„Je vskutku dojemné, že si neuvědomuješ, jak krutě jsi dnes prohrála,“ prohlásila Ay'Le.

Licia se opřela o balvan, těsně vedle kolena Ay'Le. „Já vím, jak krutě jsme dnes prohráli. Znáám i okolnosti, které k té porážce vedly. Víám o vlně, která tudy prošla a těžce poškodila vás všechny, kdo máte magii. Uvědomuji si schopnosti ostrovanů, schopnosti, na něž jsme nebyli připraveni. Rozumím tomu, co se stalo.“

„Pak taky chápeš, jak jsi ztroskotala,“ podotkla Ay'Le.

„Shledávám ohromujícím, že takovou událost nazýváš ztroskotáním.“

„Ústup? U Feyů? To není nic než ztroskotání,“ odsekla Ay'Le. „Jinak to nazývat nemůžeš.“

„Nazývám to bitvou. Pravda, prohranou bitvou, ale stejně bitvou.“ Koutkem oka Licia postřehla, jak se zvěrojezdci neklidně ošili. Zdravý rozum může porazit kouzlo, zejména zdravý rozum velitele. Jindy zabírá jen vzácně. „Ještě jsme s válkou neskončili, Ay'Le.“

Ay'Le se k ní naklonila. „Chceš tím říct, že hodláš ohrožit další vojáky?“

„Ovšemže,“ odtušila Licia. „Jsme Feyové. Jsme bojovný lid. Ohrozím nás klidně všechny, budu-li muset. Já nepřipustím porážku.“

Na chvíli se odmlčela, aby dosáhla žádaného účinku. „Na rozdíl od tebe.“

Mezi zvěrojezdci to zašumělo.

„Ticho!“ vyjela na ně Ay'Le.

Licia se na ně usmála. „Ona nechce, abyste mysleli sami za sebe. Nechce, abyste si uvědomili, že naše ztroskotání, jak to nazývá, byla částečně její chyba. Čekalo se od ní, že bude v klidu, bez boje vyjednávat. Neudělala nic.“

„Boteen nejednal podle rozkazů. Znemožnil...“

„Takže ty viníš mrtvého z toho, že jsi nesplnila své poslání?“

Ay'Le se z obličeje vytratila všechna barva. „Boteen je mrtvý?“

„V horách ho zavraždili ostrované,“ odvětila Licia, rozhodnuta se jim nezmiňovat o účasti toho rudokapa.

„Lžeš.“

„Dozvěděla jsem se to od Boteenova písaře. Tvého písaře. Od písaře, kterého sis vzala s sebou, aby na tebe pěl chválu, aby dal všem vědět, jak jsi úžasná. Písaři nelžou.“

Zvěrojezdci se neklidně ošili. To byly vážné zprávy.

„Jestli ostrované dokázali zabít čaroděje, tak jsou ještě mocnější, než jsme si mysleli,“ poznamenala Ay'Le.

„Čaroděje oslabeného stejnou vlnou, která zasáhla naše lidi,“ upřesnila to Licia. „Ty se necháš porazit kdečím, že Ay'Le?“

Ay'Le sraštila čelo. Zjevně si uvědomovala, že je v pasti, a nevěděla, jak z toho ven. „Myslím, že ztratit čaroděje je závažná událost.“

„To je,“ souhlasila Licia. „Stejně tak je závažné, že jsme dnes ráno prohráli. Ale ztroskotání to nebylo. Ztroskotání znamená přestat si věřit. Ztroskotání je neschopnost vzpamatovat se z porážky a zvrátit ji ve vítězství.“

„A ty si myslíš, že to dokážeš?“ opáčila Ay'Le.

„Já vím, že to dokážu. Už jsem poslala Rugadovi žádost o posily, oznámení, že jsme neuspěli, ale také svůj plán, jak to změnit v jeden z největších feyských úspěchů.“

Ay'Le se do tváří vehnala krev. Zjevně pochopila, co Licia udělala. Licia ji přelstila, z Ay'Leiny morální převahy udělala slabost a k tomu všemu ji očernila před Černým králem.

„Dobrá,“ ozval se jakýsi další zvěrojezdec. „Je to lepší než sedět v tomto smradlavém údolí a čekat, až nás najdou a pobijí.“

„Nepobijí nás,“ prohlásila Licia. Podívala se na ně. Nikdo se už nedíval na Ay'Le, všichni hleděli na ni.

„Ay'Le,“ oslovila ji Licia, „slez dolů.“

„Já tě nemusím poslouchat,“ odsekla Ay'Le.

„Ale musíš,“ odvětila Licia. „Pořád jsem velitelem tohoto vojska.“

„Velitelem pěchoty, která ztroskotala,“ odsekla Ay'Le.

„Neštví mě,“ vyjela na ni Licia. Cítila, jak se jí svaly na zádech napjaly.

„Ty nemáš žádné právo mi rozkazovat.“

„Mám veškerá práva,“ odsekla Licia.

„To je pravda,“ ozval se ten druhý zvěrojezdec. Licia se na něj podívala. Kočičí zvěrojezdec, v podobě kočky, na níž jela žena. „Je to naše velitelka.“

„Všichni jste za velitelku uznali mne,“ namítla Ay’Le.

„A kolik v tom bylo kouzla?“ odsekl jeden koňský jezdec.

Ay’Le zvedla bradu. „Vy mi nevěříte...“

„A mají k tomu dobrý důvod,“ přerušila ji Licia.
„Dolů.“

Tentokrát si Ay’Le uvědomila, že nemá na vybranou. Sklouzla z balvanu a zůstala stát mezi zvěrojezdci a Licií.

Licia spustila ruce a zapřela si je v bok těsně nad opaskem. Levým zápěstím se dotýkala jílce meče, pravým nože.

„Co se mnou hodláš udělat?“ otázala se Ay’Le.

„To, co bys udělala ty, kdybys byla přesvědčená, že jsem ztroskotala,“ odvětila Licia.

„Půjdu za Rugadem,“ vyhrkla Ay’Le. Zjevně jí neporozuměla.

Zato zvěrojezdci ano. Natahovali krky, aby lépe viděli, mnozí se vykláněli kolem svých zvířecích hlav, aby oběma páry očí viděli, co se bude dít.

„Ne, nepůjdeš.“ Licii vyschlo v ústech. Věděla, jak se v takových případech postupuje. Vtloukali to do ní společně s velitelským výcvikem. Zнала to. Jen to ještě nikdy neudělala.

„Ay’Le,“ řekla tiše.

Ay’Le se k ní obrátila. Mračila se, až jí protáhlé ostré rysy vystupovaly ještě víc.

„Ztroskotala jsi ve svém poslání okouzlit ostrovany, aby byli Feyům příznivě nakloněni.“

„Boteen mi nedal možnost.“

„Ztroskotala jsi, když jsi měla velet tomuto vojsku.“

„Pletla ses mi do cesty.“

„Podrývala jsi mou autoritu, neboť jsi poslala Černému králi vzkaz, že jsme prohráli.“

„Taky jsme prohráli,“ vyjela na ni Ay’Le.

„Dělala jsi, co jsi mohla, abys na úkor našeho poslání vytěžila co nejvíc pro sebe. Víš, co to znamená?“

„Jen to, že se mýlíš,“ prohlásila Ay’Le. „Chtěla jsem jen to nejlepší...“

„Znamená to,“ přerušila ji Licia, neschopná už dál předkládat rozumné důvody, „že jsi ztroskotala nejméně třemi různými způsoby. A protože mne nehodláš uznat jako velitelku, nedáváš mi jinou možnost.“

Jediným rychlým pohybem vytrhla nůž a vbodla ho Ay’Le do hrudi.

Ay’Le zachrčela a chytila nůž. „To nemůžeš,“ vyjekla, ale hlas se jí zlomil a z hrdla se jí vydral jen chraptivý šepot.

„Právě jsem to udělala,“ odpověděla Licia.

Ay’Le škubla za nůž, ale neměla sílu ho vytrhnout. Podívala se na zvěrojezdce. „Pomozte mi,“ vydechla.

Ale nikdo se nepohnul. Všichni ji sledovali, na některé tváře se vplížil dychtivý, hladový výraz. Po několik dlouhých okamžiků ještě stála, pak se svezla na kolena.

„Nemáš na to právo,“ zasténala, přepadla dopředu a nalehla na nůž.

Licia nad ní stála a čekala. Ay’Le se nehýbala. Licia do ní špičkou nohy strčila a pak kývla na zvěrojezdce. Někteří pobledli, ale těžko se dalo soudit, jestli kvůli tomu, co Licia udělala, protože stranili Ay’Le, nebo jestli se jich zmocnila touha po krvi.

Licii to bylo lhostejné. Sdělila jim to jasně.

Toto vojsko vede ona.

A nikomu nedovolí, aby podřýval její autoritu.

Luke s Conem vypadli z kukuřičného pole. Na cestě sice bylo plno Feyů, ale na tomto konci pole nebyl žádný. Za sebou slyšel Luke ženský křik a dětský pláč. Statek byl v plamenech.

Jak se hnali přes rozpadlou udírnu, Luke zakopl, Con ho předběhl a teď už sbíhal k potoku. Luke neměl žádný plán, věděl jen tolik, že se musí dostat odtud.

Vzduch čpěl kouřem a bylo čím dál tepleji. Luke doběhl k břehu, sklouzl dolů a nohama narazil na vyčnívající kameny v potoku.

„Co teď?“ zašeptal Con.

Luke ukázal na sever.

„Jinou možnost nemáme,“ řekl.

Ohlédl se, ale žádného Feye neuviděl. Pro tuto chvíli jim nic nehrozí. Na nebi žádní nelétali; ti ptačí jezdci, které s Conem viděli předtím, byli pravděpodobně jediní.

Con přešel přes potok a začal lézt do svahu. V půli cesty se zastavil. Lukovi se sevřelo srdce. Pochopil. Nahoře jsou další Feyové.

Dolezl ke Conovi. Dva Feyové se snažili zapálit zelené kukuřičné klasy. Přednedávnem pršelo, zem byla vlhká a i když byla vedra, ještě nevyschla. Klasy byly zdravé a plné. Dá jim pořádnou práci pole spálit.

Feyové stáli vedle sebe a hodnotili neúspěšný pokus.

Con se začal plazit k nim.

„Jestli půjdeme skrz kukuřici,“ podotkl Luke, „tak taky můžeme uhořet.“

„A jestli půjdeme kolem, tak nás můžou uvidět.“

Ostrovní rysy a malý vzrůst neutají. Po cestě jít nemohou. Museli pokračovat dál tak jako dosud.

Luke se rozhlédl kolem po dalších Feyích. Rozbíhali se od cesty do všech stran; zjevně dostali rozkaz všechno zpusťit.

Pohybovali se však nanejvýš v pětičlenných skupinkách, což bylo pro Luka s Conem trochu snazší.

Jenže se ještě nevypřádali ani s těmi dvěma, které měli před sebou.

„Dostanu je,“ zašeptal Con, ani nepočkal, až mu to Luke odsouhlasí, a s taseným mečem se drápal do svahu. Luke se hnál za ním a k poli doběhl právě v okamžiku, kdy Con jednou ranou prohnal mečem oba Feye naráz. Oba je však zasáhl do těla, takže jak padali, ještě stačili vykřiknout.

Luke zaklel, popadl Cona a vrhl se do kukuřice. Feyové uvidí, kudy prchají, ale nestihnou je chytit a už rozhodně nestihnou dostatečně rychle zapálit pole.

Ale jak se Luke prodíral skrz řádky, uvědomoval si, že na ně mohou číhat po stranách.

Rychle přeběhl ke Conovi a popadl ho za ruku. Con byl celý od krve. Luke ho táhl doleva, že půjdou na západ.

„Ale ty jsi říkal...“

„Já vím,“ odvětil Luke. „Ale tam na nás budou číhat.“

Byli na východní straně kukuřice a před sebou měli celé pole. Tím budou muset proběhnout. Zadoufal, že ti ptačí jezdci byli opravdu jediní. Feyové na zemi neuvidí, že změnili směr. Bud' budou muset pole střežit, nebo ho prohledat. Anebo se ho dál snažit zapálit.

Ať tak či tak, Luke se chtěl hlavně dostat odtud.

Con prudce zahrnul a už se hnali kukuřicí na západ. Dlouhé listy sekaly Luka do tváří a zrající kukuřice ho šlehala. Ztěžka supěl a srdce mu bušilo jak splašené. Tohle bylo dnes už podruhé, co se takhle hnál skrz

kukuřici. Kukuřice na to prostě není stavěná. A tento sedlák zjevně miloval rozlehlá pole.

Právě když Luke dospěl k názoru, že se kukuřice už přece nemůže táhnout ani o kousek dál, vypadl na pěšinu mezi poli. Vzápětí vyklopýtal ven i Con. V obličeji byl samá šmouha od prachu, potu a krve. Ve vlasech i všude po šatech měl utrhané listy.

Až na jejich supění nebylo slyšet nic. Tak daleko na západ se Feyové ještě nedostali.

Ale jestli je pravda, co Luke zaslechl, tak tu budou brzy.

Všechno spálit, říkali.

Všechno.

To on na ně přivolal feyskou pomstu. To on za to může.

Con ho chytil za loket. „Pojď,“ zašeptal. „Máme jen chvílku.“ Měl pravdu. Rozběhli se mezi poli na sever, směrem k Jahnu.

Luke přemítal, jak daleko se asi dostanou, než je Feyové najdou.

Nicholas ve skutečnosti neztratil vědomí.

Adrian se choval, jako by Nicholas omdlel – skláněl se nad ním a poplácával ho po tvářích. Ale Nicholas byl při vědomí. Jenom se nemohl hýbat. Pod zády cítil chladný mramor, na hlavě, tam, kde tvrdě narazil o zem, cítil tepat krev, uvědomoval si, jak nepohodlně má zkroucenou pravici u podstavce. Podstavec byl studený a vlhkost se na něm srážela do vodních kapek. Vnímal vodu protékající skrz kašnu a to v něm znovu vyvolalo žízňovou touhu.

Dosud měl na jazyku chuť svěží vody, té nejlepší, jakou kdy pil.

Zapomněl dýchat, to je vše. A kdyby mohl, tak by to Adrianovi řekl.

Adrian začal propadat panice.

Nicholas by mu rád řekl, aby se neplašil, a to ho přivedlo k zamyšlení. On by měl strach, kdyby upadl Adrian, kdyby Adrian omdlel. Podle všeho teď omdlel on sám. Cítil, že se propadá do tmy. Bojoval s tmou a prohrál.

Upadl.

A teď je tady, uvnitř sama sebe, neschopen se pohnout.

V útrokách cítil podivné mravenčení. Zvláštní, neznámý pocit. V útrokách ho svrbí, jako by mu tělem protékala voda a ne jeho vlastní krev.

Tak co se mu vlastně stalo?

Ublížil si nějak? A pokud ano, proč je mu to jedno? Proč nemá ten strach, který přichází, když se tělo nemůže hýbat, když rozkazy z mozku nedospějí do údů?

Adrian vstal a něco volal. Slova Nicholas nezachytil. Ale vlastně se o to ani nesnažil.

Něco mu na tom vadilo. Něco cítil, ale neviděl. Přimhouřil oči – alespoň si to myslel, ale víčka se mu ani nezachvěla.

Pak se v duchu zamračil.

Oči má zavřené a přesto vidí Adriana.

Co se to děje?

Umírá?

Adrian začal stoupat po schodech nahoru a cestou se ještě rychle ohlédl na Nicholase, jestli se něco nezměnilo. Pak se rozběhl tak rychle, že bral čtyři schody naráz. Čilý chlap. Nicholas zatoužil, aby se mohl pohybovat také tak rychle.

...*Ah. Přání.*

Ten hlas slyšel i neslyšel. Byl mužský, drsný a rozléhal se, jak by byli v jeskyni. A přitom měl dojem, že ho slyší v duchu, ne ušima. Stejně jako když přimhouřil-nepřimhouřil oči.

...*Ještě ne.*

Tohle byl ženský hlas, milý. Zvedl oči ke stropu. Byla tu klenba. Předtím si toho nevšiml. Klenba zdobená dýmáky a protkaná zlatem.

...*Myslím, že už je čas.*

Tohle byl další mužský hlas, starý a hašteřivý a vzdáleně povědomý jako nějaký hlas, který Nicholas slýchal v dětství. Pod klenutým stropem vířily kotouče mlhy. Mohl by přísahat, že tam ještě před chvílí nebyly. Kotouče mlhy.

Jednotlivé, samostatné kotouče mlhy.

...*A co ti ostatní?* otázal se první hlas.

...*Ty prostě zdrž,* odpověděl ženský hlas.

...*Není to přímé zasahování?* otázal se druhý mužský hlas.

...*Záleží na tom?* pravil ženský hlas.

A pak se rozhostilo ticho. Těžké, nehybné ticho. Ticho po skonání světa.

Je mrtvý?

Kotoučů mlhy přibýlo. Klesaly k němu. Na obličej se ho dotkl vlhký chlad, pak další a další, až ho celého zahalila mlha.

A Nicholas najednou věděl, že Adrian nemůže venku najít Coultera.

Nemůže najít vstup do stínozemí. Má pocit marnosti.

Je tohle to přímé zasahování, o kterém mluvily ty hlasy? Co je vlastně špatně?

Mlha se z něj zvedla a zanechala po sobě vlhko a chlad. Toho druhu, který může zahnat jen obrovský, sálající oheň.

Pořád se nemohl hýbat.

...Mělo mi to dojít, poznamenal další hlas. Zase ženský, ale mladý a plný života. Podívejte se na jeho obličej.

...Obličej? Celá postava. Jak jen se historie opakuje, podotkl ten druhý ženský hlas.

...No jo, ale jemu je to k ničemu. Co krev? otázal se první mužský hlas.

...Už je poznamenána, odvětil druhý mužský hlas. A to před staletími. Toto je přímý potomek.

...Myslela jsem si, že je zabili, vložil se do toho nějaký nový ženský hlas.

...Jednoho, odpověděl jiný mužský hlas. Ale ten nejstarší žil.

...Ten své nadání nevyužíval.

...Měl rozum.

...A bylo to rozumné?

...Snad.

Ted' se do rozhovoru zapojilo nesčetně dalších hlasů: mužské, ženské a některé, u nichž to nedokázal určit. Pod stropem se stále vznášely jednotlivé kotouče mlhy. Jak dostával rozhovor spád, vířily rychleji a rychleji.

...Když už je poznamenán, proč jsme ho nechali se napít?

...Copak ses nic nenaučil? My je nenecháváme něco dělat. To on se rozhodl se napít.

...Ale co teď budeme dělat? Posílíme to, co už má?

...To by stvořilo novou formu.

...Když jsme naposledy stvořili ve starých tělech novou formu, vyvolalo to mezi lidmi problémy.

...A ty problémy se nakonec vyřešily.

...Všechny ne.

Nicholas by se k nim rád dostal. Měl spoustu otázek, jenže nevěděl, jak se zeptat.

...To ne, připustil první hlas. Všechny ne.

...Pořád říkám, že to je dar, na nějž nejsou připraveni.

...Jenže my nerozhodujeme o tom, zda dát či nedat.

...Říká se, že jiní ho dokázali využít.

...Jenže je to zkazilo.

...Ty si myslíš, že tenhle není zkažený?

...Zmlkni. Přemýšlím.

...Takže s tím začneme znovu?

Nicholas se zamračil. Když může mhouřit oči, aniž pohne víčky, a slyší, aniž potřebuje uši, určitě může i mluvit, aniž pohne rty.

„Hej,“ pokusil se.

Kotouče se zastavily. Vznášely se nad ním, okraje svěšené, jako by je uprostřed něco tlačilo nahoru.

...Mluvil?

...Mluvil.

Nicholas měl dojem, že v tom tónu slyší úctu i strach.

„Mluvíte o mně,“ pravil.

„Co se to se mnou stalo? Jsem mrtvý?“

...Ještě ne, odpověděl jeden hlas.

...Chtěl bys být? zeptal se jiný.

Tu otázku raději nechal bez odpovědi.
 „Jste skuteční?“
...To záleží na tom, co je pro tebe skutečné, chlapče,
 odpověděl úplně jiný hlas.
 „Co se to se mnou stalo?“
...Napil ses z Pramene života, odpověděl nějaký
 nový hlas.
 „Co to znamená?“
...Cokoli chceš, odpověděl jeden z těch prvních
 ženských hlasů.
...Ne, vložil se do toho druhý ženský hlas. *Nemůžeš*
mu dát takovou moc. Jeho rodina už ji má. Ještě ji
posílit není poctivé.
...Pro koho?
...Moc jako taková není poctivá.
...Další změna jeho podstaty by ho mohla zabít.
...Nebo posílit.
 „Mluvíte o tom, že byste mi dali magii?“ zeptal se
 Nicholas.
...Mluvíme o moci.
...Moci jakou měl váš Roca.
...Starobylé moci.
 (On má moc, jakou měl Roca) zašeptal někdo
 ostatním. Zjevně nechtěl, aby to Nicholas slyšel. (*Jen ji*
ještě nerozvinul).
...A nikdy nerozvine. Copak nevíš, že pochází z rodu,
který svou moc popíral?
 „Má dcera má moc,“ vstoupil do toho Nicholas.
 „Můj syn také. Mají ji od Rocy?“
...Ano, odpověděl první ženský hlas.
 „A ty mi chceš dát podobnou moc?“
...Žádal jsi o ni.
...Napil ses.
 „Ta kašna dává člověku magii?“
...Dává moc.

...*Ne magii.*
 „Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se Nicholas.
 ...*Ty už moc máš.*
 ...*Magii ses nikdy nenaučil.*
 ...*Kdybychom mu dali další moc, ozval se ještě další*
nový hlas, určitě ji promrhá, stejně jako předtím. Jako
všichni z jeho rodu.
 ...*Něco z té moci využívá.*
 ...*Část jí přeměnil v magii.*
 ...*Tak velké kouzlo.*
 ...*Tohle umí jen pár.*
 ...*Ale je to o tom.*
 ...*Až na to, že zachránil to dítě.*
 ...*To se nepočítá. Moc použitá ve zmatku a strachu*
není ovládaná.
 ...*Ale ta dcera stejně přežila.*
 ...*Víc než jednou.*
 Nicholasovi dělalo potíže sledovat nit řeči. Hlasy
 mluvily všechny naráz, těžko říci odkud a v jakém
 pořadí. Ale to, co si byl schopen z toho poskládat,
 dávalo smysl.
 Zdálo se, že probírají jeho magii.
 Žádnou nemá.
 Nebo ano?
 Je magie vždycky tak tajemná a nepoznatelná?
 „O co můžu žádat?“ zeptal se.
 ...*O víc moci, odpověděl jeden z hlasů.*
 ...*Ale my ti ji nemůžeme dát.*
 ...*Můžeme, ale ty bys ji promrhal.*
 ...*Ledaže bys měl další děti. Pak by ta moc přešla na*
ně.
 ...*Velká moc.*
 ...*A ta by je zabila.*

Ten poslední hlas umlčelo několik dalších. Nicholas zoufale toužil vědět, odkud přicházejí. A co to vlastně doopravdy je.

...*Nezabila*, pravil nějaký jiný ženský hlas.

...*Kdyby ji plně využívaly, připravilo by je to o rozum. Představ si takovou posílenou moc. Dokonce i příležitostné, občasné použití by mohlo být nebezpečné. Jejich mysl by to nezvládla.*

...*Pokud by do ní nedospěli.*

...*On nedospěje.*

...*Budeš mít další děti?*

Nicholasovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že ta otázka platila jemu.

„Ne,“ odpověděl.

Kolem něj se rozhostilo hluboké ticho. Tíživější, než kdy zažil. Neslyšel ani vlastní dech.

„*Má žena je mrtvá*,“ řekl do ticha.

...*Lidé si berou další ženy.*

„Nechci žádnou jinou.“

...*Ani kvůli dětem ne?*

„Mám děti,“ odpověděl.

...*Vidíš?* pravil jeden z těch hlasů, které už předtím nesouhlasily. *Bylo by to pusté plýtvání.*

Ticho houstlo.

Tentokrát se neozval. Nebyl si jist, co mu vlastně nabízejí, o čem se vlastně tak dohadují.

Ale nakonec se rozhodl vyjednávat. „Mohl bych mít další děti,“ pravil, „kdybyste mi vrátili mou ženu. Kdybyste ji zase vrátili do života mimo tuto jeskyni.“

...*To nemůžeme.*

„Proč ne?“

...*Její život se nedá chápat stejně jako tvůj.*

...*Takovouto žádost jsme už jednou zamítli. Nemůžeme ti dát, co jsme odepřeli tvým předkům.*

„Myslel jsem si, že můžete všechno,“ zkusil to Nicholas.

...To ano. Můžeme se rozhodnout, co uděláme a co ne. Rozhodli jsme se, že ne.

Zdálo se, že na tomto se hlasy shodly.

Můžeš mít další děti s jinou manželkou. Nebo ženou. Je to prostá záležitost. Ryze biologická. Nemá to nic společného s láskou.

„Pro mne ano,“ odtušil Nicholas.

...Zásady, odfrkl si nějaký mužský hlas. Přesně jako ten jeho prapředeek.

...Ten přijal zásady po smrti.

...A jak to dopadlo.

...Co bylo, bylo. Důležité je, co je. On nebude mít další děti.

...Pak nezáleží na tom, jestli dostane další moc.

...Až na to, že je to potomek. Potřebujeme, aby žil.

...Nepotřebujeme nic. Vždyť je to jen hra.

...Snad pro nás. Ale ne pro ně.

...A co pak? Kdy tu hru dohrajeme?

...Až si ty kousky poskládají dohromady, jak jsme se dohodli.

...A získají plnou moc.

...A ta je zabije.

...To není žádná výhra.

...Třeba je?

...Možná jim dáme cesty jak přežít.

...Možná.

...Už jsme jim je dali.

...Ale oni je zapomněli.

...Jeden si je určitě pamatuje.

...Všechny ne.

...Možná bychom mu mohli dát učitele.

...To je porušení pravidel.

...Opravdu?

Prostě má moc a je na něm, jestli se ji rozhodne používat nebo ne. Porušení pravidel znamená, že si nemůže vybrat.

...To je sporné.

...Ale jestli mu jeho moc neposílíme, musíme mu dát něco jiného.

...Proč?

...Protože požádal.

Už mu to dávno nedávalo smysl, pakliže mu to vůbec dávalo smysl předtím. A už také nemluvili s ním.

...Dal nám Nanice.

...Nanic je volný.

...Mohli bychom...

„Co jste vlastně zač?“ zeptal se jich.

Klesli níž, tak blízko, že by se jich skoro mohl dotknout. Kdyby se ovšem mohl pohnout.

...My jsme mnohé, řekl jeden.

...My jsme Mocnosti, řekl druhý.

...My jsme Předkové, řekl třetí.

...My jsme Bůh, a to zřejmě pronesli všichni naráz.

...Alespoň tak nás tvůj lid od počátku nazývá.

„Takže žádný takový Bůh, o jakém učí Slovo, není?“

...Které Slovo? zeptal se jeden hlas.

...O nás se učí, namítl druhý, ale nikdo si to neuvědomuje.

...Postupem času se to vytrácí, podotkl třetí.

...Ty pocházíš od Rocy, vložil se do toho čtvrtý. To je tvůj předek.

„Je s vámi?“ otázal se Nicholas, když mu došlo, co bylo právě řečeno.

...Pravá ruka, pravil jeden.

...Ovšemže, řekl jiný.

...Ne, prohlásil třetí.

A znovu se rozhostilo ticho. Nejenže neslyšel vlastní dech, teď neslyšel ani úder vlastního srdce.

...*Nelžete tomu chlapci*, vložil se do toho jiný hlas.
 ...*My nelžeme*, bránil se jeden z předešlých hlasů. *On se nevyjádřil přesně.*
 ...*Neví, o co požádat. Tolik toho bylo zapomenuto.*
 ...*A čím je to chyba?*
 ...*Jeho ne.*
 ...*Jeho rodiny.*
 ...*Jeho rodina není zodpovědná.*
 ...*Je to potomek.*
 ...*Toho staršího. Jen toho staršího.*
 Kotouče mlhy klesly ještě níž. Jeden se mu zastavil těsně nad obličejem. Nicholas cítil, jak kolem něj houstne vlhko a chlad.
 ...*Neposílíme tvou moc*, řekl hlas, a Nicholasovi to znělo jako ozvěna ve vlastním těle, *i kdybys o to požádal. Neužíváš ani to, co ti už bylo dáno.*
 ...*To není spravedlivé*, namítl tiše hlas, který předtím ostatním šeptal. *Jeho děti ji užívají. On to nevěděl.*
 ...*Nezlost neomlouvá.*
 „Alespoň mi řekněte, co mi odpíráte.“
 Kolem něj vybuchla změť hlasů. Řvaly tak, až měl obavy, aby mu nepopraskaly bubínky, i když vlastně ušima neposлуouchal.
 ...*On ani neví, co chtít.*
 ...*Všechno bylo zapomenuto.*
 ...*Všechno.*
 ...*Je k ničemu.*
 ...*Je skvělý.*
 ...*Odvede je na špatné místo.*
 ...*On je nepovede. Ty to víš.*
 ...*On ani neví, co chtít.*
 ...*Měl nápad.*
 ...*Jasně. Je to potomek.*

„Dost!“ zařval Nicholas a všechny hlasy zmlkly.
„Řekněte mi, co jste řekli jemu. Rocovi. Když žádal
on.“

Kotouče začaly odplývat zpátky ke klenutému
stropu. Chlad ho opustil, zmizelo i vlhko a podivná
mlha.

Chvíli si myslel, že mu ani neodpoví.

*...Řekli jsme mu, ozval se nakonec jeden hlas, že se
dotkl Boží podstaty.*

Ta zlatá záře byla tak jasná, až z toho Matthiase rozbolely oči.

Vzhlédl od stránek Slova a podivil se, odkud asi to světlo vychází. Pak sklouzl pohledem dolů na své ruce a uviděl, že prýští z oltáře. Z míst, kde se ho dotýká.

Zvedl ruce a světlo pohaslo.

Pausho ho upřeně pozorovala. Přesunula se na polštář u dveří. Vypadala starší než dřív.

„Co to je?“ zeptal se.

„Tvé dědictví,“ odpověděla. Vyznělo to, jako by byla poražena.

Zachvěl se. Myslel si, že jí rozumí, ale věděl, že jí nechce rozumět.

„Po Rocovi,“ řekl.

Přikývla. „Pocházíš od něj.“

„Snažila ses jeho rod vyhladit.“

„Tady,“ doplnila ho klidně. „V horách. Na královský rod jsme nikdy ruku nevztáhli.“

„Protože se tam neobjevilo šílenství?“

„Protože oni svou moc nikdy nepoužívali. Nikdo z králů.“

Matthias byl otřesen. Ruce ho od oltáře svrběly. Drahokamy na podlaze zářily zlatým vnitřním světlem. Až teď si všiml, že září oltáře jak odrážejí, tak pohlcují.

„To jsem nevěděl,“ řekl.

„Je to jedno,“ odvětila. „Ty pocházíš z toho mladšího. Ten rozhodl za všechny, kdo přišli po něm, včetně tebe. Tebou prochází moc. A tys ji použil.“

„Náhodou.“

„Poprvé to byla náhoda,“ upřesnila to, a Matthias věděl, že má pravdu.

Třesoucí se rukou si promnul obličej. Takže padesátý rocan měl celou dobu pravdu. Matthias měl být rocanem po právu.

Podle původního záměru, protože byl potomkem druhorozeného syna. Byl tím nejpřirozenějším rocanem ze všech.

A Nicholas měl také pravdu. Měli spolupracovat, nikoli jednat každý po svém.

Spolupracovat.

Jenže Roca svůj původní záměr později odvolal. Snažil se zvrátit běh událostí.

A proto napsal Slovo.

„To není jako tvoje Slovo, že?“ řekla tiše, bez stopy jakékoli jízlivosti.

Zavrtěl hlavou. Ve Slovu psaném, v tom které znal, byly jen útržky toho, co bylo v tomto spise. Jeho Slovo se drželo původní záměru, toho, který Roca vytyčil před svou smrtí. Teď chápal důsledek a podstatu prapůvodní roztržky: Když druhý syn zešlel a jeho rodinu odstranili ti, kdo posléze vedli Svatyni, tak ti potom popírali Rocův návrat, jak jen se dalo; pravděpodobně ho považovali za bezvýznamný či dokonce nemožný. Slovo osekali, zničili jeho význam jako historického dokumentu a přetvořili ho ve sbírku bájí.

„Vy se neřídíte Slovem nepsaným, že?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „To později dodala Svatyně. My mu nevěříme.“

Třásl se. „Moc, kterou mám, mne připraví o rozum.“

„Pokud už nepřipravila,“ odtušila Pausho.

Letmo se podíval na drahokamy, které mu zářily u nohou.

Pokud už nepřipravila.

Ten vnitřní chlad, věc, o níž se všichni zmiňovali, pocit, že se neovládne, že ztratí nad sebou vládu. Že ho ovládne něco jiného, jako tehdy když zabil Ballwana.

Zavřel oči a pokusil si vybavit, co ho tehdy ovládlo.

Vzpomenout si, čím to začalo.

„Ty máš velkou magii, svatý muži,“ pravil Ballwan. Potřásl hlavou. „Copak se nestydíš zabíjet samu podstatu sebe samého? Anebo to děláš právě proto?“

„Nejsem jako ty,“ bránil se Matthias.

„Jsi přesně stejný jako já,“ prohlásil Ballwan.

A pak Matthias použil svou moc, jen nevěděl, co to je. Před obličejem se mu zvedla clona, jako by pozvedl neviditelný štít. A vzpomněl si, co ho to tehdy posedlo, ta myšlenka...

Není ďáblovým zplozencem. Je dobrým člověkem. Po celý život pracuje na tom, aby byl dobrým člověkem. Je rocanem. Ctihodným mužem.

Je Bohem vyvolený.

„Nejsem jako ty,“ zašeptal.

„Pravděpodobně ne,“ souhlasil Ballwan. „Tvá moc není ukázněná, není řízená. Nemáš ani tušení, kde se v tobě bere tak urputná nenávisť. Nenávidíš nás, protože ti připomínáme tebe samotného.“

Čekal, až se ten vztek vrátí, až se vrátí ta posedlost, tak jako vždycky, když si na to vzpomněl, ale nevrátil se. Možná, že setkání s tím mladíkem Coulterem a s pravým Slovem vztek uhasilo.

Možná, že to, co cítil, nebylo žádné šílenství.

Třeba to byl jen strach.

„Matthiasi?“ Pausho na něj mluvila tak tiše, jako by se ho bála.

Možná se ho bojí všichni.

A možná oprávněně.

„Říkal jsi, že budeš hledat způsob, jak porazit vetřelce.“ Otevřel oči.

Seděla na svém polštáři a ostražitě ho pozorovala. Drahokamy už nezářily tak jasně a sklepení osvětlovaly už jen pochodně.

Změnil to snad on?

Povzdechl si. „Nevím, zda dokážeme Feye porazit. Ale dokážeme s nimi bojovat jako rovný s rovným.“

Přešel přes drahokamy a zastavil se před ní. Stáhla se ke zdi. *Bála* se ho. Rád by ji uklidnil, ale pochyboval, že by to dokázal.

Bál se sám sebe.

„Tady ve Sklepení máš zbraně – meče, koule.“ Nevesele se usmál. „Kdybys je přesvědčila, aby snědli otalisty, taky je zabiješ.“

„Myslím, že to nedokážeme,“ poznamenala.

„Souhlasím.“ Zhluboka se nadechl. Měl pravdu, bylo to přesně tak, jak si myslel. Tajemství uchovávala návod jak zabít Feye. Ale původně k tomu určena nebyla.

Byla určena k tomu, aby byli vyhlazeni takoví jako on. Byly to nástroje občanské války, války mezi těmi, kdo dál používali magickou moc, kterou jim poskytla jeskyně, a těmi, kdo ji nepoužívali nebo už nepoužívali. Působilo to asi tak, že čím větší magii člověk měl, tím smrtonosnější zbraně byly.

Ale byly mnohem záluďnější než běžná zbraň. Ten, kdo je použil, je mohl – pokud měl magické schopnosti – zaměřit, nasměrovat, řídit. Mohly být namířeny proti rodině – pak by zemřeli všichni zasažení členové vybrané rodiny. Mohly být namířeny proti mužům – pak by všichni muži, kteří by s takovou zbraní přišli do styku, zemřeli. Nebo mohly být namířeny proti rase, jako to udělal on se svčnou vodou. A pak napadení příslušníci té rasy zemřou.

Zbraně byly nebezpečné i svému uživateli: kdyby měl uživatel společné rysy s cílem – pokud by cílem byla rodina a uživatel by s ní byl vzdáleně spřízněn – zemřel by. Byly to děsivé zbraně – hrůzné pozůstatky hrůzných dob.

Tyto nástroje neohrozí ty, kdo je použijí, psal Roca ve Slovu, *jen ty, proti nimž jsou použity.*

Takže kdyby Feyové toho osudného dne, kdy lapili Matthiase v kapli pro sloužící, sebrali svěcenou vodu a zaměřili ji na Matthiase – tak jako ji zaměřil on na ně, když po nich házel lahvičkami svěcené vody v naději, že je nějak zabije – pak by zemřel on. A stejně tak všichni ostrované.

Magie, kterou Roca vyvinul po svém návratu, byla pěkně záludná. Snažil se s její pomocí vymýtit magii, kterou na Modrý ostrov sám přinesl. Použil ji proti svým přátelům – v duchovních schránkách byli někteří z jeho nejbližších přátel, ti kteří nesouhlasili s tím, jak se změnil – ale nedokázal se přinutit použít ji proti vlastní rodině.

A tento úkol nechal na jiných. Na Moudrých – a ti selhali.

„Co můžeme dělat jiného?“ zeptala se.

„Můžeme toho dělat ještě spoustu,“ odpověděl Matthias.

„Ale ne všechno je použitelné v bitvě.“

„Musíme vyndat z podlahy ty drahokamy. Pak už nebude čas.“

Znovu se na ně podíval. Ztmavly. Vypadaly stejně jako předtím, než se dotkl oltáře. Když si člověk dal dohromady poznatky ze Slova a Tajemství, bylo jasné, že drahokamy jsou významnější než cokoli jiného. V těch drahokamech se soustředilo vše. S jediným drahokamem měl muž jako Matthias celou zbrojnicí, kdyby ovšem věděl, jak s tím zacházet.

„Necháme je tady,“ prohlásil zdráhavě. „Roca je sem umístil proto, aby střežily cestu do jeskyně.“

Ledva se o tom zmínil, ucítil, jak ho to znovu táhne do jeskyně.

„V jeskyni je ještě víc zbraní,“ poznamenala Pausho.
„Dojdu pro ně.“

„Jsou tam drahokamy?“ zeptal se jí.

„A taky koule, duchovní schrány a meče. Většina předmětů je uskladněna tam.“

Střelil pohledem po vstupu a znovu ucítil, jak ho to vábí. Všechny zbraně nepobere, ale něco ano. Kapsa drahokamů bude pro záchranu města stačit.

Ale nechtěl, aby se jich dotkla Pausho. Ta zničila všechno, čeho se jen dotkla.

„Půjdu já,“ rozhodl.

„Když jsi tam šel naposledy, málem jsi zemřel,“ podotkla.

„Já vím.“

„Tak jak tě napadlo tam jít znovu?“

Na oltáři leželo otevřené Slovo. Toužil se ho znovu dotknout, znovu číst. Pro něj změnilo Slovo všechno.

Celý jeho život se změnil.

A on se tolik mýlil.

„Možná, že tam zemřu,“ řekl jí. „Ale podstatné není to, co se stane se mnou.“

„Co je podstatné?“ zeptala se.

Podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. Dlouho na ni jen upřeně zírala. Byl rozhodnut ruku nestáhnout a stejně tak jí nehodlal odpovédět, dokud nebude stát vedle něj.

Zřejmě to vycítila. Nakonec se jeho ruky chopila.

Měla drsnou, suchou kůži a chladnou ruku. Napadlo ho, jestli se jí alespoň trochu obnovily síly. Pouhým dotykem to nepoznal. Ruka mu připadala poddajná – tento výraz by si s ní vskutku nikdy nespojoval.

„Musíš je vést,“ řekl jí a druhou rukou jí zakryl dlaň.
„Mne neposlechnou. Musíš být odvážná a statečná a ochotná k obětem.“

„Bojovat i za cenu smrti,“ pochopila.

Přikývl.

„Ty je povedeš,“ prohlásila. „Řeknu jim, aby poslouchali...“

„To neprosadíš a oba to víme,“ přerušil ji. „Chvíli by to možná vydrželo, ale jak dojde k bitvě, stejně půjdou za tebou. Ty máš spoustu zkušeností. Ty víš, co to znamená rozhodnout se.“

„Ale nejsem ten, kdo rozumí Tajemstvím,“ namítla.

„Znáš je,“ odpověděl. „Víš o nich víc než já.“

Upřeně na něj hleděla a Matthiase na kratičkou chvíli napadlo, jestli se náhodou nemýlí. Ale zná je přece, nebo ne? Často pobývala tady dole. Zak mu říkal, že při výrobě varinového meče měli špatnou výheň. Určitě vědí dost.

Spoléhal na to.

Všichni na to spoléhali.

„Stejně,“ namítla ještě. „Ty víš, jak to proti těm stvůrám použít.“

„A ty jsi je zahnila na ústup.“

Vyhýbala se jeho pohledu. A Matthias věděl proč. Stejně jako ona věděl, co použili, aby Feye zahnali.

„Rocův rod nikdo nevymýtil, že?“ zeptal se. „Nikdo ten rod nezničil.“

Sklonila hlavu. Šedivé vlasy jí na temeni řídly. Po tolik let pro něj byla ztělesněním zla a msty a teď ji vidí takovou, jaká je doopravdy, jako stařenu, které se nezdařilo nic, o co se pokusila.

„Tak to není,“ bránila se. „Je vás jen pár. A většinu z nich jsme viděli. Ale jsou ještě jiní.“

„Jiní?“ opáčil.

„Rocova jeskyně je stále otevřená. Kolikrát jsme se ji pokusili zavřít – nikdy zavřená nezůstala. Nemůže zůstat zavřená. Ty meče od ní měly držet lidi dál. Ale neudržely. Ne úplně.“

„Říkáš, že Rocovu moc měli i jiní.“

Potřásla hlavou. „Tak jednoduché to není. Co dá jeskyně jednomu, není stejné jako to, co dá druhému.“

„A co dala tobě?“

Zvedla hlavu. Do tváře se jí nahrnula krev.

„Zmínila ses mi o tom v horách,“ připomněl jí.

„Řekla jsi mi, žeš tam v mládí byla. Řekla jsi mi, že to je důvod, proč ses stala Moudrou. Řekla jsi, že je to svaté místo a řekla jsi, že by nikdo neměl být odrazován od dotyku Boží ruky.“

„Boží pravice,“ zašeptala a vykroutila se mu. „Šel jsi dovnitř?“

Zavrtěl hlavou.

„Pak tedy ještě nevíš.“ Zavřela oči. „Požádala jsem o to. A přísahala, že to nepoužiji.“

„Co?“

„Moc,“ odpověděla. „Stejnou jako máš ty. Jenže ta se člověk od člověka, rod od rodu mění.“

„Jak se mění?“

„Tím, jak ji používáš,“ odpověděla. „Tím, co chceš, aby byla. Její meze stanovuje to, co chceš. Roca říkal, že jeho přání neměla hranice. Svým synům stanovil hranice tím, že omezil jejich mysl.“

„Ale ne dost,“ usoudil Matthias.

„Pro královskou rodinu to stačilo.“ Smutně se usmála. „Pro tvou ne.“

„A to je to, cos použila, abys zahnala Feye,“ pochopil Matthias.

Rukou si prohrábla řídnoucí vlasy. „Slíbila jsem, že tu moc nikdy nepoužiji,“ řekla. „Když jsem se vrátila, vyděšená a zmatená, slíbila jsem, že ji nikdy nepoužiji, a Moudří mne přijali mezi sebe.“

„Oni také byli v té jeskyni?“

„My ji střežíme. Toto je hlavní vstup, ne ten nahoře. Tak vysoko do hor chodí jen málo lidí. Když tam někdo jde, víme o tom.“

„A z něj uděláte Moudrého.“

„Pokud můžeme.“

„Tak proč se tak úporně bráníte používání té moci?“ otázal se. „Proč ty ostatní nazýváte ďáblovými zplozenci? Proč nevyužíváte, co vám bylo dáno?“

Oči se jí naplnily slzami a Matthias věděl, proč. Otevřela ústa k odpovědi a pak je zase zavřela, jako by na to slova nestačila.

„Kvůli šílenství?“ zašeptal.

Přikývla. „Roca se v tomto směru vyjádřil naprosto jasně. Věděl, že příliš velká moc ničí mysl.“

Matthiasovi vyschlo v ústech. Letmo pohlédl na Slovo. „Tak jak víte, že to není blouznění šílence?“

„Protože zemřel dřív, než ho šílenství postihlo,“ odpověděla. „Už nebyl z tohoto světa. Odebral se jinam a přesto se o tento svět staral.“

Jako Diamanta. Byla mrtvá a nebyla mrtvá,

Pořád ještě cítil, jak mu její ruce svírají hrdlo.

Dotkl se krku a ucítil otok a modřiny.

Šílenství. Otřásl se. I on mu bude muset čelit, už mu vlastně čelí. Už má pochybnosti. Přemítal, jak plíživě se může člověka zmocnit.

A pak to najednou pochopil.

„Mýlíte se,“ řekl tiše. Otočil se k ní zády a zahleděl se na závěsy, prohlížel si ty výjevy, viditelné i zdálky. „Šílenství se dostaví tak jako tak.“

„V královském rodu se neobjevilo.“

„Takové, o němž bychom věděli,“ pravil Matthias.

„Narážíš na děti, že?“ otázala se. Hlas se jí třásl. „To není poctivé. To se dělá už...“

„Po celá pokolení, já vím,“ přerušil ji. „Ale Slovo se o tom nezmiňuje.“

„Ale ano!“ Stoupla si vedle něj. „Viděl jsi Slovo. Roca nás nabádá, abychom dávali děti z jeho rodu horám.“

„Tak to neřekl,“ namítl Matthias. „Staroostrovština je v tomto naprosto přesná. *„Dopravte mé děti do jeskyně. A pokud se to nezdaří, pak jejich děti a děti jejich dětí.“*

„Aby tu můj rod mohl skončit,“ dodala.

„Aby tu můj rod mohl skončit,“ souhlasil Matthias. „Ne tady zemřít. To je rozdíl, Pausho. Člověk si tady může dožít svůj život a nikomu neublížit. Tak to zní, to je to, co Roca řekl.“

„Ale řekl, že by jeho rod neměl pokračovat.“

„Řekl, že magie by neměla pokračovat, že by se ta moc neměla dostat ven z této jeskyně, že ti, kdo ji vynášejí ven, nemají v sobě moc od Boha, ale že je posedla moc ďáblů. Ti, kdo ji vynášejí, Pausho. To znamená, že ji má někdo uvnitř. Roca chtěl, aby jeho rod žil v jeskyni a snad ji střežil, dokud nevymře.“

Z hrdla se jí vydralo zoufalé kvílení, klesla na kolena, chytila se za břicho a sklonila hlavu.

Vždycky toužil vidět ji poraženou. Celý život si přál, aby mu přiznala, že dělá chybu, že Moudří dělají chybu. Ale teď, když dostal, co chtěl, teď, když se před ním zhroutil, cítil v nitru jen prázdno.

Sklonil se k ní a položil jí ruku na rameno. Ucukla před ním.

„Tak tě to učili,“ řekl. „Tak tě to učili jiní Moudří.“

Přikývla, ale nevzhlédla, nepohnula se. „Odnese jsem... Odnese jsem...“

„Bezpočet dětí na sněžnou čáru, já vím,“ dopověděl za ni. „Já vím. Učili tě, že tak je to správné.“

Zvedla k němu obličej. Nikdy neviděl taková muka, nikdy, za celá ta léta ve Svatyni, ani potom.

„Co jsem to jen udělala?“ zašeptala.

Soucít teď neměl smysl. Matthias to věděl a ona zrovna tak. Mluvil na ni jemně, leč jeho slova jemná

nebyla. „Páchala jsi vraždy ve jménu Boha, protože tě učili věřit, že právě tak je to správné.“

„Ale měla jsem vědět...“

„To, co je zřejmé,“ řekl, „člověk často tak snadno přehlédne.“ Jak věděl sám z vlastní zkušenosti.

Pomohl jí na nohy a Pausho se o něj opřela, až pod její tíhou málem zavrával.

„Pojď,“ řekl. „Teď nemůžeme přestat.“

„Ale co když se znovu mýlím?“ namítla. „Nebo co když se mýlíš ty?“

„Budeme s tím žít,“ odvětil. „Jako se vším ostatním.“

Zůstala stát. Slzy jí oschly. „To nestačí,“ prohlásila.

To věděl. Zavřel oči.

„Je to všechno, co máme,“ zašeptal. „Všechno, co máme.“

Po rozhovoru s Landrem se Rugad rozhodl nečekat, až jeho lidi najdou nějakého pokusného ostrovana. Vysvětlil Landremu, o co jde; Landre už dohlédne na to, aby ostrovan meče osahal. Landreho slova Rugada naprosto uchvátila.

Moc.

Kontrola.

Magie.

Ostrované mají moc. Feye zaskočilo, že ji dokázali ovládnout. Běžně ji ostrované neovládali, a pokud ano, tak postaru a ani nechápali, o co jde.

Ostrované mají moc.

Feyové dokáží ztvárnit z moci magii.

Rugad byl už tak dlouho válečníkem, že mu některé jemné rozdíly někdy unikaly.

Vyšel z Velké síně, aby vyhledal Seliu, a málem se s ní srazil. Za ní šla další bludička – muž, který vypadal, jako by cestou do Jahnu prolétl plameny, povodní a větrnou smrští. Křídla měl potřhaná a v obličeji byl špinavý. Pod jedním okem se mu táhl dlouhý škrábanec, něco ho tam zřejmě za letu zasáhlo, a pravou ruku si očividně šetřil.

„Na okamžik,“ vyhrkla Selia na Rugada. Byla mnohem bledší a ztrhanější, než když ji před několika dny viděl poprvé.

„Na okamžik v soukromí, zdá se,“ usoudil Rugad a odvedl je do bývalé královské přijímací komnaty.

Tuto místnost z hloubi duše nenáviděl. Tady málem zemřel a i když už zakrvácenou podlahu umyli, stejně tam cítil krev a vnímal ji jako skvrnu na celém svém bytí. Ta bolest v krku, na níž si při řeči už zvykal, ho tady trápila víc, a stejně tak podlitiny, které si odnesl z rvačky s golemem.

Přesto ji již několikrát použil, protože byla prostorná a protože odtud měl blízko na řadu důležitých míst v paláci.

Stůl, k němuž Rugad zasedl na poradu s generály, byl ještě před úsvitem přestěhován do severní věže. Někdo sem nanosil jiný nábytek, ale pravděpodobně ho tu prostě jen odložil. Stálo tu i pár židlí, povětšinou z pohodlněji zařízených částí paláce; v této strohé místnosti působily uboze a nepatřičně. Přesto se na jednu posadil a bludičce přisunul čalouněnou podnožku. Bludička na ni veleopatrně usedla, jako by ji bolelo i sedět.

Selia zůstala stát, dokud jí Rugad nepokynul, aby se i ona posadila.

„Nejdříve to nejhorší,“ vyzval bludičku Rugad.

„Mám nařízeno, pane, ti to sdělit v daném pořádku.“ Chráptěla a hlas jí skřípal, jako by z ní únava vysála všechnu sílu.

„To je mi jedno,“ odvětil Rugad. „Nejdříve chci slyšet to nejhorší. Ostatní mi řekneš potom.“

Bludička zavřela oči. Obočí se stýkalo nad nosem jako křídla můry sedící na čele. Na Feye měla jedinečné rysy, ostré a rovné jako většina Feyů, ale jí dodávaly poněkud ptačí vzhled, ne tak jemný, jak bylo u bludiček obvyklé.

„Odpusť,“ zašeptala.

„Nehodlám ti zlé zprávy nijak vytýkat,“ poznamenal Rugad. Bylo mu jasné, že je zle. Velmi zle. Takto poslové vypadali, jen když očekávali, že budou za své poselství potrestáni.

Bludička polkla. Ohryzek jí poskočil, jako by měla sucho v krku.

„Dej mu napít,“ požádal tiše Rugad Seliu.

Přikývla, vstala a odešla.

Bludička se zhluboka nadechla, otevřela oči a zadívala se za ní. Pak se obrátila k Rugadovi. Jejich pohledy se střetly. S touto bludičkou Rugad ještě nikdy nemluvil. To by si pamatoval.

Jen velmi málo Feyů se na něj dívalo, jako by si byli rovni.

Možná bludičce dodaly odvahu právě ty zlé zprávy.

„Boteen je mrtev,“ řekla bludička.

A Rugad, který se v duchu připravil na cokoli, tomu v první chvíli ani neporozuměl. „Boteen?“ opakoval.

„Jak?“

„Zavraždil ho nějaký rudokap.“

Tak tohle Rugad rozhodně nečekal. Někáký Fey bez magie, a zavraždí čaroděje.

„Jaký?“

„Nějaký ztroskotanec, který se dal k ostrovanům. Překvapili Boteena a koňského jezdce. Oba zavraždili.“

„Jak?“ opakoval Rugad. Byl podivně klidný, jako by v hloubi duše tu zprávu očekával.

Feyové jen vzácně přišli o čaroděje smrtí. Obvykle jim ho vzalo šílenství.

„Meči a noži,“ odpověděla bludička. „Dozvěděli jsme se to od písaře, celé nám to popsal.“

Do nejmenších podrobností, pomyslel si Rugad. Dobrá, ale lepší svědek než písař být nemůže. Písaři nikdy nelžou. Ani to neumí. „Postihla Boteena ta vlna z dnešního rána?“

„To nevím, pane,“ odpověděla bludička. „Předpokládám že ano. Nás ostatní postihla.“

Rugad přikývl. Takže tím se to vysvětluje. Boteen nebyl schopen bojovat, jeho magie byla pryč. Ten rudokap využil příležitosti a dostal ho.

Rugad svažtil čelo. Přišel o čaroděje. Zvykl si na Boteena spoléhat. Myslel si, že by mu Boteen mohl pomoci získat vládu nad mocí ostrovanů.

Možná si Boteen myslel to samé. Možná to i měl v úmyslu. Ta předchozí bludička, ta od Ay'Le říkala, že Boteen měl namířeno do hor. Viděl místo Moci, i když se o něm v tomto smyslu Rugadovi výslovně nezmiňoval, a šel tam.

„Kde ho ten rudokap našel?“ zeptal se Rugad.

„Přesně nevím,“ odpověděla bludička. „Písař říkal, že on se na Boteenův příkaz ukryl pod nějakým skalním výběžkem. Boteen a koňský jezdec šli na průzkum a právě se vraceli, když je rudokap napadl.“

„Ten rudokap je sledoval od místa, které šli prozkoumat?“

„Vypadá to tak,“ připustila bludička.

Rugad už nevydržel dál sedět. Přece jen nebyl tak klidný, jak si myslel. Vstal, začal rázovat po místnosti a prsty přejížděl po zdech. Všude byly známky po štítech a mečích, které komnatu zdobily za vlády krále Nicholase. Po celém paláci byly závěsy a pozůstatky ostrovních symbolů.

Ale nikde ani zmínka o místě Moci.

„Pane?“ ozvala se bludička. „Chceš si vyslechnout zbytek?“

Rugad zvedl ruku. Boteen mrtev. Nějaký rudokap na místě Moci.

Zachvěl se.

Rudokapi o těchto místech nic nevědí. Ostatně z těch, kdo vyrostli mimo Eccrasianské hory, o tom ví jen velmi málo Feyů. A ti ostatní o nich vědí, ale nic s tím nedělají.

Takže rudokap, pokud má Rugad správné informace, je s Nicholasem.

A co ví Nicholas?

Možná by bylo lépe se ptát: Kolik už toho zjistil? A kolik dalšího ještě dokáže zjistit?

Klíčem je ostrovní místo Moci a Rugad teď nemá nikoho, kdo by ho obsadil.

Mohl by vyslat Landreho, ale cenzoři, přes všechny své dohady a učení, nejsou příliš praktičtí. A to poslední, po čem toužil, bylo vyslat tam pěchotu nebo někoho s menší magií.

Poodešel od židlí, vystoupil na stupínek, nyní prázdný – Nicholasův zdobený trůn už odnesli – a zadíval se na prázdné místo.

Byla to svým způsobem jeho chyba.

Je mu devadesát dva a po většinu života bojoval. Před dvaceti lety se zmínil Rugarovi, že by chtěl mít alespoň jednou, jedinkrát důstojného protivníka.

Zdá se, že konečně takového našel.

Rugad se obrátil.

Bludička ho ostražitě pozorovala. Právě se vrátila Selia a přinesla jí pořádný džbán vody. Podala ji muži, ten se na ni ani nepodíval, ale pil jako člověk, který umírá žízní. Voda mu stékala po špičaté bradě.

„Co dál?“ otázal se Rugad. Ted' už byl připraven si vyslechnout zbytek.

„Licia sděluje svůj názor. Tvrdí, že Ay'Lein vzkaz byl ukvapený. Ano, Feyové při prvním útoku ustoupili, ale Licia na to nehledí jako na porážku, ale jako na výzvu.“

Rugad potlačil úsměv. Takže střet mezi vyjednávačkou-kouzelnicí a velitelkou pěchoty. Přemítal, kdo se ujme velení, když už teď není Boteen.

„Pokračuj,“ vyzval bludičku.

„Žádá o posily, hlavně magické. Chce zvěrojezdce, pěšce, všechno, co můžeš uvolnit.“

Žádá také, aby se k nim na Krvavých útesech připojil ten, kdo vymyslel útok na Svatyni. Potřebuje tvrdého magického velitele. Říká, že Ay'Le dosud lamentuje nad tím, že neměla příležitost k vyjednávání.“

Rugad se podíval na Seliu a tázavě povytáhl jedno obočí.

„Ay’Le se trochu moc stará sama o sebe,“ poznamenala Selia. „Ale jako kouzelnice je schopná.“

„Dokáže Licii rozbít velení?“

„Pokud to bude považovat za nutné,“ odpověděla Selia.

„Ty ji nemáš ráda,“ usoudil Rugad.

Selia pokrčila rameny. „Kouzelníci se nemívají navzájem rádi.“

„Ale ty si jí nevážíš a kouzelníci si jeden druhého váží, ne?“

„Obvykle ano,“ odpověděla Selia.

„Nic jsi nenamítala proti tomu, že jsem ji tam poslal,“ podotkl Rugad.

„V tu dobu jsem ještě nebyla tvým poradcem,“ odpověděla Selia.

Zhluboka se nadechl. Pravda, nebyla. Opět Mudřecova chyba.

„Předtím jsi ji hájila.“

„Chtěl jsi jí vytýkat, že se snažila splnit to, proč jsi ji tam poslal.“

„Ale myslíš si, že to, co dělá, nedělá dobře.“

„Má své kladné stránky.“

„Je to dobrý vyjednávač?“

„Pokud se nejedná o Feye,“ odpověděla Selia, čímž naznačila, že s Feyi Ay’Le nevychází dobře. A Rugad ji poslal s čarodějem, s tím nejpopudlivějším z Feyů.

A ten je teď mrtvý.

Srdce se mu sevřelo. S Boteenem spolupracoval po desítky let. Zaplašil smutek. Za ta léta přišel o stovky přátel a známých.

„Viděl jsi za letu sem feyské oddíly, které pochodují na Krvavé útesy?“ zeptal se bludičky.

Bludička přikývla. „Jsou teprve ve čtvrtině cesty. Zdá se, že pochodují pomalu, ale je jich spousta.“

Takže Kendrad jde tak rychle, jak jen si troufá. „Selio,“ pravil Rugad, „pošli na Krvavé útesy nějakou bludičku. Ať uvědomí tamní vojsko o Liciině žádosti a sdělí mu, že velení se ujímá Licia. Budu raději, když vojsko povede někdo, kdo se nesmíří s porážkou, než někdo, kdo se s ní smíří tak snadno. Další bludičku pošli za Kendrad. Ať jí sdělí, že Liciin plán je správný. Na ostrovany dopadne největší magický hněv Feyů.“

Což ovšem teď, když je Boteen mrtvý, nejde. Ale Rugad přesto udělá, co bude v jeho silách.

„Pak mi pošli mé jestřábí jezdce. Chci dohnat Kendradino vojsko.“

„Pane!“ zvolala Selia. „Říkal jsi, že tam nepůjdeš. Říkal jsi...“

„Vím, co jsem říkal,“ přerušil ji stroze, aby mu neodporovala. „Ale Licia žádá toho, kdo vymyslel útok na Svatyni. A to jsem já.“

„Pane,“ naléhala Selia. „Rugade.“ Hlas se jí třásl. Nerada mu odporovala. „Můžeš velet odtud.“

Zavrtěl hlavou. „Neznám terén ani druh magie, který používají.“

„Máme mapy.“

„Jsou k ničemu,“ odpověděl. „Horší než nic.“

„Ale když jsme zaútočili na Svatyni, také jsi to tam neznal.“

„To bylo něco jiného,“ odpověděl. „Tehdy ostrované ani nevěděli, že Feyové dorazili. Tito lidé jsou připraveni. Využijí svou moc. Jdu tam.“

„Pane,“ vydechla a sklonila hlavu. Nesouhlasila s ním.

„Je to nebezpečné místo, pane,“ vyhrkla.

„Já vím,“ odvětil Rugad klidně. „Už jsem pobýval na nebezpečných místech.“ Věnoval Selii svůj nejzdařilejší nasupený pohled. „Jdi.“

Přikývla a vycouvala ze dveří. Zjevně ji to roztrpčilo. Bludička ještě vyčkávala.

„Můžeš také jít,“ sdělil jí Rugad. „Na pár dnů máš volno. Zajdi za mou léčitelkou Seger. Dá tě trochu dohromady.“

„Děkuji, pane,“ odvětila bludička.

Rugad se na ni pozorně zadíval. „Jak se jmenuješ?“

„Chauncey.“

Rugada to překvapilo. Chauncey bylo nyeské jméno a mělo v sobě veškerou nyeskou okázalost, zdobnost a neužitečnou hravost. Většina bludiček dodržovala L’Nacinskou tradici a pojmenovávala děti slovem, ne jménem. Takže rodiče této bludičky jsou tak mladí, že se tohoto zvyku vzdali. Takže Chauncey je ještě mladší, než si Rugad původně myslel. To by vysvětlovalo jeho výdrž a schopnost se po takovém výkonu ještě udržet na nohou. „Chauncey,“ pravil Rugad, „musím tě za tvé služby pochválit.“

„Díky, pane,“ odvětila bludička.

„Teď jdi.“

Bludičce nebylo zapotřebí říkat dvakrát. Krátce se uklonila a odešla, znavená křídla svinutá, nohy se jí vypětím třásly.

Jak se za ní dveře zavřely, Rugad si konečně vydechl. Nemohl Selii říci, nikomu nemohl říci, že má ke změně plánů dobrý důvod. Boteenova smrt znamenala, že nemá nikoho, kdo by ovládl místo Moci, a rozhovor s Landrem Rugada přesvědčil, že je navýsost nutné ho ovládnout.

Místo Moci je klíč, který hledá.

On to místo musí ovládnout a dokáže to.

Koneckonců to přece byla jedna větev jeho rodu – byť po pokoleních vyvražděná – která první ovládla místo Moci v Eccrasianských horách. Bude muset vyhrabat staré znalosti, které už příliš dlouho patří šamanům, to mu pomůže.

Bude muset být mimořádně opatrný. Znal nebezpečí, do kterého se pouští. Povede vojenské tažení jako stařec, ne jako mladý válečník. Bude se muset držet v týlu, možná dokonce jen v ležení, dokud nebude vědět, že může bezpečně táhnout dál. A bude muset být celou dobu střežen.

Ale tím, že se přiblíží k tomuto bojišti, se také přiblíží ke svým pravnoučatům – jestli udělají nějakou, jakoukoli chybu, bude nablízku a bude ji moci využít.

Podstupuje riziko, to ano. Ale žádné velké vítězství se nedá dobýt bez rizika.

Usmál se a rukou si přejel po krku. Zůstala mu jizva, zubatá a hrbolatá.

Je načase donutit krále Nicholase, aby platil za svou proradnost.

Je načase udělat z Rugadových pravnoučat dědice hodné Černého trůnu.

Je načase vyřešit záležitost s Modrým ostrovem jednou provždy.

Nicholas otevřel oči. Byl zesláblý, hlava se mu točila a měl zimnici. Záda ho od tvrdé mramorové podlahy bolela a ruka, kterou měl opřenou o podstavec, mu zmrtvěla. Stáhl ji na zem a až do paže mu vystřelily bodavé jehličky. Nad ním se v chumlu skláněli ostatní, všichni vyjma Počisti. Adrian byl nejbliž, tak bledý strachy, že mu obličej barvou ladil s okolním mramorem. Arianna měla oči plné slz. Opírala se o Coultera, aby neupadla. Coulter držel Nicholase za ramena, ale až dosud to Nicholas nevnímal.

Dar stál trochu stranou a jeho matka za ním. Dívali se na něj, jako by ho nikdy neviděli. Chráněnka seděla na schodech a pozorovala to zdálky, jako by dělala spojku mezi jejich skupinkou a Počistou, který musel stát venku na stráži.

Nicholas otevřel ústa, že promluví, a v tu chvíli se všechna voda, kterou vypil, v žaludku vzbouřila. Jen tak tak se stihl převalit na bok. Obsah žaludku vyletěl na podstavec a než se Nicholas vzpamatoval natolik, aby mohl mluvit, vsákla se voda do skály.

Jako by tam nikdy nebyla. Odepřeli mu moc a sílu vody.

A dokonce mu odepřeli i to osvěžení.

Převalil se zpátky na záda a hřbetem ruky si otřel ústa. Narozdíl od jiných případů, kdy zvracel, mu v ústech nezůstala žádná odporná pachut'.

Vůbec žádná chuť.

Kdyby byl býval neztratil vědomí, kdyby se byl neprobral a nezvrátil všechnu vodu, byl by si myslel, že se nic nestalo.

Coulter ho pustil.

„Tati,“ otázal se tiše Arianna, „jsi v pořádku?“

Přikývl. Bolelo ho v krku. Alespoň tento pocit důvěrně znal.

Nechal se posadit, zůstal sedět s hlavou mezi koleny a čekal, až nevolnost přejde. A zůstal tak sedět déle, než bylo nutné.

Potřeboval přemýšlet a nechtěl poslouchat stovky otázek, když měl stovky svých.

Ta kašna dává moc podobnou feyské. V Nicholasově rodině tato moc je, ale nikdy ji nikdo nepoužil. Rodina druhého syna ano, a ti zešíleli. Co se děje poté, kdy se voda vstřebá do těla?

Stává se z člověka okamžitě někdo jako Coulter?

Poskytne mu to řešení války s Feyi? Měl by dát napít Chráněnce a Počist'ovi – kterému by se konečně splnilo jeho přání a stal by se magickým – a Adrianovi?

Měl by nechat Coultera, aby si posílil svou moc, přestože by ho to mohlo zabít?

Nebo by jim raději neměl nic říkat?

Je to jeho rozhodnutí?

Nebo jejich?

Přitiskl si kolena k tvářím. Ta bolest ho probrala, myšlenky dostaly přesný tvar a v hlavě se mu rozjasnilo.

Kdyby jim dal napít, pak by jim musel taky dovolit, aby svou moc používali. A kdyby ji používali, nakonec by přišli o rozum.

Zvláštní, že ho ani nenapadlo, že by to mohl dovolit svým dětem. Věděl, že bytosti, s nimiž se setkal – Mocnosti, Předkové, Boží pravice – by se rozhodovaly: rozhodly by, zda stávající moc posílit či neposílit. Moc, která se již používá.

Jeho zjevně neposílily.

To je důvod, proč z něj voda vyšla. Protože něco v té vodě člověka změní. A k té změně dojde nejen v něm samém, ale i v následujících pokoleních. Toto se před

staletími stalo s Feyi a chopil se toho celý národ, rozhodnut využít svou moc všemožnými způsoby.

Tak odtud pramení jejich krutost? Ten chlad v srdci? Šílená touha válčit, dobývat svět, ať to stojí, co to stojí?

Dokonce i Diamantu hnala stejná touha. Ani v den její smrti si Nicholas nebyl jist, jestli by ho nezahladila, kdyby to znamenalo, že Feyové ostrov dobudou. Mluvili o tom před vstupem do korunovační síně.

A to věděl, že ho miluje.

To bylo na tom všem nejpodivnější.

„Nicholasi.“ Diamanta byla vedle něj. Cítil ji, cítil její dotyk na zádech, tak jiný než ostatní. Její teplo. Toto místo mu ji vrátilo. Na tomto místě je něco, co ovlivní celý jeho život.

„Nicholasi.“ V jejím hlase zaslechl starost.

„Tati?“

Nechtělo se mu pohnout. Toto byl rozhodující okamžik. Jeho rozhodnutí ovlivní vše.

Tak za toto bojuje? Bojuje za to, aby si udržel vládu nad ostrovem, aby zastavil dobytčácké feyské tažení světem, aby zachránil nejen Modrý ostrov, ale i Leut a všechno, co je dál? Ale nejen za to.

Bojuje za své děti. Chtěl, aby vyrůstaly podle ostrovních představ, ne feyských. Teď je nemůže vychovávat podle ostrovních představ, ale po válce, až bude Černý král mrtev, se k tomu snad bude moci vrátit.

Naučí své děti soucitu, něze a úctě k životu.

Černý král by je naučil krutosti a dobytčáckosti.

Jestliže Nicholas komukoli svěřil tajemství kašny, komukoli, dozví se to i ostatní. Všichni budou v pokušení. On ztratí vše, o čem usiluje. Z ostrovanů se stanou Feyové, i kdyby bez feyských dobytčáckých tužeb. Podstata ostrova bude ztracena.

V jeho dětech je veškerá feyská síla a jen málo feyských chyb. Ale kdyby je nechal se napít, získaly by

veškeré feyské chyby. Ztratily by samy sebe. Prohrály by.

Zasténal.

„Otče?“ Ted' byl vedle něj Dar.

„Nicholasi?“

„Pane?“

„Tati?“

Slyšel, že Arianna už je na pokraji zoufalství, a to ho donutilo vzhlednout. Nevolnost ho přešla. Ve tvářích cítil horkost. To jak si je svíral koleny.

Jeho dcera klečela vedle něj, viděl vyhublou úzkou tvář, strhanou, vyčerpanou a plnou úzkosti. Vzal ji za ruku, a pak i Dara. Ostatních si nevšímal.

„Kdybych vám řekl, že znám způsob, jak vyhrát,“ začal, neschopen nést tíhu toho břemene sám, „kdybych vám řekl, že vás to bude stát zdravý rozum, srdce a soucit a možná i život, udělali byste to?“

„Co bychom získali?“ zeptala se Arianna.

„Byli bychom schopni porazit Černého krále,“ odpověděl Nicholas. „Možná.“

„Ne jistě?“

„Nic není jisté,“ odpověděl tiše.

„Kdo by pak vládl Modrému ostrovu?“ zeptala se Arianna.

„A kdo by vládl Feyům?“ otázel se Dar tiše.

„Nevím,“ odpověděl Nicholas. „Možná vy. Na chvíli. Možná vaše děti, ale nemohl bych ručit za to, že si uchovají zdravý rozum a soucit. Nemohu ručit ani za to, že budete žít tak dlouho, abyste nějaké měli.“

„Na co jsi přišel?“ zeptala se ostře Diamanta.

Nicholas tu otázku přešel mlčením. Dar se na ni letmo podíval, ale netlumočil to. Pak se zamračil na otce. „Myslel jsem si, že cílem je donutit Černého krále, aby netáhl dál.“

„To je,“ souhlasil Nicholas.

„A aby tady skončil,“ dodal Dar.
 „To je.“
 „A udržet Modrý ostrov v naší rodině.“
 To »naší« Nicholas zahřálo. „To je.“
 „Pak to nepůjde,“ prohlásil Dar. „Riziko je příliš velké.“
 „Bez rizika si vítězství nedobudeš,“ vložila se do toho Diamanta.
 „Ari?“ obrátil se Nicholas na dceru. Vraštla čelo. Matku neslyšela, její názor neznala. Ale nebylo to nutné. Arianna se vždycky rozhodovala sama.
 „Je nějaká jiná možnost?“ zeptala se.
 „Snad ano,“ odpověděl.
 „Pak bychom se asi neměli rozhodovat hned,“ usoudila.
 „Možná bychom měli počkat, zjistit, co dokážeme, a pokud se nepovede nic jiného, zkusit toto.“
 To ho vůbec nenapadlo. Ale váhal, jestli se mu chce takto uvažovat. „Proč?“
 „Protože,“ odpověděla, „poloviční vítězství je lepší než žádné. Když si udržíme ostrov, když budeme žít, když budeme mít děti, dosáhneme polovičního vítězství.“
 V prvním okamžiku měl pocit, že mluví jako její matka. A pak si uvědomil, že tomu tak není. Mluvila jako on. Přesně takové důvody uváděl svému otci v den, kdy se rozhodl oženit se s Diamantou. Bylo to poloviční vítězství, protože díky tomu zůstali Feyové na ostrově natrvalo. Znamenalo to, že nikdy neodejdou. Ale nedobyli ho a z toho polovičního vítězství získal Nicholas tyto dvě úžasné děti.
 A skončil tady v této jeskyni, zatímco Černý král obsadil většinu ostrova.
 „Poloviční vítězství je lepší než žádné,“ souhlasil, víceméně sám pro sebe.

„Mluvíme o té kašně, že?“ zeptala se Diamanta. „Je v ní něco víc než ten svěcený jed.“

Povzdechl si a obrátil se k ní. Musí jí odpovídat opatrně. Nechtěl, aby se ostatní všechno dozvěděli.

Dar se chystal, že bude tlumočit, ale Nicholas zvedl ruku a zadržel ho.

„Ta kašna něco dělá, že?“ vyzvídala Diamanta. „Může poskytnout velkou moc.“

Zatím jí neodpověděl. Nevěděl, co by řekl.

„Nicholasi, jestli něco víš, jestli jsi zjistil něco, co ti dá moc, o jaké jsi mluvil, pak toho musíš využít.“ Založila si ruce v bok. „Toto je místo Moci a ty jsi zjistil, odkud se ta moc bere, že?“

„Já nemusím nic,“ odpověděl Nicholas.

„Chceš přece vyhrát tuto válku, nebo ne?“ opáčila Diamanta.

Přikývl.

„Pak musíš chtít vyhrát za každou cenu, jinak tě můj děd zničí. Odhalí tvé slabiny a využije jich.“

Nicholas se zamračil. „Myslel jsem si, že o vítězství za každou cenu jen mluvíme. To je nepřijatelné řešení.“

„Nicholasi, válka je válka. Ty musíš použít všechno, co máš, zejména ve válce proti Feyům. Musíš riskovat.“

„Já už riskuji,“ odpověděl tiše.

„Ze všech lidí bys to právě ty měla chápat nejlépe.“ Ostatní, kteří Diamantu neslyšeli, rozpačitě přešlápli, zmateni jeho odpovědí.

„Ne, neriskuješ,“ odsekla. „Všechny ty řeči o srdci, rozumu a soucitu, o polovičním vítězství jsou k ničemu, Nicholasi. Musíš využít všeho, jinak prohraješ.“

„Prohrál bych, právě kdybych využil všeho.“

„Mýlíš se.“

Zavrtěl hlavou.

„Nechápeš to.“

Dar je pozorně sledoval. Nicholas si v duchu přál, aby to chlapec neslyšel.

„Tak mi to vysvětlí,“ požádala ho.

„To nemohu.“ Slova se mu vzpříčila v krku. „Jsi Feyka.“

Diamanta o krok ustoupila. „Až dosud to nevadilo.“

„Vždycky to vadilo, Diamanto. Jen se to nikdy nevyhrotilo.“

„Nicholasi,“ vydechla, „riskuješ všechno, jestli nevyužiješ všech svých možností.“

„To je pravda,“ souhlasil. „Riskuji všechno.“

Zhluboka se nadechla. Chtěla něco říct, ale pak se zarazila. Tón jeho hlasu ji zjevně překvapil.

„A ty jsi řekla,“ pokračoval, „že bez rizika si vítězství nedobudeš.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Ale je to tak,“ odpověděl. „Jen každý vidíme riziko v něčem jiném.“

Potřásla hlavou a povzdechla si. Pak si založila ruce na hrudi. „Nicholasi, jestli máš velkou moc, musíš ji využít.“

„To bys udělala ty?“ opáčil.

„Ano,“ odpověděla.

„To by udělal tvůj děd?“

Zarazila se. Viděla, že se žene do pasti.

„On ví, že máme místo Moci, že?“ zeptal se Nicholas.

„Pokud to ještě neví, dozví se to,“ odpověděla Diamanta.

„A kdyby ho měl on, využil by všechny možnosti, které se tu nabízejí.“

„Nicholasi, toto je jako mít luk bez šípů. Pokud ho nevyužiješ, je k ničemu.“

„Všechny možnosti,“ zdůraznil.

Vytřeštila na něj oči.

„Nebo ne?“ opáčil Nicholas. „Využil by všeho.“

„To ano,“ odpověděla.

„A to také Feyové od nás čekají, že?“

„Ano.“

Zhluboka se nadechl a shrnul si z obličeje pramínek vlasů. Dosud se z toho zážitku nevzpamatoval a teď ho vyčerpávala hádka. „Tuto válku nemůžeme vyhrát tak, že budeme dělat to, co Feyové čekají. Mají za sebou stovky let bojů a magie. Tímto způsobem je porazit nemůžeme. Můžeme je porazit, jen když uděláme něco překvapivého.“

„Nemáš je čím překvapit,“ odsekla.

„Myslím, že něco přece dokážu,“ odtušil. „Tebe jsem překvapil.“

„Že se chováš jak hlupák,“ odvětila.

„Že jsem se rozhodl pro možnost, která je krátkodobě horší, ale dlouhodobě lepší.“

„Žádné »dlouhodobě« už asi nebude.“

„To je možné,“ souhlasil. „Ale hraji tak, jako bychom dlouhodobé vyhlídky měli.“

„Doufám, že víš, co děláš,“ uzavřela to Diamanta.

Usmál se. Už byl klidnější. Hádka ho donutila se soustředit a zároveň si přitom vyjasnil vlastní názory. Věděl, co chce, a věděl, jak toho dosáhnout.

„Vím.“

„To doufám,“ opakovala Diamanta, „protože se mi zdá, že se obracíš zády k jediné naději na úspěch.“

Rozplynula se. Díval se, jak mizí. Tato nová stránka jejich vztahu se mu nelíbila. Kdykoli ji rozčílil, mohla si zmizet. A mohla je tak obrát o svou tělesnou a duchovní podporu.

Ale on si poradí i bez ní, bude-li muset.

Povzdech si a natáhl ruku. Adrian mu pomohl vstát.

„O co šlo?“ zeptal se ho.

Nicholas se na něj podíval a představil si ho, jak si snaží zvyknout na novou moc a zároveň bojovat s Feyi. To by nešlo, ať si Diamanta říká, co chce. I kdyby se snažil sebevíc, nešlo by to.

Dar ho upřeně pozoroval, jako by čekal, co Nicholas odpoví. Jako by se rozhodoval podle toho, co Nicholas udělá.

„O to, jak budeme postupovat dál,“ odpověděl Nicholas. „Jen o to. O nic víc.“

„Našli jste možnost, jak porazit Černého krále?“ zeptala se Arianna.

„Ano,“ odpověděl Nicholas.

„Použijeme tu kašnu?“ zjišťovala Arianna.

Dar si úporně hryzal ret.

„Ne,“ odvětil Nicholas.

„Je v ní svěcená voda?“ zeptala se Arianna tiše.

Nicholas si znovu povzdechl. „Je to nebezpečné,“ odpověděl. „Pro nás příliš nebezpečné.“

„A o tom jste se s matkou hádali?“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Hádali jsme se o to, jak budeme postupovat dál.“

„A jak jste se tedy rozhodli porazit Černého krále?“ otázal se Adrian.

„Budeme jednat jako ostrované,“ odpověděl Nicholas. Zůstal stát. Trochu se třásl, ale stál.

„Nejsme všichni ostrované,“ namítla Chráněnka.

„Já vím,“ odpověděl Nicholas. „Ale myslím, že na to, aby to zapůsobilo, nemusíme být všichni ostrované.“

„A o co tedy jde?“ zeptal se Adrian.

„O naše poslední útočiště,“ odpověděl Nicholas. „O naši poslední naději.“

PROTIÚTOK

(O dva dny později)

Posily se zvolna prodíraly do údolí. Průsmyk byl od západu úzký, takže tudy Feyové mohli pochodovat nanejvýš ve čtyřstupech, natěsnání rameno na rameni. Jistě, stovky Feyů letěly, ale dostat skrz průsmyk hlavní vojenský sbor zabralo větší část noci.

Licia si přehodila přes ramena domestiky začarovaný plášť, ale i tak jí byla zima. Tady byly noci hodně chladné, na horských srázích je to pravděpodobně ještě horší a tato noc byla vůbec nejhorší. Když zapadl měsíc, přišel liják, velké kapky mrazivé jako sníh. Nařídila umístit zraněné do úkrytů – na to, aby vybudovala velké stínozemí, neměla sílu ani magii – a zbytek nechala, ať si poradí, jak umí. Vytrvale v nich křísila vojenského ducha, ale déšť jí v tom dvakrát nepomohl.

Ale už začínalo svítat. Už viděla rozbřesk, na východě obloha bledla. A jako vždy získaly hory krvavý nádech.

Rukou si prohrábla vlhké vlasy, obrátila se na jednoho svého pobočníka a nařídila mu postavit na východní straně hřebene nové strážě.

Pokud šlo o válečné umění, prokázali ostrované značnou tupost a Licia to přijala s povděkem. Celý předešlý den očekávala z městečka útok. Když se nic nedělo, napadlo ji, jestli to není nějaká lest, která ji má ukonejšit. Zdvojila strážě a pár sovích jezdců poslala na noční přelety. Hlásili, že ostrované se zřejmě připravují na obléhání.

Což bylo pro ně požehnáním. Feyští protivníci útočili jen málokdy.

Vlastně jen Nyeané zaútočili, to byla slavná bitva, a předtím L'Naciňané. Feyové byli napadeni i jindy, o tom Licia věděla, ale to bylo v dobách, kam paměť vojáků nesahá. Tito vojáci byli zvyklí na obránce, kteří

bojují celým tělem a srdcem, ale ne rozumem – a rozhodně ne magií.

V těchto hodinách klidu bylo jejím hlavním cílem připomínat vojsku, že se Feyové v minulosti už střetli s magickými národy, byť ne tak mocnými jako tito ostrované. A také jim připomínala, co prohlásil Černý král předtím, než odpluli z Nye, a co před měsícem, když dorazili sem, opakoval:

Nepodceňujte ostrovany.

Ted' přicházely posily, a to v mnohem větším počtu, než doufala. Rugad zjevně považoval dobytí tohoto místa za vrcholně důležité. Poslal sem Kendrad, která ted' směřovala posily do nižších částí údolí. I Kendrad byla znechucená tím, jak pomalu vojsko postupuje, ale neměla jak dostat je do údolí rychleji.

Stejně jako Licia měla obavy, že ostrované vojsko uvidí a zahájí útok dřív, než se Feyové připraví.

Ale Licia neviděla po nějakých ostrovních zvědech ani stopy. Ostrované se chovali naprosto nevypočitatelně. Žádný protiútok, žádní zvědové, žádní poslové poslaní pro posily.

Jako by toto bylo jediné osídlení na celém ostrově a ostrované se rozhodli za svůj domov zemřít.

Sice o tom nemluvila, ale nejvíce se bála toho že ostrované mají v zásobě další magickou lest, a to tak rozsáhlou, že postihne celé feyské vojsko.

Třásla se zimou. Slunce ještě nevystoupilo nad rozeklané vrcholky Krvavých útesů, ale jakmile se vynoří, trochu se oteplí.

Když se objevily posily, doufala, že by mohli zahájit útok před polednem, ale rozhodnout o tom bylo mimo její pravomoci. Byla pod Kendradiným velením.

Žádná úleva to však pro ni nebyla. Kendrad za ní nepřišla, jak by to udělal jiný velitel. Nепrobírala s ní

ztráty ani terén a ani nezvyklé jednání ostrovanů. Nechovala se jako velitel, který přijde na nové místo.

Licia nespolutracovala s Kendrad už léta, ale nešlo jí do hlavy, že by Kendrad zapomněla na hlavní zásady velení. Ale vypadalo to tak. Anebo si asi myslela, že když Licia nařídila ústup – u Feyů něco mimořádného – nestojí jí za to, aby se s ní radila.

Někdo jí poklepal na rameno. Licia se obrátila.

Lehce se jí uklonila jakási žena s výraznými rysy mládí a tak půvabnou tvář, jakou Licia ještě neviděla.

Ta poklona Licii podráždila a Licia potlačila povzdech.

Další kouzelnice.

„Máš jít se mnou,“ sdělila jí žena.

Licia mlčky přikývla. Žena ji provedla mezi balvany, kolem nouzově zbudované ošetřovny a vedla ji k novým oddílům. Příchozí vojsko, převážně pěšci a zvěrojezdci, si budovalo ležení s čilostí, na níž za posledních několik dní zapomněla. Uprostřed stál nějaký muž, vysoký, hubený, známý.

Černý král.

Propašovali ho sem bez jejího vědomí. Žádný div, že za ní Kendrad nepřišla. Kendrad tuto bitvu neřídí.

Tuto bitvu řídí Černý král.

Měl na sobě podobný plášť jako Licia, dlouhý, černý, splývavý. Zakrýval celou postavu. Velké ruce mizely v rukavicích a na nohou měl na míru šité boty, na kterých nebyla jediná skvrnka. Šel s vojskem? Nevšimla si, že by přijel nějaký kočár.

Pak uviděla jestřábí jezdce, jak se houfují kolem jakéhosi vynálezu, který zahlédla zatím jen jednou, a to ještě z dálky – toho dne, kdy dorazily lodě k Modrému ostrovu. Stála tehdy na palubě, rukou si stínila oči a dívala se, jak jestřábí jezdci nesou Černého krále na útes na jihozápadě ostrova.

Ted' byli v severovýchodních končinách. Dál od tehdejšího útesu už být nemohli.

Žena, která Licii přivedla, šla k Černému králi. Pátavě se díval nad sebe, zjevně hledal místo pro stínozemí.

„Rugade,“ oslovila ho žena. „Přivedla jsem ti tu velitelku.“

„Díky, Selio,“ odpověděl jí. Hlas mu skřípal a mluvil nějak mdle, vůbec ne tak, jak si ho Licia pamatovala. Vzpomínala si, že v jeho hlase byla taková síla, že i pouhý šepot trásl střechami.

Pak se obrátil.

Byl to ten muž, na jakého si pamatovala. Obličej už dávno ztratil krásu, byl vrásčitý a poznamenaný věkem, jako by moc a síla vytesaly rysy do kamene. Na krku se táhla hrubá, hrbolatá jizva, sotva zahojená – to bylo to zranění, na něž málem zemřel.

Všude měl drobná škrábnutí. Oči měl temné a pronikavé a sršelo z nich tolik bystrosti, že se zdálo, jako by si žily svým vlastním životem.

„Ty jsi Licia?“ otázal se. Ten skřípavý hlas zněl nějak nepřírozeně. Plynul mu ze rtů tak, jak měl, ale vypadalo to jako zaklínadlo, které mělo přenést cizí hlas do jeho úst. Takže jeho hlas mu nějak poškodil ostrovní král a tento ho nahradil. Licii zamrazilo, ale ne tak, jak by čekala, netrásla se před silou hlasu, ale před tou nepřírozenou strojeností.

„Ano,“ odpověděla. I jí vázl hlas v krku. Maličko sklonila hlavu, jak ji učili dělat v přítomnosti někoho schopnějšího, než je sama.

„Ty jsi před třemi dny nařídila ústup.“

„Vraždili mi pěchotu jako dobytek.“

„Ostrované.“

„Ostrované,“ potvrdila mu. „Použili magii.“

„Tak mi to bylo řečeno a tak jsem to pochopil.“ Pak se usmál. Překvapilo ji, jak se mu přitom proměnila tvář, jak úsměv dodal výrazu stejnou sílu, kterou měly oči. „Feyové nejsou zvyklí na cizí magii.“

„Naneštěstí,“ připustila.

„Tys tvrdila, že dáš toto postižené vojsko do pořádku tak, aby se mohlo zúčastnit druhého útoku. Udělala jsi to?“

Zhluboka nabrala dech do plic. „Tato bitva to prověří.“

„Nepošlu žádné posily do bitvy společně se ztroskotanci,“ prohlásil.

„To nejsou ztroskotanci,“ odsekla.

Po tváři se mu rozlil úsměv. Chtěl vidět, v jakém stavu je Licia. Dobrá, tak to tedy viděl. „Zatím ne.“

„Nejsou a nebudou,“ prohlásila. „Jsou připraveni.“

„Porazit ostrovany?“

„Je tu snad něco jiného?“ opáčila.

Zadíval se jí zpříma do očí. Překvapilo ji, jaká moc a síla se skrývá v tom prostém pohledu. „Tys zabila Ay’Le.“

„Narušovala mi velení.“

„Měla jsi ji odvolat.“

„Ztroskotala,“ odpověděla Licia. „Ztroskotala při vyjednávání, při velení.“

„O smrti ztroskotanců rozhoduji já,“ namítl.

„Vyjma případů, kdy zasahují do probíhajícího tažení,“ bránila se Licia. „Naváděla proti mně zvěrojezdce.“

„Jestliže se dali navést, pak jsi udělala něco špatně.“

Zahodila veškerou uctivost a napřímila se. Bude jí odporovat, ať řekne, co řekne. Chce vědět, jak se zachová.

Tak tedy uvidí.

„Nic jsem špatně neudělala. Všichni mí magičtí Feyové byli postiženi magickou vlnou, která se tudy přehnala. Nebyli schopni bojovat. Soudila jsem, že pěchota si povede lépe.“

„Měla jsi pravdu?“

Pokrčila rameny. „Nebyli jsme připraveni na magický protiútok. Je možné, že by si zvěrojezdci vedli lépe. To už nezjistím. To se nedá posoudit.“

„Ty to musíš posoudit, má-li se zaútočit znovu.“

„Tentokrát plánuji – naplánovala jsem jiný útok. Plně řízený, magický, méně pěchoty. Žádný ostrovan, ani magický, to nevydrží.“

„Nikdy je nepodceňuj,“ připomněl jí Černý král.

Zhluboka se nadechla. „Tuto chybu jsem udělala. Jsem připravena přijmout za to trest, pokud to považuješ za správné.“

Srdce jí divoce bušilo, ale uchovala si kamenný výraz. Stála si na svém stejně pevně jako on. Napadlo ji, jestli vidí tepající žílu na krku, ví, jak jí buší srdce, jestli si všiml, jak se z toho napětí navzdory chladu potí.

Pochybovala, že tento muž by něco takového přehlédl.

„Máš odvahu,“ usoudil, s pohledem vytrvale upřeným do jejích očí. „Prošel jsem si tvé záznamy. Toto je tvá první prohra.“

„To není prohra, pane,“ procedila skrz zuby. „Bitva ještě neskončila.“

„To je pravda,“ přikývl. „A to je to, co se mi na tobě líbí. Vezmu-li v úvahu, co jsem se o této bitvě dozvěděl, udělala jsi správně, že ses stáhla a změnila plán. Tvoje jediná chyba je, že o tom mluvíš jako o ústupu. Tato oblast ostrova je významná, mnohem významnější, než jsem si původně myslel. Jsou zde hodnoty, které objevil Boteen těsně předtím, než zemřel. Dobudeme je.“

„Ano, pane,“ odpověděla. Ruce se jí roztřáslly. Sepjala je, aby je udržela v klidu.

„Udělalas jsi správně, žes požádala o posily, a ty teď máš.“

„Nepředpokládala jsem, že přijdeš ty, pane.“

Opět se usmál, tentokrát přívětivěji, skoro mile.

„Žádala jsi, abych přišel.“

„Ne, pane, já jsem...“

„Žádala jsi o velitele, který stál za zničením Svatyně.“

„Myslela jsem na Parazu nebo Kendrad...“

„Byl to můj plán, a vyšel.“

„Ano, pane. To ano.“

„A tato bitva je ještě mnohem důležitější.“ Přistoupil k ní blíž a vzal ji za rameno. Stiskl jí ho, až to zabořilo.

„Ukážeš mi horský hřeben, nastíníš mi svůj nový plán a pak uvidíme, co uděláme.“

„Pane, myslím, že Kendrad by ti byla platnější.“

„Kendrad přišla se mnou. Nestrávila tu celé dny jako ty. S těmito ostrovany bojovala. K ruce mi budeš ty.“ Shlédl na ni ze své výše. Pro Licii to byl nezvyk, být menší. „Dělá ti to potíže?“

Přestala se třást. Konečně. „Ne,“ odpověděla. „Nedělá.“

„Dobrá.“ Pustil ji. Musela se maličko rozkročit, aby nezavrávorala. „Jen tu musím ještě něco dodělat, a pak půjdeme na hřeben.“

Obrátil se k ní zády. Nebylo jí jasné, jestli má odejít nebo ne, a tak čekala. Spojil dlaně, vztáhl je před sebe a pak je prudce rozevřel.

Kolem dlaní se mu objevil vstupní kruh. Stínozemí, stvořené tak rychle, tak zkušeně.

To byl rozdíl mezi vizionářem z Černého trůnu a nižším vizionářem jako ona. Ona neměla moc stvořit

stínozemí a nechat svou vizi otevřenou po celou dobu bitvy. On to dokázal, a ani nad tím nemusel přemýšlet.

„Až půjdeme kolem raněných, udělám další,“ prohlásil.

„Přivedli jsme také zvláštní skupinu léčitelů a domestiků.“

„Dobrá,“ odvětila ohromeně. Ještě nikdy nezažila tak rychlou změnu velení. Velení vždycky přecházelo z jednoho velitele na druhého a Licii to nikdy nečinilo potíže. Ale ještě nikdy nebyla v takové blízkosti vůdce Feyské říše, nikdy nedostala tak samozřejmě tolik důvěry jako teď.

Měla by děkovat Mystériím a Mocnostem, že přijal její hlášení dobře, jinak by teď rudokapi kromě Ay'Le porcovali i její mrtvolu.

„Selio,“ obrátil se na kouzelnici, „zaříd' za mě stěhování do stínozemí.“

„Ano, pane,“ odpověděla.

Zase položil Licii ruku na rameno. Přemítala, jestli ji to těší.

„Tak mi řekni,“ vyzval ji cestou k raněným, „věříš, že tento boj vyhrájeme?“

Všechno teď záviselo na tom, co odpoví. Rozhodně všechno, co se týkalo jí: velení, život.

„Ano,“ odpověděla.

„To je odpověď, kterou jsem chtěl slyšet,“ pravil.

„Já vím.“

„Takže ti nevěřím.“

Zastavila se, obrátila se k němu a odvázně zvedla bradu. „Kdybych si nemyslela, že vyhrájeme, neposílala bych pro posily.“

Usmál se, sklouzl jí rukou po zádech a popostrčil ji dopředu.

„Výborně,“ pravil. „Protože i já věřím, že vyhrájeme.“

Jahn byl už od pohledu prázdný.

Luke se zastavil na kraji čehosi, co kdysi bývalo šlechtickým palácem. Celý se třásl. Byl k smrti unavený a měl hlad – včera jim došlo jídlo – a teď, když se dostali do města, nevěděl, co dál.

Con stál vedle něj a vyjeveně zíral.

Požáry už dohořely. Město byla jedna velká hromada černého popele a trosek. Svatyně dosud stála, ale zdi se propadly, okna byla pryč, bílé stěny zmizely pod sazemi. Na protějším břehu se mezi troskami tyčil palác, napohled stejný jako dřív, jako by ho nic nepostihlo a nepostihne.

„Ty si myslíš, že je tam?“ zeptal se Luke.

„Kde jinde by byl?“ opáčil Con.

Luke neodpověděl. Sebastian mohl být kdekoli. Mohl být mrtvý, pokud takoví tvorové umírají. Mohl být s feyskou armádou, která za nimi ničila zemi.

Luke s Conem unikli jen tak tak. Jak přebíhali od pole k poli, z místa na místo, všude naráželi na skupiny Feyů, jejichž cílem bylo zničit celý střed ostrova. Luke s Conem se úspěšně skrývali v polích a stokách a vyhýbali se stavením. Ty budou podpáleny.

Včera ráno málem vletěli rovnou do náruče feyské armády, která přicházela od Jahnu – stovky, možná tisíce Feyů pochodovaly směrem ke stodole, kterou Luke zničil. Luke pak dlouho mlčel. V myšlenkách se upínal jen to, aby zachránil sebe a Cona. Stačili se schovat; Feyové po nějakých dvou ostrovanech nepátrali. Měli jen jasný rozkaz zničit vše, co jim přijde do cesty.

Nejednou je pár Feyů zahlédlo a všimlo si, jakým směrem jdou. Con poznamenal, že to vypadá, jako by

Feyové chtěli, aby nějací ostrované unikli a šířili zprávy o tom, co se děje ve středu ostrova.

Pravděpodobně předpokládali, že se tím zabrání dalšímu odboji.

Luke zavřel oči. Kdyby byl býval tušil, co se stane, nikdy by to neudělal. Svým činem přivodil smrt stovkám lidí a zkázu největšího ostrovního bohatství. Ani se nemusel vracet, aby věděl, že jeho domov je pryč, že pole, která obdělával od dětství, zuhelnatěla stejně jako město, které viděl před sebou.

A tu zkázu zavinil on.

„Jsi připraven?“ zeptal se Con.

Luke otevřel oči. Nesmí se tím tak trápit. Všechno se změnilo, ale sebe z toho vinit nemůže. Mohou za to Feyové, kdyby na Modrý ostrov nepřišli, nezměnilo by se nic.

„Vypadá to, že nechali město nechráněné,“ poznamenal.

Con přikývl.

„Když jsem odcházel, tak to tak nevypadalo. Tehdy byli všude vojáci.“

„Myslíš si, že poslali veškeré vojsko na jih?“ Na posledním slově se Lukovi zlomil hlas.

Con zavrtěl hlavou, zjevně si nevšiml, jaká muka Luke prožívá. „Tolik jsme jich neviděli.“

„Takže tady nastražili past.“

„Na koho?“ opáčil Con.

To Luke netušil. A nevěděl ještě mnohem víc. „Třeba je toto město otráveno. Třeba si najdou pro své hlavní sídlo jiné místo.“

„To by se mělo dát snadno zjistit,“ odvětil Con.

„Ty chceš prohledat palác, že?“ ujišťoval se Luke.

„Musím najít Sebastiana. To je mé poslání.“

Tohle Luke poslouchal pořád dokola, hlavně v noci. Rozhodli se, že nebudou spát – oba cítili, že je to

nebezpečné – takže si za chůze povídali, aby se navzájem udrželi bdělí.

Věděl, že od toho Cona neodradí. Věděl to, protože se o to pokusil. „Dobrá,“ prohlásil tedy. „Myslím, že dokud neuvidíme nějaké Feye, tak bychom mohli jít po cestě.“

Con přikývl. Dospěl ke stejnému závěru.

„Musíme obhlédnout palác,“ prohlásil Luke. „Musíme zjistit, jestli ho střeží, stejně jako střežili...“

Hlas mu uvázl v hrdle. Už už by řekl »tu stodolu«. Ale Con s ním ve stodole nebyl. O tom věděl jen Luke. Předpokládal, že všichni ostatní, kteří s ním byli, jsou už mrtví.

Odkašlal si. „Jako střeží skoro všechno.“

„Myslíš, že v Jahnu zůstali nějakí ostrované?“ otázal se Con. „Moc asi ne. Kdyby nás chytili, tak prcháme před pustošením venkova a nemáme tušení, co se stalo ve městě. Je to jasné?“

Con přikývl.

Luke se na něj letmo podíval. Chlapec nevypadal nijak vydešeně. Naopak, čím více se blížili k Jahnu, tím byl odhodlanější.

„Jedno však po tobě chci,“ prohlásil Luke.

„Co?“ zeptal se Con.

„Kdyby to vypadalo, že po nás jdou, zahod' ten přívěsek.“

„To nemohu,“ odvětil Con.

„Musíš.“ Luke se snažil mluvit vlídně. „Kdyby nás dva zabili, nikdo Sebastiana nezachrání. A jestli na tobě uvidí symbol víry, tak nás zabijí určitě.“

Con si zamyšleně hryzal ret. Pak polkl tak ztěžka, až mu ohryzek poskočil. „Dobře,“ souhlasil nakonec. „Ale neudělám to, dokud to nebude vypadat, že nás zajmou.“

„Výborně,“ pravil Luke. Prozatím stačil slib. Luke ucítil závan naděje. Ani nečekal, že se dostanou tak

daleko. Podařilo se jim to díky chytrosti, tělesné zdatnosti a čemusi, co Con nazýval »Božím požehnáním«.

Luke váhal, jestli věří v Boží požehnání, ale rozhodně věřil, že jim cosi umožnilo proklouznout mezi vojáky, i kdyby to bylo jen feyské přání rozšířit zprávu o zkáze po celé zemi. Ať to bylo, co to bylo, Luke byl pro.

Tu stodolu spálil za Modrý ostrov. Ze stejného důvodu teď vstoupil do zničeného Jahnu. Protože Con má pravdu. Kdyby zachránili Sebastiana, kterého ostrované považují za králova syna, dalo by to ostrovanům naději. A někdy bývá naděje vším.

Vypadalo to, jako by si tu otevřeli nějakou kovárnu pro Svatyni.

Pausho procházela ulicemi Constanty a dohlížela na práci. Už dva dny nespala, ale ta divná slabost, která ji postihla, zmizela. Zak si myslel, že by se o sebe měla víc starat, jenže ona neměla čas. Měli spoustu práce a málo lidí. Nevěděla, kdy vysocí zaútočí, ale chtěla být na útok připravena.

Teď byla na tržišti, které už dávno nevypadalo jako tržiště. U prázdných stánků postavili zvláštní varinové výhně z horského kamene a dřeva. Z vybraných horských pramenů sem nanosili vědra chladné vody, kterou šetřili jak se dalo, a používali ji jen ke kalení čepelí.

Zak naučil přes tucet kvanů jak kovat meče, a ti teď ve dne v noci pracovali u šesti výhní a kovali jich, kolik se jen dalo. Podle Zaka však byla nesnáz v tom, že výroba těchto mečů je velmi choulostivá – znamená to znovu a znovu čepel brousit, až je tenká jako nehet, a udělat byt' jen jednu trvá několik dní. A ona jich potřebovala tucty, stovky, kdyby to šlo, a to byl také důvod, proč nechala postavit výhně uprostřed města. Práce bude pokračovat, i když začne boj. Nejstarší muže postavila na stráž, usoudila, že se stejně pro nic jiného nehodí.

Nejstarší ženy foukaly sklo a podle návodu, který dostaly od Matthiase, vyráběly koule. Včera tu byl až do poledne a sděloval Tajemství, které Svatyně kdysi tak žárlivě střežila. Bylo to zvláštní, slyšet ta slova z jeho úst, vědět, že něco z toho, co odříkává, bylo pro její lid ztraceno.

Společně se snažili přijít na kloub několika dalším Tajemstvím, ale chyběla jim řada podrobností a oni

neměli čas sedět ve Sklepení a pít se po nich. Skupinu lidí poslal do hor nasbírat otalisty; byla tu slabá šance, že by je vysocí nějak snědli, i když Pauscho o tom silně pochybovala.

Zakázala mu použít duchovní schrány, přestože tvrdil, že to by mohla být vůbec ta nejlepší zbraň ze všech. Děsily ji, vnucovaly jí myšlenku, že Roca měl pravdu, když mluvil o d'áblech.

Matthias navrhl vynést stávající schrány ze Sklepení, ale to taky zamítla. Hájila se (chybně, ale to on nevěděl) tím, že schrány by měly být použity pro obranu v případě, že by vysocí pronikli do Sklepení. Ale popravdě jen chtěla mít jistotu, že zůstanou dole, kde se k nim nikdo nedostane.

Matthias byl pryč. Odešel ze Sklepení chodbou, která vedla do Rocovy jeskyně. Byla to chyba, ale Pauscho ho od toho nedokázala odradit. Stále ještě bral její slova na lehkou váhu. A jak by také ne?

Celou tu dobu měl pravdu.

Ti tři cizinci, kteří přišli do Constanty s Matthiasem, teď učili její lidi bojovat. Místo mečů zatím používali klacky – nechtěla, aby se varinové meče použily na něco jiného než na vysoké.

Její lidé sice uměli zacházet s mečem, ale nevěděli, jak se chovat v bitvě. Matthiasovi podivní přátelé bojovali s vysokými v Jahnu a předtím bojovali v nějakých bitvách, o nichž odmítali mluvit, nicméně si vedli dobře a učili její lidi, jak být krutí.

Nenamítala nic proti krutosti. Měla námitky proti tomu, aby se šířily znalosti Moudrých. Celý život zasvětila přípravě na tuto chvíli a přitom předpokládala, že nikdy nepříjde. A teď přišla a nic nebylo tak, jak by čekala.

Předpokládal to Roca? Předvídal to?

A pokud ano, proč trval na tom, aby se zničilo vše, co objevil?

Znala odpověď. V hloubi duše ji znala a nechtělo se jí na to ani pomyslet. Ale bylo to ve Slovu.

Slovo mělo od začátku pravdu.

Roca byl člověk. Byl stejně omylný jako ona. A podle toho, co věděla, byl první, kdo objevil tuto jeskyni. Když nakonec pochopil, co na svůj národ přivolal, pokusil se to zničit, ale už bylo pozdě.

To byl začátek výstrah proti vysokým, to byl začátek snah navždy potlačit magii. To byl dokonce základ mnohého, co Svatyně považovala za náboženství. Přijali Rocovy výstrahy ohledně druhu lidí, který sám stvořil, a tyto výstrahy změnili v nástroj, který držel jejich vlastní lidi u moci.

Ted' to bylo všechno tak jasné.

Tito noví vysocí – ti, kteří přišli přes moře – byli právě to, co by se stalo z jejího národa, kdyby byl trochu jiný, kdyby se díky Rocovu přání neuchovala moc v skrytu, z dosahu většiny ostrovanů.

Propletla se mezi zbrojící ke skupině mladých žen, které vařily otalisty. Šířil se odtud hrozný smrad, hutný a nechutný. Otalisty měly skvělou chuť, vařené i syrové, ale ten smrad by se snad dal krájet. Byla tu prostřena tabule pro Hostinu živoucích, ale ani ona, ani Matthias nevěděli, jak by jim to vlastně mohlo pomoci.

Toho, co by jim mohlo pomoci, bylo jen málo. Jednak tu bylo vymítání, které už prováděli. Pak tu byla trochu odlišná moc, kterou si Moudří nechávali pro sebe. Tu použije, jen když bude muset.

I ostatní Moudří byli tady, na tržišti. Držela si je nablízku ze dvou důvodů. Jednak proto, že je nechtěla ztratit; potřebovala jejich sílu k boji a jejich rozum k vymýšlení nových plánů, kdyby ty její selhaly. A

jednak potřebovala jejich moc spojit se svou. Jejich síla spočívala v jejich počtu.

Hledala dokonce i Triho. Sice ho z řad Moudrých vykazala, ale stejně znal mnohé z toho, co dělali. Ten s nimi bude spolupracovat, tím si byla jistá.

Ale to vyžadovalo, aby se mu omluvila, a Pausho váhala, zda to dokáže. Projednou měl pravdu a ona se zmýlila. Zřejmě celou dobu věděl, že Matthiase není třeba se obávat. Že jim Matthias pomůže.

Matthias. Zaťala pěst a přitiskla si ji nad břicho. Z pouhého pomyslení na Matthiase a záplavu zlatého světla kolem něj se jí zase udělalo nevolno. Takže pár lidí s Rocovou krví přece žije, i když už přešlo tolik pokolení. Tolik lidí z Rocova rodu, z rodu jeho druhého syna zemřelo, že se ten rod skoro podařilo vyhladit. Přesto jich pár přežilo.

Matthias přežil.

Říkala mu, že nechce, aby chodil do Rocovy jeskyně, ale v duchu byla ráda, že šel. Měl pravdu; její lidé by ho neposlouchali a pro ni by to bylo ještě namáhavější. Od chvíle, kdy vyšli ze Sklepení, se soustředila jen s vypětím všech sil, ale kdyby zůstal, bylo by to ještě horší.

Ale stejně udělal hloupost, že odešel.

Podruhé v těch horách přežil jen tak tak. Pochybovala, že přežije potřetí.

Kdyby neměla z Rocovy jeskyně takový strach, někoho by za ním poslala. Třeba tu ženu, Marly – anebo raději ne, zdálo se, že má opravdu léčitelské schopnosti – možná jejího bratra Jakiba, ten vypadal soucitněji než jeho druh Yasep.

Ale Matthias se už jednou vrátil sám. Třeba to zvládne znovu. Pokud ano, přinese drahokamy a znásobí sílu krvanů stokrát. Jestli se mu to nepovede, nebudou na tom o nic hůř než teď.

Zastínila si oči a zahleděla se na horský hřeben. Tam nahoře se pohybovalo vojsko. To vojsko tam bylo už dva dny, a přesto nezaútočilo.

V koutku duše si přála, aby už zaútočili.

V koutku duše chtěla, aby to začalo – a skončilo – hned.

Ale rozum věděl, že čím déle budou vysocí vyčkávat, tím lépe pro krvany.

Budou lépe vybaveni, to ano. Ale jinak... Mezi lidmi už se začínal šířit neklid. Vojsko nahoře mohl vidět kdokoli. Město vědělo, že útok přijde. Jen nevěděli, kdy.

Ten neklid byl vražedný. Věděla to, ale nevěděla, jak je uklidnit. Napadlo ji, jestli právě s něčím takovým vysocí nepočítají.

Povzdechla si a spustila ruku. Tolik práce a ona není znalá válčení.

Alespoň že ví, jak lidi řídit.

Alespoň že ví, jak se bránit.

Musí doufat, že to bude stačit.

Nicholas stál na obrovském plochem balvanu, který si napůl dovalil, napůl dovlekl před jeskyni. Stál na špičkách a utrženým kusem košile leštil drahokamy na meči, který vodorovně trčel ze skály vedle ústí jeskyně. Už vyčistil rubín u čepele a teď oškraboval nožem nánosy z dalšího kamene.

Škraloup odpadl skoro čistě a odhalil smaragd. Podle boulí na jílci soudil, že má před sebou ještě čtyři další kameny. Předpokládal, že to budou čtyři zbývající, co jsou v jeskyni. Ale kameny na obřím jílci byly obrovské, velikosti asi Počist'ovy pěsti, a byly zasazeny do jílce, který byl, pokud se Nicholas nepletl, z ryzího zlata.

Kdo by udělal něco takového a pak to zabodl ke vchodu do jeskyně?

Povzdechl si. Oblohu začínalo barvit slunce. Byl venku od soumraku. Od chvíle, kdy se napil vody z kašny, se mu spánek vyhýbal. Měl pocit, že má přetížený mozek, jako by si musel utřídit všechny poznatky do nejmenších podrobností, a to mu znemožňovalo usnout.

Nicméně Arianna ho nejednou přistihla, jak klimbá. Dokonce mu tvrdila, že ho slyšela chrápat. Možné to bylo, ale neodpočinul si. Mozek mu bez ustání, po celou dobu pracoval, přemýšlel a vymýšlel.

Ostatní teď spali v jeskyni. Nechal je. Měl pocit, že dnes nadešel onen den.

Nevěděl, kde se v něm ta předtucha bere.

Ale ten pocit sílil, až byl silnější než jen nějaká předtucha, a on tomu věřil. Přese všechno, co mu Mocnosti či Předkové – či co to bylo – odepřely, něco mu i daly: víru v sebe sama, kterou předtím neměl.

Obklopen mocnými: Diamantou, Ariannou, Darem či Sebastianem si vždycky myslel, že on je bez moci. Všechno to byly magické bytosti. Všichni ho nějakým způsobem převyšovali.

On byl jen prostý člověk zrozený pro významné postavení.

A pak zjistí, že to není pravda.

Není o nic prostší než oni. Má svou vlastní sílu – rodovou sílu – stejně jako Diamanta. Avšak před stovkami let stanovil jeho rod této síle meze.

Řeči o šílenství a magii, smrti a magii ho silně dráždily. Jeho dcera má velké množství magie. A stejně tak jeho syn. A oni ji na jeho žádost používají.

Měl strach, že i když jim nakrásně zabránil napít se z kašny, stejně už je odsoudil k záhubě.

Zajel nožem pod škraloup bláta, odloupl ho a vyleštil smaragd. Jestliže odrážel světlo z koule drahokam, který ani nebyl pořádně očištěný, jestliže ho soustředil a zaměřil, udělají to vyleštěné drahokamy mnohem lépe. Pomýšlel i na to, že vezme drahokamy z jeskyně, vynese je sem ven a rozmístí je na okraji plošiny jako další ochranu.

Čím více ochrany, tím lépe.

Musí být chytrý, lstivý a bezohledný, musí bojovat do posledního dechu. Měl sice dva plány, jak ochránit své děti, ale doufal, že je nebude muset použít.

„Nicholasi.“

Ten hlas patřil Diamantě. Srdce mu vyskočilo až do krku, ale úporně se dál soustředil na smaragd.

Diamanta se přede dvěma dny rozzlobila, zmizela a nevrátila se. Zpočátku to od ní považoval za dětinskost, zmizet, protože s ním nesouhlasí. Pak začal pochybovat o jejím bytí jako takovém. Je to opravdu ta žena, kterou miloval? Žena, s níž bojoval? Nebo je to něco úplně

jiného? Něco jako chuchvalce mlhy, které viděl, když se napil vody z kašny?

Ale přesto se mu při zvuku jejího hlasu srdce rozbušilo, přesto celým tělem vnímal, že stojí za ním. Toužil se otočit a vzít ji do náruče. Ale neudělal to.

Ona ho opustila.

Zase.

A na to neměla právo.

„Nicholasi,“ opakovala tiše. „Prosím. Je to důležité.“

Přestal leštit smaragd a opřel se hlavou o jilec meče, pokrytý blátem a špínou. Do obličeje se mu zaryl drsný škraloup.

Povzdechl si.

A obrátil se.

Vypadala stejně úchvatně jako vždycky, mladá jako Dar, vlasy spletené na zádech do copu. Žena, do které se zamiloval. Žena, s níž chtěl strávit celý život.

„Odešla jsi,“ poznamenal.

Rozpačitě se ošila. „Rozzuřil jsi mě.“

„Já jsem rozzuřil *tebe*?“ opřel se rukou o meč a seskočil z balvanu. Zůstal stát pár coulů od ní. „Tys nás opustila. Říkala jsi, že nás neopustíš.“

„Ty jsi říkal, že chceš vyhrát za každou cenu.“

„Říkal jsem, že své děti neobětují,“ odsekl.

„A ty si myslíš, že by je ta tvoje nová moc obětovala?“

„Nakonec ano,“ odpověděl.

„Nezáleží na tom, co bude nakonec,“ odsekla.

„Záleží na tom, co je teď.“

Upřeně hleděl do těch šikmých očí. Znal jejich výraz skoro při každém jejím rozmaru, věděl, jak maličko změni barvu, když se jí dotýká, jak zčernají, když zuří.

Ale teď z nich nedokázal vyčíst, v jakém je rozpoložení.

„Diamanto, tomu přece sama nevěříš.“

„Ony to především musí přežít, Nicholasi, a pak zaplatit cenu, kterou je to bude stát.“

„Ony to přežijí,“ odvětil. „To je to jediné, na čem se tvůj děd a já shodujeme. Takže cena je důležitá i teď.“

Chvilí na něj upřeně hleděla, a pak mu položila ruku na tvář. Měla teplou dlaň, navzdory sám sobě si k ní přitiskl tvář.

Nechtěl kráčet životem bez ní. Jestli to přežije, přesune vládu z Jahnu sem. Zbytek života stráví s ní.

Ty poslední dva dny, to byla ryzí muka.

„Proč jsi byla pryč tak dlouho?“ zeptal se. Najednou mu bylo jedno, jak zoufale to zní.

„Chtěla jsem zjistit, co je to za kašnu,“ odpověděla.

„Protože jsi mi to neřekl ty, pokusila jsem se přesvědčit Mocnosti.“

„A?“

„Řekly mi, ať se zeptám tebe.“

Povzdechl si, odtáhl tvář a maličko potřásl hlavou.

„Ty mi nevěříš, Nicholasi?“

Pousmál se. Myslel na to, co se mu ještě před chvílí honilo hlavou, na všechny své pochybnosti, všechno, čeho se obával, když tu nebyla, a to všechno zmizelo, když se vrátila. Mohl si nalhávat, co chtěl, stejně věděl, že ta žena před ním, tento přízrak, toto Mysterium, je jeho žena.

V hloubi duše to věděl.

„Já ti věřím, Diamanto,“ odpověděl. „Vždycky jsem ti věřil. Ale vím, že ty budeš jednak po svém a kdy ty uznáš za vhodné. To já vždycky nemohu. Tady ne. Víím, co budeš dělat ty. Řekla jsi to jasně. A tentokrát jsem se rozhodl já. Ty mi nebudeš věřit, ale měla bys. Já jedním správně.“

„Jestli víš, jak vyhrát proti Černému králi a zavrhuješ to, tak nejednáš správně.“

Cosi v jejím hlase ho zarazilo. Snad záchvěv strachu?

„Co se děje?“ zeptal se.

Její oči byly najednou nějak matné. Život je opustil. Diamanta měla strach a snažila se to zatajit.

Ale před ním to utajit nemohla. Před ním nemohla utajit nic podstatného, ať se snažila, jak se snažila. „Diamanto?“

„Je tu Černý král,“ odpověděla.

„Už?“

Mávla rukou směrem k údolí. „Přivedl posily.“

Nicholas odvrátil pohled. Jasnilo se. Všechno zaplavila zlatorudá záře. Nechal meč mečem a šel na kraj plošiny, odkud bylo vidět do údolí.

Dole šuměla řeka, krvavě rudá, protože na ni sluneční paprsky ještě nedosáhly. Na protějším břehu, přímo nad řekou, se táhl nízký horský hřeben a pod ním leželo údolí. Do údolí neviděl. Po levici byla Constanta, po pravici měl cestu domů. Do Jahnu.

„Jak jsme je mohli přehlédnout?“

Neodpověděla mu.

No ovšem.

Byl příliš daleko od jeskyně, od jediného místa, kde se mohla zjevit. V duchu zaklel a ještě jednou se podíval dolů.

Řeka, za rozbřesku tak úchvatná. Vzadu horské hřebeny a údolí, všechno zelené, hnědé a zlaté. Město, šedé a odpudivé. Tady možná zemře, v této jeskyni, nad tím místem.

Nad místem, kde všechno začalo.

Rukou si prohrábl vlasy. Jestli tu zemře, zemře za své děti. Za ostrov.

Bude mít alespoň dobrý důvod.

Pak se otočil a kráčet zpět k meči. Diamanta seděla ve vchodu do jeskyně a pozorovala ho. „Proč jsme je neviděli přicházet?“ zeptal se tiše.

Byla za ním. Cítil její teplo. Chtělo se mu o ni opřít, ale neudělal to. „Můj děd je velmi chytrý.“

„Ta cesta je přímo naproti.“

„Proč jít v tuto roční dobu po cestě?“ opáčila. „To musel jen v soutěskách.“

Rukou si prohrábl vlasy a trhl sebou, jak ho poškrábala špína z prstů.

„Proč jsi mne neupozornila dřív? Ty posily znamenají, že cestuje s obrovským doprovodem. Rozhodně tě mělo napadnout, že to chci vědět.“

„Myslela jsem si, že je snad uvidíš, Nicholasi,“ bránila se a přistoupila k němu blíž. Na zádech ucítil její ňadra. Slabě. V první chvíli se lekl, že ho obejmě.

„Ještě jsi mi neodpověděla.“

Tiše si povzdechla. „Dělala jsem dvě věci.“

„Ano?“ opáčil.

„Snažila jsem se zjistit, jestli můj děd někomu neřekne, co má v úmyslu.“

„A?“

„Neřekl. Myslela jsem si, že třeba něco řekne veliteli pěchoty. Ale nesdělil jí nic. Nic podstatného. Nic, co bych už nevěděla.“ Tentokrát se o něj opravdu opřela a objala ho.

Na to nebyl připraven. Ještě se na ni zlobil za to, že ho opustila, že mu nechtěla pomoci. Že ho považovala za hlupáka, protože nebojoval tak, jak chtěla ona.

Vyvlékl se jí a poodešel, aby se dostal z jejího dosahu. Povzdechla si a spustila ruce.

„Co jsi dělala ještě, Diamanto?“

„Nicky...“

„Diamanto.“ Přitvrdil. Udělala něco, co mu nechtěla říct.

Obrátil se. I ona se od něj odtáhla. Stála ve vchodu do jeskyně, ruce sepnuté za zády. Ústa stroze semknutá, že zbyla jen rovná čárka, a vypadala o něco starší. Vlasy měla vyčesané, do vlasů vpletené perly, ty perly, které se jí vtiskly do hlavy, když umírala.

„Matthias,“ zašeptal.

Do očí se jí vrátil ten prázdný pohled.

„Ty víš, kde je.“

Neodpovídala.

„Diamanto, šamanka kvůli němu zemřela.“

„Udělala chybu,“ odpověděla Diamanta.

„Nikdy žádnou neudělala.“

„Neobhajuj ho!“ zasykla Diamanta. „Neobhajuj ho!“

Nicholas k ní o krok přistoupil. „Jednou jsem ho málem sám zabil, vždyť to víš.“

„Vím,“ odpověděla. Nepohnula se, jen po něm úkosem blýskla očima. Na čele měla slabou pavučinu jizev, jako by tam kdysi měla strašnou ránu, která se zahojila. Ale věděl, že se nezahojila.

Skutečnost, že nemůže vyjít z jeskyně, to potvrzovala.

„Ale nezabil jsi ho,“ prohlásila. „Nezabil jsi ho, ale měl jsi ho zabít. Stejně jako bys měl použít moc, kterou jsi právě objevil.“

„Šamanka říkala...“

„Že je to Bůh.“ To slovo přímo vyplivla. „Nevěřím ve vašeho Boha a ty také ne.“

„Ale něco na tom je,“ namítl Nicholas.

„Mám snad uvěřit, že z tebe Bůh udělal stejného prostáčka jako z lidí, kteří toto místo našli?“ opáčila. „A Matthias nemůže být Bůh. Je odporný.“

„Říkala, že Matthias zabránil boji Černé krve s Černou krví.“

Diamanta odvrátila pohled. V černých vlasech se zaleskly bílé perly. Ale pořád na sobě měla koženou

vestu a úzké, přiléhavé kalhoty. Nezašla v té vzpomínce do všech podrobností: žádné zelené šaty, žádné těhotenství. Perly stačily.

Vybavila se mu vzpomínka, jak se jí zarávají do rozleptané hlavy a hlava se rozpouští.

Udělal se mu nějak nevolno. Hájí muže, který ji zabil.

„Šamanka to přece nemohla vědět,“ prohlásila Diamanta.

„Proč?“ otázal se Nicholas. „Protože to nevíš ty?“

„Nemůžeme stavět svou budoucnost na slovech mrtvé ženy.“ Ale vyznělo to jako prosba.

„Nežádám tě, abys ho nechala na pokoji,“ poznamenal Nicholas.

Obrátila se zpátky k němu. Perly zmizely. Znovu se objevil cop. Přemítal, jestli to dělá vědomě, nebo jestli mu něco šálí smysly. „Tak co chceš?“

„Počkat,“ odpověděl Nicholas. „Počkat, až kdo vyhraje tuto bitvu. Pak udělej, co musíš.“

Rozmrzele našpulila rty a zvažovala to. Pak se zamračila. „Nevím, jestli to dokážu, Nicky,“ odpověděla. „Nejsem tak svobodná, jak bych chtěla. Vládne mi trojice, kterou jsem si vybrala. Jsem svázána svou volbou.“

„Co to říkáš?“ vyhrkl.

Sklonila hlavu. „Říkám, že jestli se tu ukáže, asi ho budu muset zabít. Asi se nebudu moci rozhodovat.“

„Ty to nevíš?“

Zavrtěla hlavou.

„Diamanto, můžeš to nějak zjistit?“

„Ne,“ řekla tiše a on si poprvé uvědomil, že se o to pokoušela. „Nemohu prostě zmizet a počkat, až bude po všem. Šla jsem za Mocnostmi. Žádala jsem je. *Prosila* jsem.“ Zhluboka se nadechla.

Diamanta – a prosit. Tomu ani nemohl uvěřit.

Sklopila hlavu.

„Já už jsem si zvolila, Nicholasi. Myslím, že je jen jediný způsob, jak mne zastavit.“

S bušícím srdcem k ní přistoupil blíž. Nebyl si jist, zda to vůbec chce slyšet.

„Co to je, Diamanto?“

„Myslím, že by mne musel někdo zničit.“

„Jde to?“

Zavřela oči a přikývla.

Dech mu uvázl v hrdle. Dala mu obrovský dar, dala mu svou důvěru. Sdělila mu, že i v této podobě může být zničena.

A to on neudělá. Na tom, co říkala šamanka, nezáleží. Nezáleží ani tom, co udělala.

Diamantu by nezničil.

Nemůže o ni přijít podruhé.

A už vůbec by ji nevyměnil za Matthiase.

Znovu.

„Jak?“ zeptal se, aby to věděl, aby se tomu mohl vyhnout.

„Nástroje jsou tady, Nicky, na tomto místě.“

„Na to jsem už přišel, Diamanto, chci to vědět proto, abych je nepoužil, stejně jako neuděláme nic, co by mohlo ublížit Arianně a Darovi.“

Zvedla hlavu a znaveně se usmála. „To je důvod, proč jsem tu nebyla, když jsi je zkoušel. Dobrý důvod.“

Vyčkával.

Povzdechla si. „A víc už říci nemohu.“

„Tak až se bude bojovat, Diamanto, tak prostě zmizíš.“

Přikývla. „Zmizím. Ale jestli se tu ukáže, budu sem muset přijít.“

„Diamanto...“

„To byla moje volba, Nicholasi.“

Dotkla se jeho tváře.

„Neuvědomila jsem si, že by se tu někdo z vás mohl ukázat. Vůbec mne to nenapadlo. Myslela jsem si, že budu vedle tebe, a to jsem také posledních patnáct let byla, že ti budu pomáhat, jak jen budu moci, i když mne neuvidíš. Pomáhat tobě a Darovi. Mařit plány Matthiasovi. Nenapadlo mne, že by to mohlo dopadnout takto.“

Vzal ji do náruče. Byla tak něžná a živoucí. Nemůže o ni znovu přijít.

„Copak nemůžeme něco udělat?“ zašeptal jí do ucha. „Jediné, co můžeme dělat, Nicky,“ odpověděla a objala ho stejně pevně jako on ji, „je doufat.“

Další rozcestí.

Matthias se posadil na kamennou lavici vytesanou z mramoru, stejného jakým byly obloženy zdi. Jak úžasná práce, jako palác vytesaný do skály. Roca tu strávil poslední léta svého druhého života, až se mu něco stalo, něco, co naznačil na konci Slova.

Slovo.

Matthias si povzdechl. Kdyby to tak jen všechno znal, když Feyové přišli poprvé, předtím, než se stal rocanem, předtím, než nastalo celé toto trápení. Jenže kdyby to byl věděl, nikdy by se rocanem nestal. Celá Svatyně byla vybudována na lži a nejvíce ho rozčillovalo, že lidé, kteří toto náboženství založili, to věděli a nevadilo jim to.

Hlavou se opřel o zeď a ukousl si kus jablka. Bylo sladké a svěží. Už dlouho neměl čerstvé ovoce. Měl v tlumoku trochu ovoce, vody a taku. Taky si vzal s sebou nůž, meč, kouli a jednu duchovní schránku. Ještě se ujistil, že je prázdná. Pausho byla proti používání duchovních schránek, ale Matthias ne.

Může to být to jediné, co mu umožní dojít do Rocovy jeskyně a zpět.

Marly neřekl, kam jde. Neřekl Marly vůbec nic. Nechtěl se s ní hádat, protože neměl jistotu, že se vrátí.

Našel ji u raněných, zabranou do práce, uplatnila své léčitelské schopnosti pro všeobecné dobro. Políbil ji a řekl jí, že se sejdou po bitvě.

Nějaký muž tam naříkal bolestí a Marly z toho byla celá utrápená. Letmo Matthiase políbila, řekla mu, ať na sebe dá pozor, a vrátila se zpátky k práci.

A pak, když už odcházel, za ním doběhla, objala ho a hlavou se mu opřela o záda.

Bud' opatrný, nabádala ho znovu. Chci být s tebou.

Ona to snad věděla.

Poplácal ji po ruce, obrátil se v jejím objetí a znovu ji políbil, tentokrát mnohem vroucněji, ale nesliboval nic.

Pochyboval, že ji ještě někdy uvidí.

Znovu si ukousl kus jablka a pak ho nedojedené odložil na lavici. Najednou ho chuť přešla. Pausho měla pravdu, byla to hloupost sem chodit. Ale na druhou stranu to bylo rozumné. Jestli to přežije, jestli přežije Diamantu, bude schopen pomoci krvanům bojujícím na úpatí hor.

Zastaví Feye.

Udělat Rocovy zbraně tak účinné, jak potřebovali, to vyžadovalo někoho z Rocovy krve. Jakmile se je však všichni ostatní naučí používat, není už velitel tak důležitý. Tak to alespoň je podle Rocy. A kdo je on, aby zpochybňoval Rocu?

Matthias si povzdechl. Pořád ještě nevěděl, co vlastně Diamanta je a jak je možné, že se mu zjevila, ale věděl, že ho touží zabít. A on může spoléhat jen sám na sebe a na moc, kterou v sobě nedávno odhalil.

Posloužila mu už dřív.

Musí věřit, že mu poslouží zas.

Cítil, jak si ho ta jeskyně, kterou Pausho nazývala Rocovou jeskyní, přitahuje. Nevěděl, jak dlouho tu je – když se vydal do podzemí, ztratil veškeré povědomí o čase – ale podle toho, kam ho to táhlo, věděl, že jde správným směrem.

Ostatní chodby ho přitahovaly jinak a těm nevěřil. Těžko popsat pocit, který z nich měl, snad jen že ho z nich mrazilo a že ho děsily víc, než co kdy zažil.

Až dosud.

Teď byl na rozcestí a věděl, která chodba vede do jeskyně, a přesto se mu chtělo vydat tou druhou. Věděl, že se tam neodváží, že se v této chodbě skrývá něco

zlého, něco mu na ní nesedělo, ale přesto ho to tam táhlo, toužil se tam vydat skoro stejně silně jako do jeskyně. Posadil se na lavici – nebyla to první lavice, na kterou cestou narazil – a rozhodl se chvíli počkat, jestli ho to nepřejde.

Nepřešlo.

Touha sílila a jemu z toho bylo ještě mizerněji.

To naléhavé nutkání se mu nelíbilo, zejména když věděl, že nevychází z něj, že je to lákadlo zvenčí.

Podíval se na druhou chodbu. Hlavní chodba měla své vlastní vnitřní světlo, podobně jako Sklepení, jako by samy kameny vydávaly vnitřní záři. V této chodbě byla tma a ta tma mu připadala živoucí, pohyblivá.

Povzdechl si. Nemá čas se tím teď zdržovat. Bude tam muset zajít cestou zpátky.

Pokud nějaká cesta zpátky bude.

Na okamžik zavřel oči.

Možná, že ten pocit, tak neúprosný a silný, má nějaký důvod.

Možná se od něj opravdu čeká, že tam půjde.

Kdyby se tehdy dostal do Rocovy jeskyně a Diamanta tam nebyla, tak by toho před návratem do Constanty hodně objevil. Jenže v takovém případě by to objevil, aniž by viděl Sklepení a Slovo.

Nerozuměl by přesně tomu, čemu rozumí teď.

Otevřel oči a posunul se na kraj lavice. Vybíhala skoro až do druhé chodby a on tu chodbu pořád ostře vnímal. Ta živoucí tma byla hutná, jako by tam vzduch houstl.

Vlasy se mu zježily.

Na konci chodby cítil Feye. Ne ty, které znal, jiné, a dívali se na něj. Byli na opačném konci a přitom neskutečně vzdáleni.

Trvalo by mu celé dny, než by se k nim dostal.

Možná roky.

Otřásl se. Oči si už zvykly na tu podivnou tmou. Za těmi Feyi byli další lidé, které ještě nikdy neviděl. Nedokázal posoudit, kde ti lidé jsou. Měl pocit, že kdyby přesně věděl, kde jsou Feyové, mohl by najít i ty druhé, a naopak. Měl pocit, jako by se na tomto místě skrývalo tajemství k těm druhým.

Roca se o tomto místě zmiňoval. Ve Slovu ho nazýval snem, mámením, místem, kde se všechny body stýkají.

Matthias se otřásl a odsunul se zpátky na druhý konec lavice.

Měl pocit, jako by se probudil z dlouhé dřímoty. Byl napůl omámený a zmatený, jako by spal, ale věděl, že nespál.

Zvedl nakousnuté jablko a už už by se do něj zakousl, když se na něj podíval. Nakousnuté místo zhnědlo a změklo, jako by jablko leželo celé hodiny na slunci. Zamyšleně se rozhlédl po zdech. To má na to jablko takový vliv to podivné světlo? Těžko říct.

Stiskl zhnědlou dužinu. Jablko už nebylo čerstvé. Takto jablko zhnědne, když se z něj kus ukousne a pak se odloží.

To je tu už tak dlouho? Připadalo mu to jako chvílička.

Přesto mu to jablko zjevně naznačovalo, že je tu déle. Stokrát déle.

Roca nazýval toto místo snem, mámením, místem, kde se všechny body stýkají. A chodbu také nazýval zlodějem času.

Roca měl pravdu: ta chodba krade čas.

A Matthias nemá času nazbyt.

Dojedl jablko a ohryzek odložil na opačný konec lavice, přičemž si dával pozor, aby se tam sám neposadil. Až se bude vracet, uvidí, co se s ním za tu

dobu stalo. Pokud se ovšem vrátí. Třeba se moc nezmění a třeba se změní hodně.

Anebo ho třeba někdo sní, nějaký tvor, který tu žije a kterého si Matthias nevšiml.

Přivázal si tlumok k pasu a vstal. Celý se třásl. Ten ztracený čas ho podráždil víc, než aby se mu na to chtělo myslet.

Doufal, že to nebylo moc dlouho.

Věděl, že jím už moc času nezbývá.

Chodba stoupala. Chvillemi více, chvillemi méně, ale v lýtkách a stehnech to cítil. Pořád se ještě úplně nevzpamatoval z poslední výpravy a kdyby měl být sám k sobě upřímný, ještě se úplně nevzpamatoval ani z pádu do řeky a z boje s Feyi, ani nemluvě o tom, jak ho napadla Diamanta, a o té podivné vlně, která ho zasáhla předevcírem ráno. To byl také důvod, proč nechtěl říct Marly, kam jde. Řekla by mu, že na to ještě nemá dost sil, zbytečně by se o něj strachovala a on by se pak cítil provinile, že ji opouští.

I tak se cítil provinile.

Po celý život doufal, že najde někoho, kdo ho bude mít rád. Ani si neuvědomil, že padesátý ročan ho má rád a že ho vidí lepšího, než si myslel, možná lepšího, než jak se na sebe díval Matthias sám, a když si to uvědomil, bylo už pozdě. Ale to bylo něco jiného. Nikdy ani nedoufal v něco takového, co k němu cítila Marly a co cítil on k ní. Od chvíle, kdy mu bylo jako čestnému druhorozenému synovi povoleno vstoupit do Svatyně – nikdy nezjistil, kdo v jeho případě pozměnil pravidla – myslel si, že mu je romantická láska zapovězena.

A teď, když miloval, ani neměl možnost se z toho těšit. Život, povinnosti – to všechno ho od Marly odhánělo.

Ale jestli zemře, bude alespoň vědět, že poznal obě stránky života, tu dobrou i tu špatnou.

Chodba začala stoupat strměji a strop klesal. Zatím se nemusel sklonit, ale z té chodby na něj padla tíseň.

Zvláštní, že tu nejsou žádné pavučiny, žádný prach, žádná spína. Jako by se běžně používala.

Nechápal, jak je to možné, když je na jednom konci Sklepení a na druhém jeskyně, o níž ví jen pár lidí. Ale ten pocit měl a nevěděl proč.

Nebylo to jen tím, že tu chyběly nánosy prachu.

Měl pocit, že tu někdo je, že tu není sám.

Ale je tu sám.

Neslyší žádné kroky, žádný dech, žádné zvuky, jen ty, které dělá sám. Věděl, že za ním do Sklepení nikdo nešel. Pro jistotu tam ještě čekal a přitom si znovu procházel Slovo.

Kromě toho ho dolů odvedla Pausho. Ta by si dala dobrý pozor, aby ho nikdo nesledoval.

Opravdu?

Určitě.

Ta by do Sklepení nenechala vstoupit nikoho cizího a žádného Moudrého nemohla postrádat, bez ohledu na to, jak málo Matthiasovi věřila. Teď záleželo jen na tom, jak přežít feyský útok. Všechny rozpory mezi ním a Pausho, mezi ním a jinými ostrovany mohou počkat, až budou Feyové poraženi.

A jediná cesta, jak toho dosáhnout, je právě ta, na níž se teď vydal. Musí nalézt moc, kterou mu Roca zanechal, moc, které se Roca buď vzdal nebo se ji rozhodl použít ke zničení těch, kdo byli jako on.

Matthias se zamračil. Rocův plán se téměř podařil. Většinu sobě podobných zničil. Ale někteří přežili. Museli, jinak by se Matthias nenarodil.

Trápily ho ty řeči o šílenství. Šílenství druhého syna, šílenství provázející používání moci, kterou měl i on.

A šílenství, na nějž si pamatoval jen matně z dob studií, kdy chodil do školy s Alexanderem, předtím, než se Alexander stal králem. Týkalo se raných dnů rocanismu a toho, jak moc bylo tehdy šílenství rozšířeno.

Alexander si tenkrát zažertoval, říkal, že se objevilo dokonce i v jeho rodu, a učitel ho okřikl. Zdálo se, že je nevhodné, aby se král zmiňoval o šílenství ve vlastním rodu, byť to bylo už padesát generací. Alexander se o tom už nikdy nezmínil.

Chodba zahýbala. Stoupání bylo ještě příkřejší. Nelíbilo se mu to, nicméně se chodba chovala tak, jak chtěl. Stoupala. Pak se znovu stočila doprava a před ním se v přítmí objevilo schodiště.

Zdálo se, že se táhne do nekonečna. To světélkování se schodů zjevně netýkalo, vztahovalo se jen na zdi a rovnou zem. Zauvažoval, jestli to tak bylo zamýšleno, nebo jestli se tu něco pokazilo.

Postavil pravou nohu na první schod a uslyšel smích.
Strnul.

Smích umlkl a rozhostilo se ticho.

Sundal nohu ze schodu.

Ticho.

Postavil ji zpátky na schod.

Nic.

Postavil levou nohu na další schod.

Smích.

Tichý, nakažlivý smích, jako by se někdo pochechtával dobrému vtipu.

Znovu strnul.

A kdosi si povzdechl.

„Takhle ti bude trvat celou věčnost, než ty schody vylezeš,“ sdělil mu jakýsi mužský hlas.

Matthias se ohlédl. Chodba byla osvětlená dobře a byla prázdná. Podíval se na schodiště. Částečně ho

osvětlovalo světlo z chodby a částečně světlo ze země nahoře.

Ale uprostřed schodiště byla tma a zdálo se, že hlas vychází právě odtamtud.

„Tak co je? Budeš tam stát nebo se vrátíš?“ Matthiasovi se rozbušilo srdce. „Kdo jsi?“

„Nikdo, koho bys znal. Já už taky nikoho neznám.“

Mužský hlas. Ne Diamanty. To nemůže být Diamanta.

Nebo ano?

Mohla by ho takto klamat?

Matthias se v duchu zapřísáhl, že se jí nebude bát. Bude jí čelit stejně nebojácně, jako když byla naživu.

V duchu si představil malý plamínek na pravém ukazováčku. Vyskočil a vrhl před něj trochu světla.

„Vskutku žalostné,“ poznamenal hlas. „Takže takhle dopadla naše moc po padesáti generacích?“

Matthias skoro bezmyšlenkovitě rozžehl zbývající prsty. Na temné místo dopadlo světlo.

Nic tam nebylo.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Pročpak tě to zajímá?“

„Protože se mi posmíváš.“

„Tak já se ti posmívám?“ Tentokrát to vyznělo poněkud znuděně. „Já se ti neposmívám. Vedu rozhovor. To se i rozhovory za padesát generací tolik změnily? Nebo tou vaší mizernou hatmatilkou mluvím špatně?“

Matthiase zamrazilo v zádech. „Jaký jazyk by ti byl milejší?“

„Tento, ale původní,“ odsekl hlas. „Hodláš vylézt nahoru nebo ne?“

„Ano,“ odvětil Matthias staroostrovsky.

„Vzdělanec!“ zvolal hlas, rovněž staroostrovsky, a zjevně potěšen. „Skvostné! Řekni ještě něco.“

„Kde jsi?“ zeptal se Matthias staroostrovsky.

„Jen jdi po schodech nahoru,“ odvětil hlas.

„Uvidíš.“

Matthias stoupal dál. S pravicí zvednutou jako pochodeň se mu šlo špatně, ale nespustil ji. Navíc ho pořád ještě rozčilovalo, že je schopen vyvolat oheň pouhou vůlí, pouhou myšlenkou.

„Víš, výslovnost máš mizernou,“ pokračoval hlas. „Dáváš důraz na špatnou slabiku. Ten váš takzvaný novodobý jazyk zjevně umisťuje důraz na druhou slabiku. My jsme dávali důraz na první.“

„Dobré pro proslovy, že?“ opáčil Matthias a nijak se nesnažil svou výslovnost změnit. Takto se staroostrovsky učil a od školních let staroostrovsky nepromluvil. Nehodlal v tomto jazyku myslet, mluvit a ještě se snažit vylepšit si výslovnost.

„Vzletné proslovy,“ pravil hlas. „Výrazné.“

„To jo,“ zamumlal Matthias. Dospěl na vrchol schodiště a nechal prsty pohasnout. Chodba byla dlouhá, široká a dobře osvětlená.

A prázdná.

„Myslel jsem si, že jsi tady,“ poznamenal, předstíraje odvahu.

„Jsem,“ odvětil hlas.

Pod stropem se shlukl chuchvalec mlhy. Roztáhl se, přijal lidský tvar a pomalu se zhutnil a zpevnil do podoby jakéhosi muže, kterého Matthias neznal.

Kdyby Matthias ještě před chvílí nevěděl, že to je mlha, neuvěřil by.

Muž klesl k zemi a dopadl na nohy. Byl menší než Matthias a očividně to byl ostrovan, i když druhu, jaký Matthias ještě neviděl. Byl světlý: se světle modrýma očima, vlasy plavé, skoro bílé a plet' bledou, skoro průsvitnou. Na sobě měl bílou košili, zasunutou do úzkých tmavých kalhot, a feyské boty.

Matthias na něj vyjeveně třeštil oči.

Muž pod jeho pohledem zrudl a přejel si rukama po šatech. „Takhle se teď oblékáte, ne?“

Matthias překvapeně přikývl. Sám byl oblečen stejně. Copak to ten muž nevidí?

„Díváš se na mne tak udiveně...“ Výsměch se z jeho hlasu vytratil.

„Ještě nikdy jsem neviděl člověka, který se utvoří z mlhy.“

Muž se zamračil. „Určitě jsi jedním z nás. Vypadáš tak. Pravděpodobně jsi také spřízněn s Coulterem...“

„Jsem Matthias. Nevím, kdo jsou mí rodiče, ale pochybuji, že jsem spřízněn s Coulterem.“ Sám cítil, že lže. Coulter byl ten hořící mladík, který Matthiase naučil rozžehnout oheň na prstech. A podle toho, jak o nich dvou – Matthiasovi a Coulterovi – mluvila Pausho, měli zjevně hodně společného. Snad byli spřízněni.

„Ty nejsi Matthias. Přál bych si, abys byl. Měl bych si alespoň s kým popovídat.“ Muž si založil ruce v bok a zadíval se do chodby, jako by viděl, kam až vede.

„Kde ses naučil můj jazyk?“

„Ve škole.“

„Takže jsou ještě lidé, kteří tím jazykem mluví?“

„Jen pár,“ odpověděl Matthias. „Většina je už pryč.“

„Pryč?“

„Po smrti.“ Nechtělo se mu na to ani pomyslet, nechtělo se mu myslet na to, že zmizela Svatyně, všechna její učenost, všechny obyčeje. Přestože se podle Rocova Slova nezakládalo učení Svatyně na pravdě.

Muž ze sebe vypravil cosi mezi uchechtnutím a vzlykem. „Snažili se mne poučit o tomto novém světě...“

„Oni?“

Mávl rukou ke stropu, jako by tomu Matthias mohl rozumět. „Oni. Ale je to skoro nemožné. Představ si, jak

se snažíš naučit, jak žilo padesát generací. Padesát. To přece zabere celé roky. A pak mne poslali za tebou.“

„Za mnou?“

„Měli bychom se snad vrátit k tomu tvému zmršenému jazyku? *Za tebou*. Poslali mne za tebou.“

„Proč?“

„Říkali, že potřebuješ poradit.“ Dal se do smíchu. „Jako bych já mohl někomu radit. Sotva sám něco znám.“

Teplota v jeskyni se nijak nezměnila a přesto se do Matthiase dala zima.

„Kdo to říkal?“

„Oni.“ Znovu mávl rukou ke stropu. „Hlavně ta nová, ta ženská, které se nic nelíbí. Oni. Nikdy bych si byl nepomyslel, že jich bude tolik.“

Matthias se roztrásl. „Kolik čeho?“

Muž podezřívavě přimhouřil oči. „Nějak moc se vyptáváš. Já bych se měl ptát tebe. Říkáš, že se jmenuješ Matthias, ale nejsi ten Matthias, kterého znám.“

Matthias se nehýbal. Nikdy nepotkal nikoho, kdo by se jmenoval jako on, a teď, za posledních pár dnů, slyšel to jméno už dvakrát. „Koho jménem Matthias znáš?“

Muž si povzdechl. „Na tom nezáleží. Je mrtev skoro stejně dlouho jako já.“

Padesát generací. Takže ten Matthias byl Rocovým synem. Druhorozeným synem. Tím, který zešílel.

„A kdo jsi ty?“ zeptal se Matthias přiškrceně. Váhal, jestli vůbec chce slyšet odpověď.

„Nejsem tím, kým jsem býval, to je jisté,“ odpověděl muž a vydal se dál do chodby. Kousek ušel, pak se zastavil a ohlédl se na Matthiase. „Tak jdeš nebo ne?“

„Chci vědět, kdo jsi.“

„A já chci být zase mladý a žít ve světě, kterému rozumím.“ Muž si založil ruce v bok. „Jasně?“

Matthias si tiše povzdechl a šel za ním. Neměl na vybranou. Do této podzemní říše ho přivedl dobrý důvod. Přitom ho v ústí Rocovy jeskyně málem zabila Diamanta, žena, kterou před patnácti lety zabil. Na rozcestí pod schodištěm ztratil spoustu času zíráním do druhé chodby. Tento muž, tento člověk z mlhy, by ho přece neměl překvapit. Kdyby měl Matthias v hlavě kouska rozumu, byl by připraven na cokoli.

Naprosto na cokoli.

Koneckonců je to místo, o němž Roca tvrdil, že zde získal svou moc a že ta moc je tu stále, jako by byla zabudovaná do skály. Matthiasovi mělo být jasné, že výprava do podzemních chodeb nebude snadná.

Měl vědět, že není schopen vstoupit do Rocovy jeskyně zadním vchodem a najít drahokamy.

Padesátý rocan vždycky říkal, že Bůh podrobuje člověka různým zkouškám, ale nikdy na něj nenakládá víc, než s čím se dokáže vypořádat.

Matthias doufal, že je to pravda.

Upravil si tlumok a následoval svého nového, bezejmenného společníka hlouběji do hor.

Jak podivné, kráčet takto jahnskými ulicemi. Feyové tu byli pořád, ale bylo jich málo. Luke s Conem měli pocit, jako by kráčeli spálenou skořápkou kdysi velkolepého města.

Nejvíce si to Luke uvědomil na jahnském mostě. Když přecházeli přes Cardidu, jiskřilo na hladině ranní slunce a voda se třpytila jako démanty. Poprvé to obdivoval jako malý chlapec, když ho otec po obzvlášť vydařené sklizni vzal do města. Pak to obdivoval znovu, když mu král Nicholas prominul pokus zavraždit rocana.

Most byl kamenný a klenul se nad vodou, jako by tam stál od nepaměti. Takže Feyové most nezničili, spolu s palácem to bylo to jediné, čeho se netkli.

Con krácel vedle něj. Aby nevzbudili podezření, tak se ještě předtím, než vstoupili na most, zastavili na břehu Cardidy a smyli ze sebe špínu a krev. Ted' byli jen mokří. Vlasy jim na slunci pomalu schly. Con měl vlasy světle plavé, což ještě podtrhovalo jeho mladistvou krásu, které si Luke všiml již před dvěma dny, když se setkali poprvé.

Připadalo mu to tak neskutečně dávno, jako by mezitím uplynul celý život.

Con si všechno bedlivě prohlížel. Meč měl u boku, ale na Lukovo naléhání se ho nedotýkal. Luke nechtěl na zbraň upozorňovat. Dost na tom, že si tu jen tak jdou a neskrývají se, nechtěl, aby si na nich Feyové všimli něčeho neobvyklého.

Ale Feyové, které míjeli, se o ně zjevně nezajímali. Většinou potkávali domestiky, v těch jejich lehkých tkaných splývavých šatech, které jim vířily kolem nohou. A ti ostatní byli rudokapi, kteří si šli po své hrůzné práci a smrad je ohlašoval daleko dopředu.

Luke nechápal, jak mohl Počist'a strávit u takové práce většinu života, ale rozhodně chápal, proč utekl.

Feyové na mostě chvátali za rozličnou prací. Rudokapi se šli postarat o mrtvolu nebo, v případě jedné ženy, nosili přes řeku vaky. Domestici si nesli lékařské brašny nebo látky a v jednom přípa-dě jídlo. Skutečnost, že potkávají ostrovany, je zjevně netrá-pila.

Zato Luka to trápilo. Pokaždé, když uviděl nějakého Feye, celý se napjal. Con zadržel dech. Celé dny prchali před Feyi – a zabíjeli je – a teď se mezi nimi procházejí, jako by se nic nedělo.

Když došli na konec mostu, Con zašeptal: „Nejsou tu žádní vojáci.“

Luke se zamračil. Pravda, neviděl v Jahnu moc pěchoty, ale ani to nečekal. „Pěchota je na venkově,“ namítl tiše.

Con zavrtěl hlavou. „Nemluvím jen o...“

Těsně je minula jakási Feyka s neurčitými rysy. V okamžiku, kdy jim zmizela z očí, si už Luke nemohl vzpomenout, jak vypadala. Con zmlkl. Luke ho popohnal dál. Con se ještě ohlédl, než pokračoval v cestě.

„Nemluvil jsem jen o pěchotě,“ zašeptal. Při řeči sotva pohyboval rty a nedíval se na Luka. „Měl jsem na mysli jakékoli feyské válečníky.“

Luke se zachvěl. Všiml si toho, ale pořádně si to neuvědomil. Od chvíle, kdy vstoupili do Jahnu – a už ušli několik mil – viděl spoustu Feyů, ale ani jednoho z těch, kteří se přímo účastní bitvy.

„Přece si nemyslíš, že jsou všichni na jihu?“ opáčil Luke. Přes veškerou snahu se mu hlas třásl.

Con zavrtěl hlavou.

„Tolik jich tam není. Když jsem tu byl ani ne před týdnem, praskalo město ve švech, kolik jich tu bylo. A teď skoro nikdo. Děje se ještě něco jiného.“

„To by nám mohlo usnadnit naši práci,“ usoudil Luke, narážaje na jejich plán jít do paláce.

„Pokud tam Sebastian ještě je,“ odtušil Con.

„To nezjistíme, dokud ho neprohledáme.“ Vydali se k paláci. I tady, v blízkosti paláce, potkávali Feye jen tu a tam.

Lukovi se to nelíbilo. Věci se nevyvíjely tak, jak očekával, a to ho rozčilovalo. Něco se dělo, ještě něco jiného než přepadení, které zosnoval on, a to v něm vyvolávalo obavy.

Ale teď se musí soustředit na cestu. Před nimi se tyčil palác a to je jejich první cíl. Jestli Sebastiana najdou, nějak ho budou muset propašovat ven.

A pak budou muset počítat s další feyskou odvetou.

Cítil magické proudy, o nichž se zmiňovaly bludičky.

Pevně se držel tenkých šňůr postroje. Podíval se nad sebe. Konce šňůr mělo uvázané kolem pařátů pětadvaceti jestřábích jezdců. Nedbajíce okolních proudů letěli ke Krvavým útesům. Rugad tu magii cítil, asi jako by se vrhl do řeky, kde je zpětný proud, který ho strhne, jakmile si přestane dávat pozor.

Nic takového v životě nepocítil, ale otec mu kdysi něco podobného popisoval – tehdy mluvil o Eccrasianských horách.

Zmocnilo se ho vzrušení. Místo Moci. *Druhé místo Moci*. Jakmile bude jeho, najde i třetí. Bude schopen vytvořit trojúhelník Moci a veškerá moc světa – veškerá magie – bude podléhat jemu.

Usmál se a pevně sevřel šňůry.

Jestřábí jezdcí ho nesli nad Cardidou. Tady na východě měla barvu hor. Z výšky to vypadalo, jako by ho jestřábí jezdcí nesli nad řekou krve.

Ta představa ho překvapila. Vídal řeky krve, skutečné krve, pramenící na bitevním poli. Ale nikdy neviděl takovou řeku, tak rudou, že i pěna zrudověla.

Podíval se směrem ke Krvavým útesům. I když ho jestřábí jezdcí nesli poměrně vysoko nad údolím, aby ho ostrované neuviděli a nezačali po něm střílet šípy, hory se zvedaly mnohem výš. Štíty sahaly až do nebe. Bylo chladno, chladněji, než čekal. Naštěstí byl oblečen stejně jako na jihu, když letěl ze své lodi do Sněžných hor. Na každou část oděvu, od pláště po boty, mu domesticci vložili zaklínadlo proti vlhku a chladu.

Jeho samotného chlad nepostihl, ale měl obavy o své jestřábí jezdce. Trval na tom, že i ti malí Feyové, kteří sedí jestřábům na zádech, se musí obléci, a oni si hořce

stěžovali. Kvůli tomu se let dokonce odložil – jezdcé bylo nutno obléci až poté, co se proměnili do jestřábí podoby – ale Rugad nestál o to, aby byl jen jediný z nich omrzl. Narozdíl od výpravy přes Sněžné hory, což byl prostý přelet na určené místo, jim může tento let nějakou tu chvíli trvat. Chtěl propátrat celou oblast kolem místa Moci.

Chtěl vědět, co Nicholas dělá a co má v zásobě kromě místa Moci samotného – pokud vůbec něco má.

Kendrad namítala, že tam Rugad může vyslat zvědy, kteří přes oblast přeletí a pak mu přijdou podat hlášení. Říkala, že by to nebylo tak podezřelé, tak nebezpečné a že by to vůbec bylo lepší nejen pro něj, ale i pro vojsko jako takové. Vyslechl si její názor, pak se obrátil a rozkázal přivést jestřábí jezdce a přinést postroj.

Kendrad ho znala už dlouho a tak se jen usmála. Věděla, že Rugad vždycky udělá to, co bude sám považovat za nejlepší. A už dávno se naučila nelpět na svých názorech.

Zato Licia jen vytřeštila oči, když se před ní zmínil, že hodlá propátrat tu horskou oblast osobně. Otevřela ústa – nepochybně chtěla něco namítnout – a pak je zase zavřela, jako by usoudila, že je lepší nechat si své názory pro sebe. Ještě si na něj nezvykla.

Při vzpomínce na Licii se usmál. Měla všechny vlastnosti schopného velitele. Zejména se mu líbilo, jak se zbavila své soupeřky, kouzelnice Ay'Le. Tu historku si vyslechl několikrát, jednak od ní, a jednak od několika zvěrojezdců.

Ta umí velet.

Možná bude mít víc vizí, než na co sama sebe oceňuje. Vize vždycky sílí s věkem. Její možná začaly slabě, ale mohou zesílit. Doufal v to. Dobrého nového velitele mohl vždycky uplatnit. Její plán na dobytí toho městečka, Constanty, byl průrazný a účinný. Udělal jen

drobné úpravy, založené na znalosti vojska, ne na znalostech prostředí. A teď za letu sledoval rozložení sil dole.

Pěchota zůstala v údolí, ale zvěrojezdci se už přesouvali na svá místa. Krysí jezdci odešli krátce po rozbřesku a pěšinkami, které ani neviděl, pronikli do města. Ptačí jezdci – orli, těch pár jestřábích jezdců, které nevyužil,racci a pár dalších – si dělali na stromech a útesech nouzová hnízda, aby mohli ve stanovený čas zaútočit všichni naráz. Spánkojezdci se vinuli po skalách a stezkách jako černé stíny za slunečného dne. Nejlépe je viděl, když letěl nad řekou, černé skvrny, táhnoucí po krajině. Ale zároveň věděl, že žádný ostrovan si jich doopravdy nevšimne. V těch několik málo případech, kdy musel zničit feyské ztroskotance, si spánkojezdců nevšimli ani oni.

Když je nevidí Feyové, tak ostrované už vůbec ne.

Pěšci se už seřadili do útvaru, i když na pochod se ještě nevydají. Už byli celí nažhavení. Při posledním útoku zůstali v údolí a teď planuli touhou po krvi; měli vztek, že se minule nemohli zúčastnit, a už se nemohli dočkat dalšího útoku.

Varoval Kendrad, aby na ně dohlédla. Přikývla. Také si toho všimla. Netrpělivost vede pěšce k neopatrnosti v boji.

Pak vzlétli jestřábí jezdci ještě výš. Proudý se střetly s větrem a Rugada to rozhoupalo. Žádný skutečný vliv na něj neměly, podobně jako ta magická vlna před pár dny, ale měl pocit, že by mohly mít. Nechtěl tu dělat stínozemí, nechtěl své vize pokoušet v žádném směru. Začínat si na tomto místě něco s magií znamenalo zahrávat si s něčím velmi nebezpečným a tak mocným, že by se to mohlo vymknout dokonce i jemu.

Jestřábí jezdci teď letěli podél hor. Podíval se dolů. Letěli na východ, rovnoběžně s horami a mířili ke Constantě, ležící na severovýchodním okraji ostrova.

Pod sebou uviděl kamenolom a krajinu zbrázděnou králíčími norami a pěšinkami. Čím výše stoupali, tím byli méně nápadní. Všiml si několika míst, kde se dalo odpočívat si, a na jednom viděl tři zohavená těla.

Už začala na slunci hnít, ale přesto i z té výšky dokázal podle tvaru těl zjistit, komu patřila.

Kůň, pták a člověk.

Koňský jezdec Třím, racčí jezdce Kráka a Boteen.

Rugadovi se zvedl žaludek.

Zatahal za šňůry – předem smluvené znamení. Jestřábí jezdci přeletěli přes tuto oblast ještě jednou, tentokrát letěli níž, aby Rugad viděl lépe.

Byla mu tam divná ještě jedna věc.

Písař mu popisoval (do úmorných podrobností) jakési chrámovité místo, kde se skrýval. To teď Rugad viděl – kamenné sloupy, na nich plochý kamenný překlad. Písař se domníval, že se jedná o rozmar přírody, ale Rugad si tím nebyl tak jist. Odtud to nevypadalo, že by plochá kamenná deska vznikla přirozeně. Spíš tam byla záměrně umístěna.

Něco takového však vyžadovalo velkou moc – a stalo se to kdysi dávno, pradávno.

Ale to nebylo to, co mu přišlo divné.

Rugada zaujaly ty vypálené skvrny. Oheň se nerozšířil. Jako by jedno místo zasáhl a jiné ne.

To nebyl přirozený oheň.

Napadlo ho, jestli si toho všiml Boteen, a pokud ano, co z toho usoudil. Pravděpodobně nic. Boteen musel někde udělat chybu, ať už to bylo to, že tak zesláblý lezl do hor, nebo špatně odhadl schopnosti protivníků.

Jestřábí jezdci obletěli to místo několikrát. I oni si přirozeně všimli mrtvých. Jeden jestřáb ze sebe vypravil

pronikavý naříkavý výkřik a vzápětí Rugad zaslechl, jak ho ostatní okřikli.

Natolik je to rozrušilo.

Doufal, že Nicholas a jeho lidé nejsou tak bystří, aby si všimli, že je na tom jestřábím výkřiku něco divného.

Ne že by na tom záleželo. I kdyby se Nicholas v tuto chvíli strhal, Rugad mu stejně unikne. Jestřábí jezdci by ho přenesli přes řeku dřív, než by si ho Nicholas všiml.

Tím si byl Rugad jist.

Mátly ho však jiné věci.

Ze spáleniště vedly stopy nahoru do hor. Rugad zatahal za šňůry a dal jestřábím jezdcům pokyn stopy sledovat. Cítil místo Moci. Z něj zjevně vycházely všechny ty magické proudy. Ještě ho neviděl a ani si nebyl jist, jestli ho uvidí tak, jak o něm hovoří staré legendy: jako světlo či démant či temnou skvrnu na skále. Alespoň věděl, co hledá.

A pak uviděl něco nečekaného: v bledém slunci tu kroužila světla. Proti bělostným kamenům se leskly maličké tečky.

Stínozemí.

Které bezpochyby stvořil jeho pravnu.

Proti své vůli pocítil záchvěv vzrušení. Jeho pravnu. Jeho pravnu má tak silné vizionářské nadání a jestli to nadání ještě vzroste a on bude pracovat pro Feyskou říši a Feyové stvoří trojúhelník Moci...

Koutkem oka zachytil dole jakýsi pohyb. Dal jestřábím jezdcům znamení, aby klesli ještě níž, i když si uvědomoval, jak je to nebezpečné. Mají čaroděje a rudokapa – nevěděl, jaký jiný druh Feyů s nimi ještě je. Bludička se domnívala, že viděla někoho z pěchoty, ale jistá si tím nebyla. Mohou s nimi být ještě další Feyové – ptačí jezdci nebo jiní magičtí tvorové.

Proudů kolem místa Moci byly mimořádně silné. Jestřábí jezdci do nich vlétli, ale zřejmě si je vůbec

neuvědomovali. Pod vstupním kruhem uviděl plošinu, očividně dílo lidských rukou. Místy už se kameny rozpadly. Ze země trčelo několik obrovitých mečů, zdobených drahokamy.

Obrovskými drahokamy.

Zamračil se. Když chtěli Feyové soustředit magii, občas na to něco použili, ale nejdůležitější pro ně byla kůže, krev a kosti z obětí. Ale zdálo se, že ostrované požívají věci určené výhradně k soustředění a zaměřování moci. Takovou záležitostí byla třeba svčená voda a stejně tak meč. Přemítal, jestli drahokamy mají stejný účel. Byly by na to dokonalé, stahovaly proudění a zaměřovaly ho. To byl pravděpodobně jeden z důvodů, proč magie proudí tak, jak proudí. Nebýt těch drahokamů, vznikly by tady víry, které by kohokoli, kdo má magii, vtáhly a uvěznily.

Rugad věděl, že toto místo Moci se tak nechová – tu bludičku, a bludičky jsou tělesně ze všech Feyů nejslabší, žádný proud moci nepolapil, i když tvrdila, že málem spadla na jeden drahokam.

A její babička ji zachránila.

Mrtvá babička.

Rugad zrakem propátrával plošinu. Nejenže tu jsou proudy a zaměřená magie, a navíc samotné místo Moci, ale mohou tu být viditelná i Mystéria a i Mocnosti se rády zjevují. Tak se šamanům podařilo přesvědčit jednoho z jeho dávných předků, aby je nechal střežit místo Moci v Eccrasianských horách – tvrdili, že někdo musí chránit nevinné Feye před Mocnostmi.

Ví to Nicholas?

Zjevily se mu Mocnosti?

Ví vůbec o Mocnostech?

Další pohyb. Tentokrát ji uviděl.

U ústí jeskyně stála osamělá Feyka a prohlížela si drahokamy. Byla vysoká a štíhlá, žádný rudokap, a chovala se jako voják. A byla mladá.

Pravděpodobně nějaký pěšák.

Prohlédla si jílce mečů, dotkla se drahokamů, na které dosáhla, a pak šla přes plošinu až na kraj. Nahoru se nepodívala. Mizerný výcvik.

Jedna ze ztroskotanců.

Napadlo ho, jak je vůbec možné, že neslyší máchání jestřábích křídel, nevšimne si podivného pohybu jestřábího hejna. Jejich stín byl naštěstí západně od ní, ale stejně by se měla alespoň podívat.

Vykoukla přes okraj.

Pozoruje jeho vojsko.

Nicholas má z této výšky skvělý přehled. Odtud může vidět všechno, co se sem odkudkoli blíží. Vynikající obranné postavení a ve správných rukou taky skvělé útočné postavení. Kdyby tu byl lapen Rugad, dokázal by to místo udržet po celé roky.

Nicholas není dobrý válečník. Ani nemůže být. Nedostal žádný výcvik. Kdyby ano, tak by se ten jeho ztroskotanec podíval nahoru i dolů.

Rugad zatahal za šňůry. On v tuto chvíli nebyl v nejlepším postavení. Jak rád by využil svého postroje a nakoukl do místa Moci, ale to bylo tak nebezpečné, že se toho teď neodvážil. Do války s Nicholasem bude potřebovat veškerou svou protřelost a vtip. Kendrad s Licií však budou schopny vybojovat válku s městem samy.

Rugad obsadí jeskyni.

Jak ho jestřábí jezdci táhli výš, uvědomil si, že při své návštěvě sice leccos zjistil, ale rovněž před ním vyvstala i řada otázek.

Proč stvořil mladý Dar stínozemí? Copak nepřebývají na místě Moci? Ztroskotanci se ústí jeskyně

zjevně nebojí. A pokud se Rugad neplete, ta Feyka vyšla zevnitř.

Co je tedy smyslem stínozemí? Obrana? Nebo je to nějaká vějička? Má je to chránit?

Proti čemu?

Proti němu?

Stvořit stínozemí je přece ten nejsnazší způsob, jak se nechat od Feyů najít. A toto je první, které mladý Dar při svém putování stvořil.

To přece nemůže být náhoda.

Rugad řekne svým lidem, ať si na to stínozemí dají pozor, ale ať na něj neútočí. Útok na toto místo Moci musí být veden s nejvyšší opatrností. Nesmí zabít jediného Feye – přinejmenším ne žádného, který by mohl být spřízněn s Rugadem. Však oni si dokážou dát pozor, aby se vypořádali jen s ostrovany.

Jestřábí jezdci se stočili na jih: poletí přes Cardidu do údolí, kde se připravuje feyská armáda. Jak zahruli, vrhl Rugad ještě poslední pohled na místo Moci a v tu chvíli ho něco napadlo.

Feyové mají místo Moci.

Ostrované mají místo Moci.

Oba národy mají magické schopnosti, zjevně pocházející z těchto míst.

U Feyů platí přísný zákaz boje Krve proti Krvi.

Platí to u ostrovanů také?

Je ten zákaz platný zároveň se získáním magických schopností? Je toto důvod, proč ostrované s takovou nelibostí hledí na válčení, proč považují válčení téměř za nepřipustné, proč vlastním lidem zamezili využívat náboženství a tak úporně lpí na dodržování zavedených obyčejů?

Objevíli snad kdysi v minulosti, stejně jako Feyové, hrůznou moc Krve?

A pokud ano, pamatují si na to vůbec?

Arianna stála v ústí jeskyně a sledovala Chráněnkou, jak si prohlíží drahokamy a pak odchází na kraj plošiny pozorovat vojsko. Otec jí neustále opakoval, kolik mají práce, ale nikdy Ariannu k ničemu nepustil. Ani Dara.

Cítila se jako kořist, o kterou se bojuje, jako nějaká cena pro vítěze.

Byla čím dál podrážděnější, uvědomovala si to a to ji dráždilo ještě víc. Znamenalo to, že matka měla pravdu, když říkala, že nejtěžší je čekat.

Arianna pochybovala, že by tady vydržela čekat celé týdny, a už vůbec ne měsíce. Většiny věcí se nemohla ani dotknout, nemohla pracovat – ne že kdy dříve o nějakou práci stála – a nemohla odejít.

A to bylo to nejhorší.

Během několika posledních dnů se dobrovolně nabídla k přeletům nad feyským ležením, že se podívá, co se tam děje. Nabízela se, že půjde do Constanty a zjistí, co mají v úmyslu. Obě její nabídky byly tvrdě zamítnuty. Otec, Coulter a údajně i matka se obávali, aby ji Feyové neodhalili a nezajali.

Na to je přece příliš dobrá. Je rychlejší než většina ptáků a dokázala by je přelstít, ale jak poukázal její bratr Dar, Feyové mají ptačí jezdce, kteří jsou zrovna tak lstiví jako ona.

Vzala tu poznámku jako útok proti sobě – ona je přece chytřejší než nějaký průměrný ptačí jezdec, je princeznou dvou národů – ale pak si uvědomila, že to přehání, jak se jí ostatně vůči Darovi stávalo často.

Snažila se vůči němu ovládat, ale šlo to ztěžka. Byl milý, snažil se, ale nebyl to Sebastian.

A Sebastian jí tolik chyběl.

Opřela se o skálu u vchodu a opatrně vyhlížela ven, jen natolik, jak slíbila otcí. Dala si pozor, aby nebyla

zvenčí vidět, a pozorně sledovala zemi i nebe, na což Chráňenka s Coulterem často zapomínali.

Bude jim to muset připomenout nebo o tom říct otci. Ten však byl zjevně zaneprázdněn. Od té doby, co se napil vody z kašny a oni ho pak našli ležícího na zemi, byl nějaký jiný. Duchem nepřítomný, jako by ho něco trápilo. Jako by se podíval do temnot a viděl tam něco, co se mu nelíbilo. Pokoušela se s ním o tom mluvit, ale nic jí k tomu neřekl.

Byl tu jen ten zmatený rozhovor, který vedl s matkou, když se probral. A to, co z toho rozhovoru slyšela, si přemýšlela v hlavě znovu a znovu.

Volba. V tom je podstata všeho.

Volba.

Otec se nějak rozhodl, aniž se s někým z nich poradil. Jeho rozhodnutí se týkalo té nešťastné příhody a nikdo jiný, včetně ní, tomu pořádně nerozuměl.

Zasunula si pramínek vlasů za ucho. Posledních pár týdnů strávených na cestách a posléze v jeskyni ji o rozhodování hodně naučilo. Nebylo to tak jednoduché, jak se zdálo být v paláci. Ode dne, kdy si myslela, že viděla Sebastiana zemřít, si uvědomovala, že život, který žila jako mladá dívka, je pryč. A že ji to na skutečný život moc nepřipravilo. Žádný div, že se Solanda pořád rozčilovala. Žádný div, že se bála, že se Arianna nenaučí, jak být Feykou.

Nenaučila.

Musí se učit teď a přitom se nesmí vzdát ani svého ostrovanství. Musí být tvrdá, schopná válčit a rozhodovat se jako otec, a to není Fey.

Arianna se usmála. Učit se být jako Feyové možná není to nejlepší. Ale po celý život si myslela, že ti tvrdí jsou Feyové a ti slabí jsou ostrované.

A tak to vypadalo dokonce i u nich doma. Solanda byla tvrdá, vrtošivá a výbušná, otec klidný, rozumný a jen vzácně o něco usiloval.

Dokud nepřišel Černý král.

Ted' je Solanda mrtvá a otec ne.

Opřela si hlavu o skálu. Chladilo to. Chráněnka prošla kolem drahokamů a došla na kraj plošiny. Za ní přeletěl stín.

Obrovský stín.

Při pohledu na ten stín se Arianna zamračila. Vypadalo to na hejno ptáků a uprostřed byla jakási skvrna. Něco takového v životě neviděla.

Posunula se o krok ven, i když by bez otcova svolení neměla z jeskyně vycházet, a vzhlédla.

Nahoře letělo dvanáct či více jestřábů, v sevřeném čtyřhranném hejnu. Nesli muže v dřevěné konstrukci. Pevně se držel šňůr a díval se dolů.

Přitiskla se ke skále u vchodu a zadoufala, že ji neuvidí.

Jenže ona se na něj musí podívat, aby věděla, kdo to je. Byl to Fey, to bylo jasné. A připadal jí nějaký povědomý.

„Chráněnko!“ zavolala co nejtíšeji. „Chráněnko!“

Chráněnka ji neslyšela. Arianna se přitisknutá ke skále sunula na plošinu. Nad ní visely meče, které otce tak znepokojovaly. Nevšímala si jich.

„Chráněnko!“

Chráněnka se dívala z kraje plošiny dolů, naprosto netečná k Feyům nad hlavou a stínu, který se za ní sunul přes plošinu. Ariannu neslyšela.

„*Chráněnko!*“ Tentokrát vykřikla Arianna hlasitěji. Sázela na to, že ji ten muž přes vítr a pleskající křídla neuslyší.

Chráněnka se ohlédla.

Arianna ukázala nahoru.

Chráněnka se podívala naznačeným směrem a strnula. Ptáci už odlétali od hor a mířili přes řeku. Zatačeli. Budou se vzdalovat a poletí do údolí, kde Feyové shromažďují armádu.

Chráněnka zaklela a zamávala na Ariannu. „Jdi dovnitř. Tady venku nemáš co dělat.“

Jenže kdyby nebyla venku, nikdo by ty ptačí jezdce neviděl. Arianna potlačila říznou odpověď a napínala zrak, aby zahlédla muže uprostřed hejna.

Kolik Feyů středního věku by jí mohlo být povědomých? Vlasy se jí zježily.

Tudy nepřeletěl jen tak nějaký Fey. To byl její praděd. Propátrával tuto oblast.

Mohl ji vidět.

Donutila se zhluboka dýchat.

Kdyby ji viděl, vrátil by se pro ni. Pro ty jestřáby jezdce ani pro něj samotného by to nic nebylo.

Ne. Ten něco plánuje.

Sunula se podél skály zpátky. Uvnitř nikoho neviděla. Všichni pravděpodobně pracují, plánují, snaží se vymyslet ještě další způsoby, jak bojovat s Černým králem.

Vběhla dovnitř a rychle seběhla ze schodů. Dole na schodech seděl otec s Coulterem a upřeně hleděli před sebe. Dar seděl kousek stranou. Stal se z něj pouhopouhý, byť všemi vychvalovaný matčin tlumočník.

„Tati!“ vykřikla.

Otec vzhlédl.

„Černý král!“ vyhrkla a ukázala ven.

Otec, Coulter i Dar se jako jeden muž otočili a podívali se na vrchol schodiště.

„Právě letěl kolem. Zkoumal to tady.“

„Jsi si jistá, že to byl Černý král?“ zeptal se Dar. Těžko soudit, jestli se ptal sám za sebe nebo tlumočil neviditelnou matku.

Arianna se za poslední měsíc naučila mluvit co možná pravdu, i kdyby jí samotné to moc neposloužilo. Ještě před pár týdny by odpověděla ano.

Tentokrát se zhluboka nadechla a odpověděla: „Ne. Ale neznám mnoho Feyů v jeho věku a ten muž mi byl povědomý.“

Otec se od ní odvrátil, přikývl a pravil: „Udělej to.“

To určitě mluvil s matkou. Pak se obrátil a všiml si, jak je z toho Arianna zmatená.

„Jde se podívat, kdo to je.“

Coulter na ni pozorně upíral ty své hluboké modré oči. Znovu si uvědomila, jak ji přitahuje. Rozpačitě se na něj usmála.

Neoplatil jí to.

„To je začátek, že?“ prohodil.

„Začátek je už několik dní,“ odtušil Dar a tentokrát Arianna věděla, že mluví sám za sebe. Když tlumočil matce, nikdy nemluvil tak hoře a vzrušeně.

„Ne,“ odpověděl Coulter. „Toto je skutečný začátek. Je pevně rozhodnut vás dva dostat.“

„To jsme věděli vždycky.“

„A dobýt toto místo.“

Arianna přikývla. Srdce jí bušilo. Nechtělo se jí ani pomyslet na to, jak velkou měla matka pravdu. Arianna byla připravena bojovat. Popravdě řečeno více než to. Chtěla, aby bitva začala hned teď, byť v hloubi duše věděla, že už nikdy nic nebude stejné.

Někteří z nich možná zemřou.

Položila Coulterovi ruku na loket a pocítila záchvěv vzrušení. Zatoužila ho obejmout. Vždycky ji stálo hodně sebeovládání, aby se mu nevrhla do náruče.

„Nemá smysl se dohadovat,“ prohlásila. „Musíme vymyslet, co dál.“

„Počkáme na Diamantu,“ prohlásil otec. „Hned se vrátí.“

Arianna přikývla. Počist'á postával nad nimi, ruku na jílci meče. Chráněnka byla ještě venku. Adrian seděl opodál na schodech. Očividně už byl hotov s průzkumem věcí, kterých se ona nesměla ani dotknout.

Nikdy pořádně nepochopila, co bude dělat ona, až začne boj. Jednou na otce zaútočila a žertem mu sdělila, že jejím úkolem zjevně je sedět vzadu v jeskyni a vypadat půvabně. Podíval se na ni a docela vážně pravil: „*Přesně tak.*“

Arianna chápala, že je nutné, aby se držela v pozadí. Určitým způsobem rozuměla tomu, že ona a Dar jsou tou lovnou zvěří. Ale také věděla, že kdyby vstoupil do jeskyně někdo, kdo tu nemá co dělat, bránila by ji. Chovat se jinak by bylo proti veškeré její přirozenosti. A nakolik se snažila přizpůsobit, aby nebyla na obtíž, ve všem se změnit nedokázala.

„Je zpátky,“ poznamenal Dar a podíval se přitom na Ariannu. Často se díval na Ariannu, když tlumočil, jako by se cítil provinile, že ona matku neslyší, že se matka rozhodla, že jí se nezjeví.

Ted' pozorně naslouchal slovům, které Arianna neslyšela. Coulter se přesunul blíž k ní. Věděla – jednou jí to řekl – že jemu vadí zrovna tak jako Arianně, že Arianninu matku nevidí.

Arianna už nevydržela dál čekat „Takže?“ otázala se.

Dar zvedl ruku. Otec se s tím svým něžným výrazem na tváři dychtivě nakláněl dopředu – takhle vypadal vždy, když byla matka nablízku. Vypadal mlaději a mnohem zranitelněji, než jak ho Arianna znala.

I to jí vadilo.

„Říká,“ začal Dar zvolna, jako by ještě čekal, až matka domluví, „že to byl Černý král. Skládá ti poklonu, jaký máš zrak. A dál říká, že Feyové už sestavili úplný plán bitvy, který zahrnuje jak tento horský svah, tak Constantu.“

„Vědí o tom?“ otázal se otec, ještě než jí to Dar odpověděl. „Můžeme jim nějak pomoci?“

„Připravují se na to,“ pravil Dar.

„A co tady?“ zeptala se Arianna. „Co se má dít tady?“

„Boj povede Černý král,“ pravil Dar.

„To přece nejde!“ zvolal Coulter. „Myslel jsem si, že zákaz boje Krve s Krví nepřestoupí.“

„A také nepřestoupí, pokud je jeho cílem dostat – ehm – mne a Ariannu,“ pravil Dar. Tohle dělal vždycky, když tlumočil. Vždycky se zadrhl na svém jméně a pak řekl »mne«. Bylo to trochu matoucí.

„Je rozhodnutý postupovat mimořádně opatrně,“ pravil otec.

„A my zrovna tak,“ prohlásil Dar. Arianna si teď nebyla jistá, jestli mluví za sebe nebo za matku.

„Rozhodně tedy já a Arianna.“

Takže mluví za sebe.

Její matka zjevně souhlasila, protože nic neříkala. Vždycky, když nesouhlasila, dala to výrazně najevo.

„Takže toto je bitevní plán,“ pravil otec. V tu chvíli se zdálo, jako by vyrostl, jako by i on na to čekal. „Tak tedy dobrá.“

Podíval se na Coultera. „Jsi připraven zahájit první část?“

Coulter polkl. Z nich všech byl jediný, koho zřejmě nepotěšilo, že čekání skončilo. „Připraven jako vždy,“ odpověděl.

„Adriane, máš první hlídku venku,“ pravil otec. Arianna po něm střelila pohledem. Jí se tato část plánu

nelíbila. Venku bude jen jeden, ale Coulter ho znásobí tolikrát, že to zdálky bude vypadat, jako by tam byla celá armáda. Při tom znásobení také bude těžší toho člověka zabít. Jeho dvojníci nezemřou, dokud nezemře on.

Jak Ari ujišťovala matka, byl to jeden z nejbezpečnějších způsobů, jak držet hlídku.

„Počist’o,“ obrátil se otec na kapa, „řekni Chráněnce, ať se pár hodin prospí. Po setmění vystřídá Adriana.“

„Ano, pane.“

„A co budeme dělat my?“ zeptala se Arianna. „Já a Dar?“

„Vy zůstanete se mnou,“ odpověděl otec. „Budete se učit, jak vypadá velitelská práce v týlu a seznámíte se se všemi podrobnostmi našeho bitevního plánu, takže budete schopni bojovat dál, i kdyby se mi něco stalo.“

„Jak by se ti mohlo něco stát, když budeš s námi v týlu?“ zeptala se Arianna.

Otec potřásl hlavou. „V boji nikdy nevíš, Ari,“ řekl tiše. „Musíš být připravena na vše.“

Jako třeba na přepadení domova.

Jako na překotný úprk sem do hor.

Jako na ztrátu Sebastiana.

V ústech jí vyschlo. Nikdy si plně, až do hloubi duše neuvědomila, že může ztratit ještě víc. Nové přátele.

Coultera.

Otce.

Coulter to na ní musel vidět, protože ji vzal kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Opřela se o něj, potřebovala jeho útěchu. Tiskl ji k sobě a srdce mu bušilo.

I on měl strach. Pohladila ho po ruce. Včera večer jí říkal, že neví, kolik dalšího zabíjení zvládne. Cestou sem zabil celý oddíl Feyů a dosud ho to pronásleduje.

Považoval se za zlomeného člověka.

Ona ho považovala za silného. Stejně silná musí být ona. Silná a ostražitá. Na to se celou dobu připravovala.

Přes cestu jí přeběhla nějaká krysa. Podivná krysa.
Pausho se zastavila a zírala. Nevěřila vlastním očím.
Na hřbetě jí seděl nějaký človíček.

Mrňavý nahý človíček bez nohou.

Pausho zrovna kráčela do zasedací síně. Tri šel vedle ní. Šli se podívat, jak si vede Zak a ostatní Moudří, kteří měli odnosit ze Sklepení poslední věci. Pak měli Sklepení uzamknout, i přestože tamtudy odešel Matthias – bylo nutno chránit Slovo. Každých pár hodin seje někdo dolů a podívá se, jestli se Matthias nevrátil.

Pausho si byla vcelku jistá, že se nevrátí.

Tri si byl jist, že se vrátí.

Ale ty krysy ji trápily – toto byla v krátké době už druhá. A tuto uviděla zblízka.

Už to neměli k zasedací síni daleko. Tuto dlážděnou ulici a kamenné domy znala jako své boty. Ale nikdy tu žádné krysy neviděla, až teď ty dvě.

A další ji sledovala ze dveří. Stála na zadních, přední tlapky sepjaté, jako by se modlila. Čenichala, až se jí vousky vlnily.

Na hřbet jí Pausho neviděla, takže nevěděla, jestli má na zádech jezdce.

Položila Trimu ruku na loket. „Vidíš to?“ zašeptala a ukázala na krysu.

„A tamhleto,“ odtušil s pohledem upřeným do jedné uličky. Obrátila se právě včas, aby zahlédla mizet za hromadou kamenů dlouhý holý ocas.

„Krysy nemají v této čtvrti co dělat,“ prohlásila.

Město mělo své starosti s krysami, to mělo vždycky, ale u řeky a v chudších okrajových čtvrtích. Ne ve středu města. Ne u zasedací síně.

„Co je sem může přitahovat?“ zeptal se Tri.

Potřásla hlavou. Cítila, jak se jí do tváří žene krev. Nechtělo se jí mu říkat, co viděla, ale věděla, že to bude lepší. „Myslím, že jsem viděla, jak na jedné z nich jede nějaký člověk.“

Tri sraštil čelo. „Mrňavý člověk?“

Přikývla. Cítila, že rudne.

„To přece není možné,“ namítl Tri. A pak se na ni ostře zadíval. „Nebo ano?“

„Před dvěma dny bych to nepovažovala za možné,“ odpověděla. „Ale teď nevím.“

„Kdyby tu tak jen byl Matthias,“ povzdechl si Tri.

I ona si to přála, ale nahlas by to nepřiznala. Matthias by alespoň věděl, jestli sem ti vysocí přijeli na krysách žijících u řeky, nebo prostě jezdí na krysách jako na koních. Přes všechny své znalosti, přes všechno, co se dočetla v Rocově Slovu, se nikdy s ničím takovým nesetkala. Její národ se neuměl takhle zmenšovat. Umí to snad vysocí?

„Dívej se po dalších,“ požádala Triho a spolu s ním kráčela dál k zasedací síni. Ulice se úžily a všechny vedly k ústřední budově, k té, která řídila chod města. K síni.

Víc krysy už neviděla a ani to se jí nezdálo. Jako by ty krysy vyslechly, co si s Trim povídají, věděly, že se po nich dívá, a zmizely odtud.

Všude kolem sebe slyšela zvuky příprav na nadcházející bitvu. Řinčení kovu – to se někteří učili zacházet s mečem, rozčilené hlasy, uličkami se neslo bušení – to jiní vyráběli, co jim zadala.

Připravovala se, ale najednou ji přepadl pocit, že to nebude stačit.

„Něco je špatně,“ sdělila Trimu.

Přikývl.

Najednou ho popadla za loket a pevně mu ho stiskla. Od začátku mu nevěřila a ani teď se jí nechtělo mu věřit. Ale blížící se bitva ji k tomu donutila.

„Kdyby se mi něco stalo...“

„Nestane,“ odpověděl.

„Kdyby přece,“ pokračovala, „dohlédni, ať to pokračuje. Podle Slova.“

„Já jsem ho nečetl,“ namítl.

„Tak postupuj tak, jako v posledních dnech já. Využij jakoukoli moc. Bojuj tvrdě. Toto je náš domov. Nemůžeme dopustit, aby nám ho vysocí vzali.“

„Feyové,“ podotkl tiše Tri.

„Matthias je nazývá Feyové. A Matthias je vysoký.“

Přikývla. Leč ani teď nebyla ochotná ustoupit. Od okamžiku, kdy uviděla první krysu, tak se jí svírají útroby, a bylo to čím dál horší. „Vrať se na tržiště,“ nařídila Trimu. „Neměli bychom zůstat pohromadě.“

„Ale ty jsi říkala, že Moudří a...“ – nevesele se ušklíbl – „bývalí Moudří by se teď měli držet spolu.“

„Změnila jsem názor,“ odpověděla. „Přijdou-li kvané o nás, přijdou o všechno. Vrať se, prosím. A udrž všechno v chodu. Jestli vysocí zaútočí, postupuj podle mého plánu.“

„Já nejsem zrovna ten pravý,“ namítl Tri. „Já toho vím ze všech nejméně. Zak nebo někdo jiný snad, ale ne já.“

„Jdi,“ nařídila mu tiše Pausho a tvrdě ho popostrčila. „Hned.“ Nesouhlasně zavrtěl hlavou, ale šel zpátky. Chvilí se dívala za ním, kolem něj, sledovala i jeho nohy, jestli ještě neuvidí nějakou krysu.

Když zahnul za roh a žádná krysa ho nesledovala, vlastně se nikde žádná neobjevila, vyšla do schodů k zasedací síni.

Otevřela dveře a oslepeně zamrkala do tmy. Nikdo se neobtěžoval rozsvítit svíce. Zdálo se, že tu ani nikdo

není. V síni nebyla okna – tak byla síň postavena, aby nikdo neviděl dovnitř, když Moudří zasedají.

Zastavila se u dveří, vzala svíci a křesadlem ji zapálila. Svíce obvykle osvětlila velkou část místnosti. Ale tentokrát byly stíny nějak hutnější. Napadlo ji, jestli tomu tak není jen v jejích představách, jestli to není jen důsledek jejích chmurných myšlenek. Nezdálo se, že by tu bylo něco v nepořádku.

A možná právě to bylo divné.

Stůl stál jako vždy uprostřed, židle zůstaly tak, jak je před několika dny opustili.

Vypadalo to, jako by tu nikdo nebyl.

Ale ona sem přece poslala většinu Moudrých. Takže musí být ještě ve Sklepení.

Pak uviděla u dveří do Sklepení jakýsi pohyb. Srdce jí vyskočilo až do krku. Postoupila o krok blíž.

Tma na zdi se nerozplynula. Jako by pohlcovala světlo, jako by její svíci kradla světlo, aby se Pausho cítila ještě menší a ubožejší. Dech jí vázl v hrdle a ruce měla jak led.

Sevřela svíci pevněji a natáhla ji, kam jen dosáhla. Světlo tmě nezahnilo.

Ale znovu se něco pohnulo. Z hrdla se jí vydralo nedobrovolné vzlyknutí a v tom okamžiku zatoužila, aby ho byla potlačila.

To se na podlaze zkroutila nějaká dlaň. Dlaň, která se chytá prázdna.

Tmy.

Se zatajeným dechem šla blíž. Dlaň pokračovala paží a paže mizela v černé tmě. Prsty se trhaně pohybovaly, kroutily se jako u těžce zraněného nebo v hlubokém spánku.

Takovou tmě ještě nikdy neviděla.

Přidřepa si, přiblížila svíci ke tmě a tma dostala tvar. Na okamžik se přetvořila do stínu nějaké ženy, která se na ni pozorně dívá. Zakrývala Zaka.

V obličejí byl bledý, oči měl zavřené a nebýt kroucí se ruky, myslela by si, že je mrtvý.

„*Táhni*,“ zašeptala stínu. Chvíli se na ni díval dál – jako by se cosi, co nemá tvář, vůbec mohlo dívat – a pak znovu zalehl Zaka.

Zatvrdila se a sáhla po něm, rozhodnuta ho odtáhnout. Když se ho dotkla, ruka ji zasvrběla. Tma přece není taková. Mazlavá, hutná, pružná. A také kluzká a Pausho nebyla schopná nahmatat nic, co by se dalo uchopit. Jako by v sobě neměla nic pevného, žádný povrch, žádný kraj.

Zak zřejmě nevěděl, co se s ním děje. Ruka se kroutila a kroutila a nijak jí nepomáhal. Posunula svíci až ke tmě...

A v tu chvíli ji zezadu něco udeřilo. Dopadla na kluzkou černotu zakrývající Zaka. Svíce jí vyklouzla z prstů, spadla na podlahu a plamen zhasl.

Obrátila se právě v okamžiku, kdy jí do obličej vletělo cosi černého a těžkého, přilepilo se, přisálo se...

Byla v horách, v náručí chovala dítě. Svě dítě. Ne, Matthiase. Ne, nějakou malou holčičku. Svě dítě, cizí dítě, všechny děti, které odnosila do hor, a Pausho zaplavil stud. Trvala na tom, že tam ty děti odnese – a poté, co to učinila poprvé, věděla, že na to bude mít sílu – a nahé je položí do sněhu.

Tady už stromy nerostly a sníh byl hluboký. Byla zima, dítě plakalo, naříkalo, vědělo, že zemře...

To není spravedlivé, to není spravedlivé. To dělala dřív, ale ne teď.

Teď bojuje, bojuje, bojuje...

Jako to dítě ve sněhu. Dítě prochládalo, dívalo se, jak dospělý odchází, a vědělo, že zemře jako všechny ostatní.

Ona je všechny zabila. Přežilo jich jen pár. Matthias. Coulter.

Jen pár.

Ale její malá holčička ne.

Její dítě ne.

Zaplavilo ji zoufalství, zoufalství, které před desítkami let pohřbila hluboko v sobě, zoufalství dávné a potlačované. Tolik životů, tolik nevinných dětí – ztracených.

Zavražděných.

A zavraždila je ona.

Protože kdosi kdysi dávno chybně pochopil Rocova slova a ona bez ptaní uposlechla.

Bez ptaní.

Ležela zády ve zmrzlém sněhu a cítila, jak tělo prostupuje chlad. Ani taková smrt však nestačí, není dost dlouhá, není dost trýznivá, není dost hrůzná na to, aby tím odčinila své zločiny.

Ale ona přece není v horách. Není. Zatápala po Zakovi...

A zase to nezvládla, tak jako už tolikrát.

V jejím mozku je někdo jiný. Někdo ji tiskne. Tma, pronikla do ní černá tma.

Trestá ji. Toho se nikdy nikdo neodvážil.

A přesto je to jako sen. Tíživý sen. Noční můra.

Nechce zemřít.

Ty děti také nechtěly. Nikdo nechce. Ale ona zemře. A než zemře, na všechno si vzpomene.

Na všechny své zločiny.

Na všechny životy, které zmařila.

Počínaje vlastní holčičkou.

Ta byla prostě jen první.

Spánkojezdci, zvěrojezdci a ptakojezdci už do města pronikli. Ani jim to netrvalo dlouho. Licia to pozorovala z horského hřebene. Byl na ně zvláštní pohled, jak se táhli krajinou – obzvláště na spánkojezdce, kteří vypadali jako obří stíny vinoucí se po zemi.

Měli rozkazy – od Černého krále, ne od ní – čekat, až jeden spánkojezdec pronikne své oběti do mozku a zjistí jim, kdo ve městě velí. Spánkojezdci pak velitele zneškodní – budou je udržovat ve stavu děsivých snů, dokud je nezabije strach nebo pěšci.

Krysí jezdci proniknou do co nejvíce budov a naženou obyvatele do houfů. Lidé obvykle díky krysám neumírají, ale krysí jezdci to změní. Licia nikdy nechápala, proč tolik obětí s křikem prchá na ulici jen proto, aby našli smrt v rukou pěchoty.

Kráčela až na kraj hřebene. Pěchota tu už byla nastoupená, připravená vytáhnout do boje. Pěšci ještě zůstali pod velením Kendrad v údolí. Licia pohlédla na oblohu. Ona má zahájit útok, až se bude slunce blížit k vrcholu.

Čas se pomalu vlekl. Dokonce i ptačí jezdci se na čas usadili v hnízdech.

Černý král se vrátil z průzkumu očividně spokojen sám se sebou. Licia byla ráda, že to přežil. Usoudila, že jeho výprava na horský sráz hraničí s šílenstvím, a hleděla na to se značnou nelibostí. Ale nic mu neřekla.

Znovu se podívala na slunce. Zdálo se, že se nepohnulo. Přešla k plochému balvanu, z něhož předtím vyhlásila ústup. Odtud uvidí do všech stran. Pěšci údolí ještě neopustili, ale Rugadův oddíl ano. Jeho vojáci právě za ní přecházeli horský hřeben a v sevřeném útvaru pochodovali do hor.

Rugad si vzal jen pár magických Feyů. Měl nějaké zvěrojezdce, ale převážně šel s pěchotou. Důvody Licia dost dobře nechápala. A její oddíly byly vlastně předem odepsané. V bitvě poslouží jen jako vějička k odvrácení pozornosti ostrovanů od vlastního města.

Otřela si vlhké ruce do kalhot. Už dlouho nebyla před bitvou tak rozčilená. Ten ústup těžce dolehl i na ni, i když by to nikomu nepřiznala. Nechtěla přijít o další vojáky, a přijde.

Bez ohledu na to, jak rychle a účinně Feyové zaútočí, stejně dojde k velkým ztrátám na životech.

Rukou si prohrábla vlasy a zhluboka nabrala dech do plic. Nikdo jí nikdy neřekl, že taková prohra má za následek tak zjitřené pocity. Na to ji nikdo nepřipravil. Dotíraly na ni pochybnosti a poprvé po letech je nedokázala potlačit.

A musí. Její vojsko, její oddíly, její pěchota je jen návnadou. To jsou ti, na které ostrované zaútočí a pravděpodobně je i porazí v domnění, že to je hlavní síla feyské armády. Pak je zevnitř napadnou zvěrojezdci, z oblohy se snesou ptačí jezdci a do města vtrhnou pěšci s tím svým obzvlášť hrůzným stylem.

Ostrovní vůdci budou mrtví a ostrované to nebudou vědět hned. Budou bojovat, ale bez velení.

A prohrají.

Byl to dobrý plán. Byl to její plán, s několika drobnými, běžnými úpravami, a vyjde.

Zhluboka se nadechla a podívala se na oblohu. Slunce se přiblížilo k vrcholu. Pozorně přehlédla své oddíly. Byly připraveny. Pokud měli vojáci stejné pochybnosti jako ona, nedávali to na sobě znát. Zvláštní, co dokáže udělat s morálkou pouhý zjev Černého krále.

Ohlédla se, zjistila, že do hor míří další pěchota a uviděla, že pěšci začínají opouštět údolí.

Přišel čas.

Zvedla ruku a první vlna vojska se postavila do pozoru.

Pak prudce máchla paží dolů a první vlna se rozběhla ze svahu.

Tentokrát byli ostrované připraveni. Z města vyrazila Feyům vstříc malá skupina. Někteří měli meče. Jiní začali z okrajových budov střílet šípy. A další stáli u cesty a se vztaženýma rukama odříkávali vymítací zaklínadlo.

Její oddíly nebyly proti vymítání odolné, to není nikdo. Zastavily se, neschopny postupovat dál, ale tentokrát na to byly připraveny. Nezůstaly stát strnule jako v první bitvě. Vojáci se drželi a bojovali.

Ne že by se jim vedlo nějak lépe. Ostrované je kosili.

Licia cítila, jak se jí svírají útroby – stejné rozčlenění zažila, když vyhlásila ústup. Ale čas běžel a ona má poslat druhou vlnu.

Dole tekla krev a byla to feyská krev.

Je to vějička, připomínala si. Vějička.

Zvedla ruku a druhá vlna, všechno dobří vojáci, se postavila do pozoru. Pak máchla rukou dolů a vojáci vyrazili do útoku.

Zjevně narazili na stejný odpor jako první skupina, ale zapojili se do boje. Kov se na slunci tak blýskal, že Licia sotva rozeznala, co se děje. Ale slyšela bolestné výkřiky a feyský bitevní pokřik. Vzduch však zčeřilo jen pár vítězných výkřiků.

A to právě postrádala. Ano, první vlna šla jako oběť a vojáci to pravděpodobně věděli. Ale druhá měla dopadnout lépe. Ostrované nevyslali žádné další oddíly, jen šípy přšely houfně. Ostrované neměli tolik záloh jako Feyové.

Ostrované pobíjeli Feye snáze, než se čekalo. Zdálo se, že se jejich meče míhají rychleji než feyské, že

zasahují přesněji, že mají zázračnou schopnost zranit. Viděla tryskat krev, viděla na bitevním poli potoky krve.

Byla to stejná jatka jako poprvé.

Zamračila se a v duchu zatoužila vidět do městečka. Chtěla vědět, jestli už dorazili zvěrojezdci.

Ale na tom nezáleželo. Jejím úkolem je stát tady a posílat své oddíly dolů, aby odvrátily pozornost ostrovanů.

Potřetí zvedla paži. Potřetí se pěchota postavila do pozoru. A potřetí je poslala na smrt.

Dělala to ve slepé důvěře.

S vírou v sebe.

S vírou ve svůj plán.

S vírou v Černého krále.

Musí věřit, že Feyská říše dokáže zvítězit a zvítězí. Jinak by nic z toho nemělo smysl.

Bitevní pole bylo poseto mrtvolami, povětšinou feyskými.

„Věř,“ šeptala si tiše a doufala, že víra bude stačit.

Marly slyšela bitevní ryk až do nouzově zbudované ošetrovny. Otrásla se.

Včera v noci stihli přestěhovat ošetrovnu z okraje města do dobře vybaveného domu nedaleko zasedací síně. Několik měsíců

ťanů přenášelo zraněné. Někteří darovali vlastní postele. Vzala si sem několik starších žen, aby jí pomáhaly ošetřovat a řídit záchranné práce po celém městě.

Ale v tuto chvíli tu byla s raněnými sama. Řada jejích pomocníků byla na bitevním poli. Jiní – vlastně většina – odříkávali zaklínadlo, které udržovalo Feye v odstupu. Rozčilovalo ji, že je jediným zdravým člověkem v domě.

Když sem dolehl bitevní ryk, právě utěšovala jednoho chlapce, který byl zraněn při prvním útoku. Přišel o ruku – s tím nemohla nic dělat – a byl z toho zoufalý, byl nešťastný, že nemůže bojovat, měl strach, co s ním bude.

Těžko vědět, co s ním bude. Těžko vědět, co bude s nimi všemi. Ale konejšivě ho pohladila po ruce, a pak procházela kolem lůžek, nyní povětšinou prázdných, čekajících, až skončí další útok, až došla ke dveřím.

Nevěděla, co dělat. Nikdo jí nedal žádné pokyny. Všichni na ni hleděli jako na člověka, který má na starosti raněné. Takhle si to nepředstavovala, ale dopadlo to tak díky jejím léčitelským schopnostem, díky jejímu vrozenému daru. Její bratr Jakib to rozpoznal dříve než ona.

Vždycky k ní vodil své přátele, když utržili nějaké zranění při své práci – při okrádání šlechticů nebo když se někam vloupali.

On také našel Matthiase a dopravil ho k ní.

Matthias.

Těsně u dveří se zastavila a otřela si ruce do sukně.

Snažila se na něj nemyslet.

Nikdy nikoho takového nepotkala. Vysoký, silný a tak rozpačitý a nejistý. K úžasu ostatních se do něj zamilovala a netajila se s tím.

Nic po něm nežádala a on jí nic nedal, jen prázdný slib, že se bez úhony vrátí. To jí slíbil už předtím a pak v těch horách málem zemřel. Tentokrát byla přesvědčená, že tam zemře.

Věděla, že tam jde zas, i když jí to neřekl. Měl to napsáno v očích, bylo to poznat z toho, jak se choval, jak vyhýbavě jí odpovídal.

A znovu ji zasáhl ten neurčitý, podivný, nejasný pocit. Právě teď nemůže myslet na Matthiase. Nemá čas o něm snít a bát se o něj, i když on sám se o sebe nebojí.

Musí připravit ošetřovnu a zjistit, co je to za pocit, který jí hlodá v útrokách.

Ten nejasný pocit ji trápil.

Vzala za kliku a stiskla.

Překvapilo ji slunce – začala pracovat před rozbřeskem a teď už bylo skoro poledne. Jakýsi tvor, malý, tmavý, mrštný se jí mihl kolem nohou tak rychle, že to postřehla jen koutkem oka.

Slyšela zvuky bitvy. Výkřiky, nářek a podivný jekot, který se rozléhal při bitvě v Jahnu. Horský svah byl pokryt mrtvými. Vzduchem létaly šípy. Zvedl se jí žaludek. Přitiskla si ruku na břicho.

Tolik dalších dnes zemře, a proč vlastně? Kvůli kousku půdy? Kvůli rozdílnému způsobu života? Matthias věřil, že Feyové jsou d'áblové, ale ona ne. Myslela si, že jsou prostě jen jiní. Život je změna a Feyové přinesli změnu.

Ale tady se dělo něco víc, než jen bitva na svahu.

Něco se dělo ve městě.

Podívala se dolů. Kolem ní běhaly krysy. Krysy s malými nahými lidmi na hřbetech.

Potlačila výkřik a zůstala stát na prahu, aby nohou ani nezavadila o dlažbu.

Krysy si jí nevšímaly. Běžely stejně rychle, jako krysy běhávají, a mířily do zasedací síně.

Dveře byly dokořán otevřené. Krysy se tam valily jako řeka kožíšků a s rozjařeným smíchem přebíhaly přes práh. Hned u dveří viděla nohu obutou v ostrovní botě – a ta noha se nehýbala.

Lezly po ní krysy.

Znovu si přitiskla ruku na břicho. Udělalo se jí nevolno. Tohle už jednou viděla. Krysí tvory, psí tvory, s Feyi na hřbetech. Ti neznají slitování.

Živé zabijí a mrtvé sežerou.

Tam uvnitř jsou Moudří.

Zadoufala, že je Matthias pryč. Teď poprvé zadoufala, že prošel Sklepením a šel nahoru do hor a doufala, že tu cestu, tu chodbu, kterou jí jednou popsál, nikdo nenajde.

Třásla se, ale dveře ještě nezavřela. Krysy se o ni nezajímal, mířily do zasedací síně, jako by jim to někdo nařídil. Pak uviděla nad městem hejna ptáků. Ptáci...

Slétali se do středu města, kde krvané kovali meče a vyráběli koule a předměty, o kterých jim Matthias tvrdil, že je zachrání.

Ptáci se slétali stejně cílevědomě, jako se krysy hnaly do síně. Vsadila by se, že kdyby jim viděla na hřbety, uviděla by i na nich ty maličké Feye.

Ptáci.

Krysy.

Malí tvorové. Tvorové, kteří se dokáží vkrást do města, aniž by si jich neznalí obyvatelé všimli.

Znovu se zachvěla. Ani ona na to nebyla připravená. V Jahnu přežila jen díky Yasepovu nápadu a pak díky tomu, že Matthias trval na tom, aby odešli.

Yasep je uprostřed města. Matthias je pryč. Ona je na ošetřovně sama.

Vklouzla zpět dovnitř a rychle za sebou zavřela dveře. Sem zatím žádný takový tvor nepřišel.

Ale přijdou.

Musí vymyslet něco, jak se bránit. Zhluboka se nadechla a pohledem přelétla raněné, příliš slabé, než aby mohli vstát, povětšinou neschopné obrany.

Ale udělají, co mohou. Měla nože, meč, který jí dal Matthias a říkal jí, že ten ji ochrání, jednu kouli, kterou jí přinesl Jakib a důrazně ji žádal, aby se jí nedotýkala, dokud ji nebude potřebovat. A měla samu sebe.

Začala pěstí a založila si ruce na hrudi. Matka ji před desítkami let naučila malé ochranné kouzlo, které se podle ní v jejím rodu potajmu předávalo už řadu pokolení. Marly musela matce přísahat, že to nenaučí nikoho, jen své děti, a že ho použije jen v případě nejvyššího ohrožení.

Marly ho ještě nikdy nevyzkoušela.

Ale teď ho zkusí.

Potřebuje veškerou dostupnou moc, i kdyby to byla jen moc vlastní víry.

Nohy se mu smekaly v krvi.

Denl držel v jedné ruce meč, v druhé nůž. Nůž vytasil, aby lépe držel rovnováhu, k boji ho používal jen zřídka. Meč byl přesně takový, jak říkal Matthias: magická zbraň, která přeťala cokoli, s čím přišla do styku.

Denl s ním roztínal jednoho Feye za druhým.

Tucty a tucty, snad stovky se jich valily z hřebene jako jeden muž. Někteří padli pod šípy. Jiní se zastavili v okamžiku, kdy uslyšeli zaklínání.

On sám ho skoro neslyšel.

Táhněte.

Táhněte.

Táhněte.

A tentokrát nebylo namířeno proti němu ani proti Matthiasovi. Bylo namířeno proti Feyům. Za ním stály skupinky krvanů, tak, jak určila Pausho ještě dlouho před začátkem boje, a zaklínali, úporně a zuřivě, s vědomím, že jejich slova jsou stejně důležitá jako Matthiasovy meče nebo šípy, které posledních pár dní vyráběli jiní.

Ale zaklínadlo mu dunělo v hlavě jako buben. Spíš ho cítil než slyšel.

Táhněte.

Táhněte.

Táhněte

Neobrátilo Feye, to ne, ale zabránilo jim postupovat vpřed. Ale narozdíl od minula tentokrát bojovali dál.

Feyové se poučili a dělají všechno pro to, aby nedopadli stejně jako předtím.

Denl stál na rovině v místech, kde se Feyové zastavili předtím. Nebyl v první řadě obránců – slíbil to

Matthiasovi – ale nebyl ani tak daleko vzadu, jak mu řekl.

Po obličejí mu stékal pot. Paže mu začínaly umdlévat. Švihal, švihal, švihal mečem a meč sekal, sekal, sekal. Vrhál se na něj jeden Fey za druhým a Denl je už dávno nevnímal jako lidi, ale jen jako něco, do čeho se musí sekat. A zatímco sekal, duchem byl jinde, myslel na to, proč to dělá, myslel na krvavy za sebou.

Kdyby se soustředil na to, co dělá, se zoufalým křikem by z předních řad utekl.

Krvané opravdu neměli dostatek bojovníků. A přestože rozeslali vzkazy do ostatních městeček a vesnic na úpatí Krvavých útesů, nikdo jim na pomoc nepřišel.

Pausho nevěděla, jestli je to proto, že jim nevěří, nebo protože z nějakého důvodu do Constanty nemohou.

Nohy měl celé od krve. I krvané kolem něj sekali a sekali. Předem si nacvičili co největší rozestupy tak, aby zároveň obrannou řadu udrželi. Ne že by to bylo zapotřebí. Dokud potrvá zaklínání, Feyové dál nepůjdou.

Švihl mečem, málem ztratil rovnováhu a rozmáchl se rukou, v níž držel nůž, aby neupadl. A přitom se nevyhnul pohledu na zem před sebou. Všude plno krve, a nejen to, také mrtví a kusy těl, převážně paže. Padlí Feyové byli povětšinou ještě naživu, ale s utatými údy. Vykrvácí k smrti.

Do hrdla mu stoupla žluč. Polkl, aby nezvrátil i to málo, co do sebe dostal.

Narovnal se. Z nože mu na ruku stékala lepkavá krev. Krev byla všude – feyská krev – až dosud to nevnímal.

Soustředit se.

Soustředit se.

Musí myslet na něco jiného.

Paže se mu pohybovaly samy od sebe. Ještě slyšel zaklínání a dokud ho uslyší, nemusí se bát o svá záda. Žádný Fey se kolem něj nedostane. Žádný to ani nezkoušel.

A to ho trápilo.

Zvedl hlavu. V očích ho páčil pot.

Nějaká Feyka se dostala až k němu; mrtví kolem Denla jí zjevně byli lhostejní. Zvedla meč, ťala a vytryskla krev – jeho krev, z jeho pravého zápěstí.

Projela jím ostrá bolest. Tlumeně zaklel, byť se kdysi zapřísáhl, že už nikdy klít nebude. Zvedl meč, ťal po ní a rozsekl jí břicho. Otevřela ústa, vytřeštila na něj oči, znovu po něm ťala, ale střeva už se jí hrnula z břicha ven, minula ho a klesla na kolena.

Protože ji najednou uviděl jako člověka, protože ji vlastně vůbec uviděl, nedokázal její muka snést.

Přistoupil k ní a levicí, nožem jí probodl srdce.

Vynořil se před ním další Fey a sekl ho po krku, ale tentokrát Denl stačil uhnout. Musí se soustředit na boj. Jestli na to bude myslet, jestli se bude dívat na své oběti, opravdu nebude bojovat dobře.

Musí se dostat do toho stavu, kdy nepřemýšlí, necítí.

Oháněl se mečem dál a dál, zmáhala ho únava, krve kolem vlhkých nohou přibývalo. Stál na čemsi, na *někom*, a neměl odvahu se podívat, kdo to je.

Možná je to ta žena.

Jeden krvan vedle něj s bolestným výkřikem klesl k zemi. Přes něj přeletěla smršť šípů a nad tím vším slyšel zaklínadlo:

Táhněte.

Táhněte.

Táhněte.

A řinčení mečů. To nenarážela ocel na ocel – meč, který třímal, byl vyroben z varinu, z materiálu, kterému

dost dobře nerozuměl. Správně použit dokázal přerazit feyský meč vejpůl. Byla to ta nejzáračnější – nejhrůznější – věc, kterou kdy viděl.

Hrnuli se na něj další Feyové. Ani nevěděl, kolik jich je. Z hřebene se valili další a další. Nechápal to. Pokusili se o to předtím a museli ustoupit. Proč to zkouší zas? Feyové se přece vždycky znovu přizpůsobí.

A to mu vrtalo hlavou.

Feyové se vždycky přizpůsobí.

Vždycky se poučí.

Tak proč teď nezměnili taktiku?

Útroby se mu svíraly. Tento pocit ráno ještě neměl, neměl ho ani před bojem, dokonce ani když boj začal.

Strach.

Naučil se Feye nepodceňovat.

To, co dělají, je přece hloupost. Obětují vlastní lidi – k čemu? Hnát je proti hrázi, přes níž se nemůžou dostat?

Toužil zpomalit, zastavit se, toužil mít čas, aby se mohl rozhlédnout a rozmyslet si to. Ted' právě bojoval s dalším Feyem, pak přišel další, zápěstí mu krvácelo, ale bolest ani nevnímal. Nekrvácelo mu moc, jen tolik, že si toho všiml a donutilo ho to uvažovat, co se vlastně doopravdy děje.

Neměl čas se zastavit. Kolik Feyů tam vlastně je? Nemůže jich tam být nekonečně mnoho. Ale měl pocit, že je.

Jeho meč se s řinčením střetl s dalším, feyským, ten Fey – tentokrát velmi vysoký mladík – stačil vytáhnout nůž. Denl uhnul, uklouzl v krvi a dopadl na kolena. Hleděly na něj prázdné oči té Feyky. Fey, tyčící se nad ním, po něm bodl, Denl se sklonil a ucítil, jak ho nůž škrábl na rameni.

Brzy bude k ničemu. A žádný magický meč na světě to nezmění.

Fey po něm znovu bodl, ale Denl se ohnal svým nožem a zasáhl ho do kolena. Muž vykřikl, zkroutil se a tentokrát Denl použil svůj zázračný meč a zasáhl ho do šíje.

Bylo to příliš snadné. Hlava se převalila a Denlovi se zvedl žaludek. Tentokrát už snídani neudržel. Zvracel a bolest mu projížděla od ramene až do zápěstí. Nad ním se objevil další Fey, ale Denl už asi nedokáže vstát.

Znovu se rozmáchl, znovu zasáhl koleno – kolena jsou tak zranitelná – a Fey padl.

Denl se vrávoravě vyhrabal na nohy – hrotem meče bodl Feye do krku – další mladík, cožpak vypadají všichni stejně? – a zařval na něj: „Co to děláte?“

Fey se na něj díval, nic neříkal, jen jednou polkl a trhl sebou, jak se mu ohryzek zarazil o meč. Uviděl to jiný Fey a vyrazil na Denla, ale jak se na něj hnál, dostal ho nějaký krvan – rozsekl mu hrudník.

„Co to děláte?“ zeptal se ho Denl znovu. Nemohl si vzpomenout, jak se to řekne nyesky. Ale tito Feyové určitě ostrovsky umí. Určitě mu rozumí. Ten Fey neodpovídá, protože je statečný a hrdý.

Nebo má co tajit.

„Jaký máte plán?“ zařval na něj Denl.

Fey zavřel oči, sraštil čelo a zjevně čekal, až meč ukončí jeho život.

A zklamaný Denl přitlačil. Čepel prošla skrz, Fey zemřel a bylo po všem.

Ale stačilo to. Zjistil, co chtěl vědět, čeho se bál.

Toto není celý plán. Feyové krvany jen zaměstnávají a mezitím se děje něco jiného.

Ale co?

Co?

Denl se právě začal obracet, že zařve na krvany za sebou, a v tu chvíli uviděl, jak se na něj ženou další

Feyové. Ještě to neskončilo. Nemůže se k nim obrátit zády.

Kdyby to udělal, zemřel by.

A pak na to nikdo nepřijde.

Nikdo se nic nedozví.

Může jen vytrvat a doufat, že to přežije.

Doufat, že jeho tělo vydrží déle než feyské posily.

Ale nebyl si jist, že se mu to podaří.

Nebyl si jist ničím.

Nejhorší byli ti ptáci.

Jakib si zakryl hlavu a vrhl se za stánek, kde foukali skleněné koule. Ptáci ho klovali, rýpali, drápali do hlavy. Nejednou až do krve. Cítil, jak mu po tváři stéká teplý pramínek. A nejhorší bylo, jak u toho nadšeně křičeli.

To nebyli obyčejní ptáci, ale ti feyští, na nichž létají malí Feyové. Věděl o nich, jen nevěděl, jak se jim říká. Viděl takové feyské tvory v Jahnu. A větší.

Jestli nebude opatrný, udělají s ním rychlý konec.

Všude kolem něj padaly křehké skleněné koule a rozbíjely se o dlažbu. I křvané křičeli, ale ti křičeli hrůzou – na toto nebyli připravení. On, Yasep a Matthias jim v tom shonu zapomněli říct, co všechno Feyové dokážou.

Jak jen mohli zapomenout na ptáky?

Něco se mu zahryzlo do lýtky, Jakib vyjekl a plácl po tom. Pod prsty ucítil kožíšek a vzápětí znovu zuby. Jednou rukou odháněl ptáky nad hlavou a přitom se podíval dolů a uviděl krysu.

Na hřbetě jí seděl Fey.

Ah, tyto tvorové jsou chytří. Cvičené válečníky zaměstná bitva a skutečný útok zatím probíhá přímo ve městě. Zemřou.

Všichni zemřou.

Praštil krysou o kamenný stánek, zabil feyského jezdce, ale krysu ne. Pořád mu visela zahryznutá na ruce. Bušil s ní do zdi, bylo mu jedno, že bude napadrt', hlavně aby ho pustila.

Nakonec se mu to podařilo a odhodil ji na zem právě v okamžiku, kdy sem přibíhala další. Krysa se zastavila u mrtvolky a zahryzla se do ní jako člověk, který se

vrhne na dobré sousto. Její Fey na ni řval a snažil se ji popohnat dál.

Jakibovi naskočila husí kůže. Nahoře ptáci, dole krysy – očividně nebylo kde se skrýt. Žádný div, že Feyové dobyli polovinu světa.

Neměl u sebe žádné zbraně. Nebyl připraven. Nebyl připraven na nic. Krysí Fey ještě požíral svého druha a další si ho zatím nevšimli, ale to je jen otázka času.

Ptáci nad ním zakrákali a s vřískotem se vrhli na stánek. Dovnitř se nemohli dostat, nemohli ho znovu napadnout. Na chvíli byl v bezpečí.

Kdyby se tak jen nerozbily ty koule. Musely být špatně vyrobené, Pausho říkala, že jsou nerozbitné. Možná ta odolnost přichází až s časem.

Těžko říct. Stejně na to teď nemá cenu myslet.

Kolem stánku proběhla další krysa. Zatřpytily se tmavé oči, Feyka na jejím hřbetě se zasmála a zamávala na další. Objevila se další, za ní další a další. Nahoře poletovali ptáci.

Polkl.

Zemře. Nedokáže se ubránit.

Přece tu nemůže zemřít. Slíbil Matthiasovi, že se postará o Marly. Musí dát vědět ostatním, co právě zjistil.

Teď ho pozoroval asi tucet krys, možná více.

A přicházely další.

Zed' za ním byla naštěstí celá zapuštěná do dlažby, takže odtud se na něj nemohlo nic připlížit. Musí něco vymyslet.

Krysa, která požírala svého druha a ryla čenichem ve vnitřnostech, šlapala ve skleněných střepích, její Fey na ni řval, ale příliš slabě, než aby mu Jakib rozuměl.

Něco o...

Lze je odvrátit od sebe. Ta zvířata své Feye neposlouchají.

A to sklo...

Omotal si košili kolem ruky, posbíral střepy a pomalu se sunul ke krysám. Chce to jen krev. To viděl na té první kryse.

Krev.

Vybral si největší střep a uchopil ho palcem a ukazovákem nechráněné ruky. Skrz látku cítil v hrsti ostré okraje ostatních střepů. Se střepem v ruce se blížil ke krysám, jako by třímal kopí.

Feyové na jejich zádech se rozesmáli. Tichý smích, jakoby odněkud zdálky. Shora na něj nalétávali ptáci, ale Jakib se nepřikrčil, věděl, že tu nemají dost místa, aby se na něj vrhli, a ptáci zase vzlétali. Sázel na to, že ptáci nejsou jako krysy.

Byla to šílená sázka, vezme-li se v úvahu, že obojí to byli Feyové.

Krysy se nehýbaly. Upřeně je pozoroval – hleděly na něj hladově, jako by je každý jeho pohyb dráždil. Rychle bodl prostřední krysu střepem do oka.

Zavřískla, jezdec ji chytil a snažil se ji udržet na místě. Sousední krysy to na okamžik upoutalo, ale ostatní se vrhly na něj.

Bylo jich příliš, než aby je ubodal či umlátil. Shora na něj znovu začali nalétávat ptáci a Jakib se nemohl pořádně soustředit. Házel po nich střepy v naději, že si samy najdou svůj cíl.

Některé zasáhl a pořád bodal a bodal a bodal, na rukou krysí krev, nad hlavou mu tloukla ptačí křídla, znovu, znovu, znovu...

A pak si najednou uvědomil, že některé krysy se stáhly. Stejně jako ta předtím začaly napadat jedna druhou, posedlé pachem krve.

Rychle nasbíral víc střepů, s vědomím, že musí utéci do kovárny. Doufal, že tam ještě zbyly nějaké meče,

doufal, že tam jsou nějaké hotové meče. Opravdová zbraň byla jeho jedinou nadějí.

Tyhle tvory si nedokáže držet od těla napořád.

Přeskočil hromadu krys a v tom okamžiku si uvědomil, čemu čelí.

Stovkám krys.

A větším zvířatům – do středu města se hrnuly kočky, psi, zvířata, která neznal, všechna s feyskými jezdci na hřbetech.

Znovu na něj začali nalétávat ptáci, tentokrát ho jejich zobáky zasahovaly, jeden ho chytil za vlasy.

Sekl po něm střepem, pták zavřískl, pustil ho, ale to bylo jen ubohé vítězství.

Všechno to byla jen drobná vítězství.

Kovárna byla jen o několik stánků dál, ale byl to nedosažitelný cíl. Mezi ním a kovárnou leželi krvané, většina ještě naživu, ale pokrytá maličkými zvířátky, s obličejí rozklovanými od ptáků.

Zdálo se mu, že tam vidí ležet na zádech Yasepa, že vidí ty známé ukradené boty, netknuté a kopající.

Kopající.

Nějaký pták mu nalétl přímo do obličejí a Jakib sebou trhl.

Musí se dostat do kovárny, jinak tu zemře jako ti ostatní. Rozběhl se přes otevřené prostranství, přes krysy, mrtvé a umírající ostrovany. Pádil, ptáci do něj bušili na každém kroku, zvířata ho kousala, po obličejí mu stékala krev, tekla mu po pažích, po celém těle.

Už byl skoro u kovárny, když mu mezi rukama proletěl nějaký racek a bodl ho zobákem do břicha. Ta bolest byla tak strašlivá, že se Jakib zastavil.

Ptáci vycítili, že slábne, a klovali a klovali. Upadl na záda, dopadl na cosi měkkého, na *někoho*.

Musí vstát, *musí*...

Snažil se...

Ale věděl, že se mu to nepodaří.

Čím hlouběji pronikal do nitra hor, tím bylo tajemné světlo nachovější.

Matthias se vytrvale vlekl vpřed. Ztratil povědomí, zda je den či noc. Když byl unavený, zastavil se a na okamžik si zdříml – nikdy pořádně neusnul, protože věděl, že mu zbývá pramálo času, než bude všechno ztraceno. Po krátkém zdřímnutí se obvykle trochu najedl. Ale jak se záře vycházející ze zdí a podlahy barvila do ruda, bylo čím dál těžší odpočívat.

Kámen byl stejný. Vlastně byl chladnější než jiné.

Myslel si, že čím bude červenější, tím bude teplejší, jako hořící uhlí nebo dříví. Ale na dotek byl pořád stejně tvrdý a hladký.

Ptal se na ten kámen svého tajemného společníka a muž se jen usmál. *Cožpak se těmto horám dosud neříká Krvavé útesy?* opáčil, tentokrát ostrovsky.

Většinu času spolu mluvili staroostrovsky, což byla pro Matthiase vskutku zkouška. Některé současné výrazy tenkrát neexistovaly nebo měly jiný význam. Tu a tam se musel Matthias při řeči uchýlit k ostrovštině – novodobému slovu – a jeho společník se jen chechtal.

„Máš mezery ve vzdělání, hochu,“ prohlásil vždycky a šel dál. Nikdy Matthiasovi na nic neodpověděl a nezajímal se o jeho názory, jako by netoužil zvědět nic o minulých padesáti pokoleních.

Když se na něj Matthias díval, přemýšlel o něčem trochu jiném. Někdy mu připadal stejně hmotný jako byl on sám, jindy se rozplízl do mlhy. Chvillemi byl napůl mlhou, napůl člověkem, zřejmě proto, že věděl, že to Matthiase rozčiluje.

Občas si Matthias pomyslel, že by bylo snazší kráčet chodbami sám, bez člověka, který se mu posmívá, který se baví na jeho účet a nutí ho mluvit prastarým jazykem.

Jednou, když už ty řeči Matthiase unavovaly, ho požádal, aby odešel. Muž jen zavrtěl hlavou. *Chtějí, abych byl s tebou*, odvětil.

Však uvidíš, proč.

Ale Matthias v tom neviděl žádný smysl. Vůbec žádný.

Nenáviděl to světlo, tu rudou záři, která zbarvila vše, i jeho samotného, vadilo mu, jak se chodby zúžily.

Strop tu byl nižší, zdi blíž k sobě. Měl pocit, že je hluboko v horách a že odtud už není návratu. Už tu nebylo moc rozcestí a zdálo se mu, že trvale stoupají.

Nejhorší byl pocit osamění, který na něj doléhal, přestože měl s sebou toho tajemného společníka. Měl příliš mnoho času na přemýšlení, lámal si hlavu nad tím, jestli měl nechat Marly samotnou, jestli měl nechat Pausho všechno řídit, navzdory tomu, že to tam zná.

Matthias znal Feye a zřejmě byl jediný, kdo věděl, čeho všeho jsou schopni, jakých lstí a jaké zkázy.

Později zjistí, jestli udělal dobře. Doufal, že bude mít dost času dostat se do jeskyně, vzít drahokamy a vrátit se dřív, než Feyové zaútočí.

„Jsi nějak potichu,“ ozval se jeho společník zpoza zatáčky. Teď ho Matthias neviděl. Rudé světlo bylo temnější než bílé a nebyly tu stíny.

„Tak přemítám, jak se asi jmenuješ,“ odtušil Matthias.

Jeho společník se zhmotnil a Matthias dostal zlost. Žádný div, že toho chlápka neviděl.

„To není důležité,“ odvětil jeho společník.

„Pro mne ano. Nemám tě jak oslovit.“

„Oslovuj mne »ty«,“ odvětil muž suše.

„To nestačí,“ bránil se Matthias.

„A komu chceš co vyprávět?“ namítl muž. „Jsem jen já a ty. Nikdo jiný.“

„Zatím.“

„Možná navždy. A beztak by si o tobě lidé mysleli, že jsi blázen.“

Matthias se usmál. „Někteří si to myslí už teď.“

„Myslím, že na tom by ti už nemělo záležet.“ Řekl to tak nějak nadneseně. Zatahal za uzlík v látce, z níž měl košili, jako by na tom záleželo, jako by byla skutečná.

„Proč ne?“ otázal se Matthias. Zem se začala zvedat strměji. Cítil to v lýtkách. Zase stoupání. Viděl, jak se podlaha zvedá, a zatoužil po schodech. Na schody nenarazil už dlouho.

„Proto,“ odsekl muž. „Tví lidé tam už stejně nebudou, až se vrátíš.“

Matthias strnul. Srdce se mu zastavilo. Všechno se na okamžik zastavilo.

Stoupání bylo příliš prudké, než aby vestoje udržel rovnováhu, nohy mu podjely, rukama se opřel o podlahu, podrápal si dlaně, tiše zaklel a zaslechl, jak se muž směje.

„Jak zdařilé nadávky,“ poznamenal. „Pokud vím, říkal jsi, žeš byl Božím mužem.“

„Byl,“ zamumlal Matthias. Měl co dělat, aby se udržel na nohou vzpřímeně, a byl z toho značně rozladěný. On se neumí proměnit v mlhu. Pořádně nevidí a ještě se tu takhle válí.

„Ty nepoužíváš moc, kterou máš, že?“ zeptal se ho muž.

„Co tím myslíš?“ zeptal se ho Matthias a opřel se rukou o zed’.

„Udělat si lano, postavit si schodiště – neděláš nic z toho, co umíš. Je to součástí toho tvého zásadového odmítání vlastních schopností? Zásad toho tvého »Rocy«?“

„Není můj,“ namítl Matthias, i když to nebyla tak úplně pravda. Určitým způsobem, kterému Matthias moc nerozuměl, jeho byl.

Přesto toho muže poslechl. Stvořil si lano a upevnil ho na zeď. Vypadalo jako skutečné, i když se objevilo přesně ve chvíli, kdy si ho v duchu představil. Ale jakmile si to uvědomil, zesláblo, až bylo skoro neviditelné – takto ho použít nemohl.

„Soustřed se!“ napomenul ho muž a Matthias uposlechl. Zase se objevilo, silnější.

Lano mu posloužilo už jednou, dávno: lano z krve. Málem se tehdy v Cardidě utopil – lano z jeho krve ho vytáhlo ven.

Tehdy ho udělal on. Tenkrát si to neuvědomil. To on stvořil to lano. A zachránil se.

Zapřel se nohama a napůl se vytáhl, napůl došel až k tomu muži.

Muž stál, pravděpodobně záměrně, na prvním rovném místě, na které Matthias po dlouhé době narazil. A před sebou uviděl schodiště.

Opřel se o zeď. Lana se ještě nepustil. Odřené dlaně ho pálily. „Cos myslel tím, že tam nebudou, až se vrátím?“

Muž povytáhl obočí, jako by mu ta otázka přišla prostoduchá. Pak jen pokrčil rameny. „Nebudou.“

„Jak to víš?“

„Jak se stávám mlhou?“

Matthias po něm chňapl v očekávání, že mu prsty projdou skrz rameno. Narazily na pevné svaly a kosti. Sevřel ho co nejpevněji a zatřásl s ním. Muž ho s úsměvem nechal.

„Řekni mi to. Řekni mi, co víš.“

„Proč?“

„Proč?“ opakoval Matthias. Nechápal, čím si vysloužil mít na krku takového tvora. Chláпка, který mu neřekne, co ví, neřekne mu ani, jak se jmenuje, a jehož moc zjevně sahá mimo Matthiasovo chápání. „Já tady jsem kvůli nim. Jestli zemřou, tak jsem tu zbytečně.“

Muž se rozchechtal. „Ty tady nejsi kvůli nim. Kdybys dělal něco pro ně, byl bys teď v té ubohé rádobyvesnici a umíral bys s nimi.“

„Umírají?“ zašeptal Matthias. A on je tady? Musí se k nim vrátit.

Muž ho popadl za loket. „Tím, že se vrátíš, odkud jsi přišel, ničeho nedosáhneš. Stejně už budou mrtví.“

„Feyové zaútočili, že?“ zeptal se Matthias. „Že?“

„Jistěže,“ opáčil muž. „A neříkej, že to nevíš. Utekl jsi.“

„Neutekl. Šel jsem sem pro drahokamy. Mají soustředit moc.“

„Magii,“ opravil ho muž.

„To je jedno,“ odsekl Matthias. „Šel jsem sem, abych jim pomohl v boji.“

„I když jsi věděl, co tě v jeskyni čeká? Poprvé tě to málem zabilo.“

„No a?“ opáčil Matthias.

„Táhne tě to sem. Pokaždé, když na toto místo pomyslíš, chceš se sem vrátit. Stejně jako my ostatní.“

„My?“ otázal se Matthias. „Co jsi zač?“

„Co jsem?“ opáčil muž. „Bláhový hlupák, který byl po staletí zavřen za svou víru. Protože jsem se tomuto místu nedokázal vzepřít o nic víc než ty.“

Matthias ho už už požádal o vysvětlení. Ale neudělal to. Nemělo to význam. To se stalo před staletími. Teď záleželo na jeho přátelích.

„Už se o nikoho nestarej,“ pokračoval muž. „Starej se jen o sebe, o to, kam to tebe táhne. Jinak jsi mohl zůstat dole a využít tu moc, kterou si nechceš přiznat, k tomu, abys pomohl těm, které máš rád.“

„To jsem také měl v úmyslu. Až se vrátím, tak...“

„Věř si čemu chceš,“ odsekl muž. „Je to jedno. Ta žena, kterou jsi to nechal řídit, je mrtvá, a ti tví miláčci zrovna tak. Tví spolupoutníci jsou mrtví nebo právě

umírají. A o tu vesnici se stejně nestaráš o nic víc než ona o tebe.“

„Marly?“ vydechl Matthias. Útroby se mu sevřely. „Marly je mrtvá?“

„Ještě ne,“ odtušil muž.

„Ale brzy bude.“

„Ne,“ vyhrkl Matthias. „To nemůžeš dopustit. Musíš mě dostat zpátky. Musíš mi pomoci.“

„Já ti pomáhám,“ zdůraznil muž. „Pomáhám ti dostat se do jeskyně.“

„Ale mí přátelé... Musím se k nim vrátit.“

„Copak jsi mne neslyšel?“ vyjel na něj muž. „Jsou mrtví. Nebo umírají.“

„Jak to víš?“ zaútočil Matthias. Hlas mu přeskočil. Ječel jako malé dítě. Řekl Marly, že ji miluje. Řekl jí, že se pro ni vrátí. Ona se o něj strchovala a on o ni ne.

Ale měl se o ni bát. Jenže Feyové ustoupili. Myslel si, že je čas. „Všechno, co jsem naplánoval, všechno, co jsem Pausho ukázal...“

„Neměla ani příležitost to vyzkoušet,“ přerušil ho muž. „Ti »Feyové« ji přelstili.“

„Proč o nich mluvíš tak divně? Proč ten zvláštní důraz na slově Fey?“

Muž se usmál. „Myslíš, že se od nás tak liší?“

„Pocházejí z jiné části světa,“ prohlásil Matthias. „Mají jinou víru, uznávají jiné hodnoty než my.“

„A proč ne? Kdybychom byli chytří, mohli bychom dělat to co oni. Měli jsme tu samou příležitost. To ten tvůj Roca nám to zarazil.“ Posmutněle se usmál. „Mně to zarazil.“

To byla dávná historie. „To je mi jedno,“ prohlásil Matthias. „Dostaň mne zpátky k mým lidem. Dostaň mne k Marly.“

„Ne,“ odmítl muž. „I kdybych měl tu moc, což nemám, neudělal bych to. Tvůj cíl je vpředu. I když jsi sem byl vlákán, musíš jít dál.“

„Zemřít?“ otázal se Matthias. „O to jde, že? Mám být potrestán za to, že jsem zabil Diamantu a další.“

Muž na něj vytřeštil oči, jako by nevěřil svému sluchu. „Ty máš větší význam, než jen toto, i když se začínám podívat, proč vybrali právě tebe. Ta žena, ta nová, v tebe věří. To ona mne poslala. Zemřela kvůli tobě.“

Šamanka? Feyská šamanka.

„Ty přicházíš od Feyů?“ Matthiase zamrazilo. Na tuto možnost vůbec nepomyslel. A to měl. Tak se soustředil na své starosti – a ten muž vypadal tak ostrovsky. A dokonce mluvil staroostrovsky. „Ty jsi Fey?“

„Ne,“ odpověděl muž. „Jednoho dne zjistíš, že na tomto místě jde o víc než jen o Feye či ostrovany. V sázce je mnohem víc. Ta žena to ví. Využívá svou moc, aby mne řídila, i když po tom nijak netoužím. Kdybych zemřel tehdy, kdy jsem měl, zavražděn, a má duše mohla uniknout, dostal bych stejnou možnost volby jako ta žena, která se tě pokusila zabít.“

„Diamanta,“ vydechl Matthias.

„Ale lidé, které jsem znal, jsou už dávno mrtvi. Jsem jen duše bez kořenů, a navíc ne na takové výši, abych mohl vzlétnout tam, kam odešli ostatní. Jsem jen tvým průvodcem.“

„Nemusíš mne vést,“ odpověděl Matthias. Obrátil se a chytil se lana. Má moc. Když ji využije, možná se vrátí včas. Možná bude schopen napravit chyby, které napáchal.

„Stůj,“ vyhrkl muž a chytil Matthiase za loket. „Musíš jít dál.“

„Nejdu,“ odsekl Matthias. „Mí přátelé...“

„Jsou mrtví.“
 „I Marly?“
 „Ta ještě ne,“ odpověděl muž tiše.
 „Tak ji zachraň,“ vyjel na něj Matthias. „Zaruč jí dlouhý a šťastný život a já půjdu dál.“
 „A co ostatní?“
 „Kdo ještě žije?“ zeptal se Matthias. „Říkal jsi, že jsou mrtví.“
 „Denl žije.“
 „Tak ho taky zachraň,“ nařídil mu Matthias. „A co další?“
 „Nejsou žádní další,“ odvětil muž.
 Matthias se posadil. Učinil to naprosto bezmyšlenkovitě. Sedl si dřív, než si to vůbec uvědomil. Jako by se pod ním kolena podlomila, jako by ho už nohy nemohly unést.
 Jakib, Yasep – přestože bojovali – Pausho.
 „A co Tri?“ zašeptal.
 „Ještě žije,“ odvětil muž. „Ale dlouho už to trvat nebude.“
 „Tak ho zachraň,“ nařídil mu Matthias. „Proboha, copak musím jmenovat jednoho po druhém?“
 „Ne,“ odvětil muž. „Z těch, jež jsi znal, žijí už jen tři, ty jsi jmenoval.“
 „Můžeš je zachránit? Jestli ne, vrátím se.“
 Muž zmizel. Matthias zaklel, chytil se lana a spustil se dolů přes ten prudký spád. Jak jen mohl být tak pošetilý? Od počátku cítil z tohoto místa moc. Věděl, jak je nebezpečné. A stejně sem přijde a ještě si myslí, že jde pro pomoc. Myslí si, jak ty drahokamy nejsou důležité.
 Opustil své přátele.
 A Marly.
 Prvního člověka, který mu dal najevo, že ho miluje.
 Muž se zjevil přímo před ním.

„Budou zachráněni.“

Ted' to řekl, jako by k tomu byl zmocněn, jako by to byla pravda.

Matthias zavrtěl hlavou. „To nestačí. Zmizíš, vrátíš se a pak řekneš, že bude všechno v pořádku. Nevěřím ti. Co když se vrátím domů a nebude to v pořádku? Co pak?“

„Kdo říká, že se někdy vrátíš?“ opáčil muž.

Matthias zamrazilo. „Proč jsi mne sem přivedl?“

Muž se usmál. „Máš starost o sebe? Nebo o ně?“

„Nemohu mít starost o nás všechny?“ odsekl Matthias. Už měl dost té tajemnosti, dost těch vyhýbavých odpovědí. „Nemůžu být tam i tady. Řekneš mi, že jestli půjdu zpátky, nedostanu se tam včas. Řekneš mi, že tuto výpravu možná nepřežiji, že jsi mne sem vlákal...“

„Já jsem tě sem nevlákal,“ namítl muž. „Já jsem sem byl poslán jako tvůj průvodce.“

„Říkal jsi, že jsem sem byl vlákán.“

„Říkal jsem, že tě to sem táhne,“ odvětil muž.

„Pak jsi řekl: I když jsi sem byl vlákán. Vlákán.“

Muž pokrčil rameny. „Slovní obrat. Nezáleží na tom, co se děje. Ty musíš jít dál.“

„Chci důkaz, že to přežiji, že budou žít dál. Pak půjdu.“

„Tento druh magie nemám.“

„Dej mi jakýkoli důkaz,“ prohlásil Matthias. Založil si ruce na hrudi. Pod nohama cítil chladný kámen.

„Nebo co?“ opáčil muž. „Odejdeš odtud? Odmítneš naplnit svůj osud? Pokusíš se zachránit ty, kteří už nemají naději?“

Matthias mlčel. Neměl co říct. Prostě odmítal dál hrát jeho hru.

Muž si povzdechl a prosebně vzhlédl. „Nemohu ho vést, když se nehýbá.“

Kolem Matthiase najednou zavířila mlha, tolik mlhy, že v jeskyni bylo najednou bílo a chladno. Z mlhy cítil nějaké bytosti, slyšel tiché hlasy, vnímal vlhkost.

...Ty sis tu cestu vybral, říkal jeden hlas.

...Vybrala ji tvá rodina před stovkami let.

...Tou cestou musíš jít.

...Slíbili jsme tvému bratrovi...

...bratranci...

...jednomu příbuznému...

Ta poslední slova splynula v jedno.

...Musíš jít do jeskyně.

Neříkal nic. Jen tam seděl a přemítal, jestli jsou ty hlasy, ty bytosti nějakým druhem šílenství, jestli je vyvolal jeho mozek, tady, hluboko v horách. Roca měl asi pravdu – všichni, kdo mají moc jako Matthias, přijdou o rozum.

Asi ano.

...Nicholas tě nenávidí, Matthiasi.

Tento hlas poznal. Mluvil ostrovsky s feyským přízvukem. Dala se do něj zima, až se rozklepal.

Šamanka.

...Viní tě – oprávněně – z Diamantiny smrti.

Matthias si objal rukama kolena a schoulil se – spíš v sebeobraně než ze vzteku.

...Viní tě z toho, že se mu nepodařilo vyřešit neshody mezi ostrovany a Feyi. Klade ti za vinu stovky mrtvých. I v tom má pravdu.

„Jsi mrtvá,“ prohlásil Matthias. „Viděl jsem tě umírat.“

...A já jsem se stala tím, co můj lid nazývá Mocnost. Tím se stane jen ten, kdo zemře šlechetnou smrtí. Zemřela jsem, abych zachránila tebe.

„To zní, jako bys mne měla nechat zemřít.“

...Ty máš možnost napravit chyby, které jsi udělal. Kolik lidí takovou možnost má?

„Já mohu přivést Diamantu zpět? Vrátit čas?“
...Ne. Ale můžeš ukončit tuto hroznou válku. A víc než to. Můžeš skoncovat s feyskou touhou dobývat, stačí jen jít dál.
 „Jak?“
...Budoucnost se větví, Matthiasi. Jestli půjdeš zpátky, nevyřešíš nic. Když půjdeš dál, budeš mít tučet možností, jak pomoci.
 „On,“ – Matthias kývl na toho muže, ale už ho neviděl, tak kývl alespoň směrem k místu, kde byl předtím – „říkal, že tam zemřu.“
...To je možné.
 „Tak jak mohu něčemu pomoci?“
...Smrt je někdy šlechetná.
 „A někdy je to blbost,“ ulevil si Matthias.
...Tvrdohlavost taky.
 „Chci vědět, že mí přátelé budou žít,“ prohlásil Matthias.
...Ty jim nemůžeš pomoci. Nemůžeš se vrátit a zachránit je.
 „Chci to vědět,“ trval na svém.
...Když ti to ukážeme, když odhryneme závoj otevřenou vizí, tak musíš uvěřit. Musíš jít dál.
 „Půjdu.“
 „To jsi říkal, už když jsem ti slíbil, že zajistím, aby se tvoji přátelé zachránili,“ poznamenal poněkud hořce muž.
 „Neměl jsem žádnou záruku,“ odsekl Matthias.
 „Život žádné záruky neskýtá,“ zavrčel muž.
 „Jen tu, že zemřeme,“ odpálil Matthias.
 „A to je zaručené?“ vyjel na něj muž. „Nebo to prostě jen předpokládáme?“
 „Prosím,“ zašeptal Matthias. Už nebyl schopen v rozhovoru pokračovat. Bude muset něco udělat, ať už

jít dál, jak chtěly ty hlasy, nebo se vrátit, kam ho srdce táhlo. „Prosím, ukaž mi to. Pomož mi.“

...*Musíš mít víru.*

Tentokrát to nebyl šamančin hlas. Tento hlas patřil padesátému rocanovi a Matthias zaváhal, jestli to jsou jeho vzpomínky, anebo bytost z mlhy.

„Nemohu spoléhat na víru, když jde o životy ostatních.“

...*Proč ne?*

„Prosím,“ opakoval. Zoufalství ho donutilo se zvednout a pokleknout. „Prosím. Mám je tak rád.“

...*Rád, Matthiasi? Taková slova jsi dříve neříkal.*

„Prosím,“ šeptal Matthias.

Mlha se rozdělila a utvořila kruh, skrz nějž viděl Marly sklánějící se nad kolébkou. V kolébce ležela dvě děťátka. Dvojčata. Marly trochu zestárla a pohubla – ale ne, není to věkem. Ty vrásky jí do tváře vryl smutek tak velký, jaký se snad ani nedá unést.

Prozpěvovala dětem. Pak se výjev rozplynul a objevil se další. Tri u dveří do Sklepení, opírá se o ně, jako by je chránil, obličej a ruce poznamenané malými bílými jizvičkami. Vypadaly jako stopy po klovnutí.

Pak se výjev rozplynul a Matthias uviděl Denla, jak sedí na schodech před Matthiasovým domem a dívá se na hory. Vedle sebe měl berle a jednu nohavici měl vyhrnutou a sepnutou. Přišel o nohu, ale žil.

Všichni žili.

Matthias se zhluboka nadechl. Zaplavil ho smutek, odraz smutku, který viděl na Marlyině tváři. Co dokáže tím, že se vrátí?

Roca pravil, že na tomto místě jsou věci, které se nedají vysvětlit.

Bez pomoci lana vstal. Mlha mu vířila kolem nohou, nezvedla se zároveň s ním. Jak stál nad ní, viděl tajemné

rudé světlo, chodbu táhnoucí se dál, vedoucí k jeho osudu, možná ke smrti.

Sebe v žádné té vizi neviděl.

Jenže on o to ani nepožádal.

„Dobrá,“ pravil. „Jdu dál.“

Zvedlo se vlákno mlhy, přejelo mu po tváři a vzápětí kleslo zpět do víru.

...Nebudeš toho litovat, můj synu.

Padesátý rokan. Matthiasovi se sevřelo srdce. Ten stařec se mýlí. Jestli to Matthias přežije, bude litovat.

Už teď lituje.

Napadli ho těsně předtím, než se dostal do středu města. Tri pospíchal a další krysy už neviděl. Zato viděl ptáky. Stovky ptáků.

Střemhlav se na něj vrhali, klovali, krákali a vřískali, šli mu po očích, po obličejí. Rukama si zakrýval hlavu, ale nestačilo to. Věděl, že krvácí po celém těle, a věděl, že zemře.

Pak uviděl ty krysy. Vlastně ucítil. Lezly na něj, hryzaly, volaly na sebe.

Jak mohou krysy mluvit?

Tri odolával touze je ze sebe strhat – musí si chránit oči a obličej. Zobáky ho rvaly za vlasy, klovaly do hlavy, trhaly cáry kůže z obličejí. Ta bolest byla úděsná. Něco takového ještě nezažil. Kopal nohama, ale nebyl schopen se těch krys zbavit. Dal se do běhu, zakopl, upadl a pak se na něj sesypali všichni naráz.

A v tu chvíli věděl, že zemře a že to bude dlouhá, strašná a bolestná smrt a toužil, aby byl býval žil lépe, aby byl mužem, jakým slíbil, že bude, toužil...

A pak si uvědomil, že cítí už jen trvalou bolest, úpornou bolest, ale nic nového. Nic se ho nedotýkalo. Ale pořád krvácel, trpěl, poklovaný a pohryzaný všude, kde byl jen kousek odhalené kůže, a místy i tam, kde měl šaty.

Pomalu, opatrně sňal ruku z očí a neuviděl nic, jen bílo.

Oslepili ho a je to příliš hrozné, než aby to jeho mozek dokázal vstřebat. Pořád vidí, ale nevidí nic.

Jen svou vlastní krvácející ruku.

Bělost ho obklopila, chránila, zaobalila, ale nekonejšila. Bolest sílila. Neměl na sobě žádné krysy ani ptáky, i když je slyšel vřeštět a pištět, žádný se ho ani nedotkl.

Zdálo se mu, že z toho chladu slyší šepot.
S Rocovým požehnáním.
Poděkuj svému příteli Matthiasovi.
Jsi mu zavázán za budoucnost.
Některé hlasy nemluvily na něj, ale mezi sebou.
Vměšovat se je špatné.
Už před staletími jsme se rozhodli se nevměšovat.
A podívej, jak to dopadlo.
Myslel si, že na tu bolest snad zemře. V každém škrábanci, v každém kousnutí mu cukalo. Nemohl se ani pohnout. Bělost ho zvedla a nesla.
Jenže nás požádal.
Žádali nás už dřív.
Tentokrát jsme neposkytli vše, oč jsme byli požádáni.
Byl v pohybu – to cítil – ale už nestoupal. Sunul se rovně. Zavřel oči a nechal se unášet tím chladem.
Nemůžeš spát, Tri.
Otevřel oči.
Jestli tě zachráníme, budeš nám navždy zavázán.
Nebyl si jist, jestli tak touží být zachráněn. Nebyl si jist, jestli chce do konce života či jen jeden další den snášet tak strašnou bolest. Jenže nemohl ani otevřít ústa.
A v tom okamžiku si uvědomil, jak blízko je smrti.
On se svým životem neobchoduje. My jsme už dostali zapláceno.
Matthias zaplatí.
To nestačí. On nás do tohohle dostal.
On ne. Jeho bratr – bratranec – jeden příbuzný.
Jak jsme věděli od začátku.
Matthias? Matthias o něj smlouval? S těmito hlasy? Kde k nim přišel? Jak se dozvěděl, že potřebují pomoc?
Najednou uslyšel ženský hlas, důvěrně známý, a byl na lůžku. Mluvila na něj Marly.
Mrak byl pryč, zanechal ho tu provlhlého a prochladlého, s nejasným pocitem opuštěnosti.

Po tváři ho pohladila teplá dlaň.
Zavřel oči a věděl, že je v bezpečí.

Nouzovou ošetřovnu obklíčily krysy, vačice, mývalové, všichni s malými Feyi na hřbetech. Komínem se dovnitř dostalo pár ptáků a Marly je umlátila smetákem a mršiny vyhodila ven. Nakonec navzdory teplému dni rozdělala oheň – doufala, že je kouř zažene.

Zatím se to dařilo.

A její osobní ochrana, kouzlo, které ji naučila matka, zahánělo ty ostatní tvory. Jenže Marly to nevydrží napořád.

Jednou usne, možná to bude trvat dny, ale usne, a jakmile usne, vtrhnou dovnitř.

U zadních dveří se objevila podivná mlha. Marly ji ostrážitě sledovala, stejně jako ty tvory, a přemítala, co to může být. Věděla, že to není přirozené. Nikdy neviděla, aby se mlha táhla tak nízko, aby plula ulicí jako nějaký kočár tažený koňmi.

Jak se přiblížila, Marly zavřela dveře a zasunula závoru, pak zasunula závoru i u ostatních dveří. Tak ráda by našla nějaký lepší způsob, jak zahradit komín, než oheň, ale nic ji nenapadalo.

Srdce jí bušilo. Ranění se na ni dívali, jako by byla jejich jediná záchrana.

Dům obklíčila ta divá zvířata a vypadala zklamaně, že se nemohou dostat dovnitř. Ulice se naplnily nářkem a obloha ptáky. Zdálky k ní doléhalo řinčení a bitevní ryk a Marly soudila, že i kdyby lidé bojovali sebetvrději, stejně už je bitva prohraná.

Otázkou není, zda zemře.

Ale kdy.

Se smetákem jako s mečem zamířila k předním dveřím, aby se podívala, jestli nebude mít na zvířata

venku vliv nějaké jiné matčino zaklínadlo, a rázem se zastavila.

Mlha pronikala dovnitř škvírou pode dveřmi. Cáry se protáhly dovnitř jako prsty, posunuly se nahoru a odsunuly závoru. S hrůzou hleděla, jak se otevírají.

„Ne!“ zavřískla a rozběhla se ke dveřím. Doběhla k mlze, pokusila se chytit kliku a mlžné prsty se jí ovinuly kolem zápěstí.

Zadrž, děvče. My jsme přátelé.

Bojovala dál a prsty ji sevřely pevněji.

Přicházíme od tvého milého.

Matthiase.

To udělal on?

Pocítila takovou úlevu, až se jí kolena roztřásla. Mlha ji zahalila a v jejím chladu vycítila stovky bytostí. Bylo jí, jako by vstoupila do rozlehlé místnosti na zasedání, které už je v plném proudu.

Kolem sebe slyšela šepot hlasů, ale na ni už nikdo nepromluvil. Ruka ji držela na místě a mlha se zatím rozlézala po místnosti. Jeden raněný zanaříkal a nářek se najednou v půli zlomil.

Začala se vzpouzet. Lhaly jí snad ty hlasy? Nepřicházejí ve skutečnosti od Feyů?

Pojď sem, nařídil jí další hlas.

Šla, vlastně ji tam přitáhla ta ruka, která ji svírala, a najednou stála u postele, na níž ještě před chvílí ležel jeden z nejvážněji raněných.

Byl pryč.

„Kde je?“ vyhrkla.

Odešel do lepších míst, odpovětil jakýsi třetí hlas. Ať bys dělala, co bys dělala, stejně by se neuzdravil. Ty máš velkou moc, ale nad smrtí moc nemáš.

Věděla, že je to pravda. Věděla, že už jen čekal na smrt. Jen mu chtěla umírání ulehčit, být s ním, až vydechne naposledy.

Stejně by to asi nebylo možné. Pravděpodobně by byla natolik pohlcena obranou ošetřovny, byť marnou, že by mu beztak nemohla pomoci.

„Kde je?“ opakovala.

Vyměnili jsme ho, odpověděl jí čtvrtý hlas. *Myslíme si, že tě ta výměna potěší.*

Mlha se zvedla, vyplula kolem ní až ke stropu a tam se rozpadla na cáry. Zamračeně se na ni podívala a pak koutkem postřehla, že se na lůžku cosi pohnulo.

Sklouzla pohledem dolů a dech jí uvázl v hrdle.

Tri.

Ale sotva k poznání. Dolní polovinu obličeje měl samou krev. Šaty rozervané na cáry a každý viditelný kousek těla zkrvavený a potrháný. Chrčel a sípal.

Položila mu ruku na čelo – jedno z mála netknutých míst – a přiklekla si k němu.

„Tri?“ oslovila ho. „Tri?“

Obrátil k ní pohled – oči měl také v pořádku a to bylo to jediné, co na něm bylo k poznání – ale nebyla si úplně jistá, jestli ji vidí.

„Ach bože,“ zašeptala. „Co se ti stalo?“

Ale věděla to. Věděla to stejně jasně, jako by to viděla na vlastní oči. Ti ptáci, ty zrůdy ho napadly. Stejně jako ostatní. Stejně jako se snažili zaútočit na ošetřovnu.

Zvedla hlavu ke stropu. Zdálo se, že mlha nabrala podobu jakýchsi lidí. Hlavy na ni souhlasně pokývaly a pak se mlžné cáry jeden po druhém protáhly pode dveřmi.

Chtěla by je zastavit, uprosit, žádat o pomoc. Ale neudělala to. Místo toho šla ke dveřím a otevřela, rozhodnuta znovu zkusit ochranné zaklínadlo.

Mlha obklopila dům. Neviděla nebe ani zem. Zvuky bitvy zmizely.

Jako by se nacházela mimo čas, jako by zůstala na světě úplně sama, jen se zraněnými.

Usoudila, že se má cítit bezpečně – a svým způsobem ten pocit také měla – ale díky tomu začala myslet na Matthiase. Dokáže ji najít, až se vrátí? A co Jakib? Denl? Nebo Yasep?

Jak ji ti najdou, až ji budou potřebovat?

Srdce se jí sevřelo. Zabořila ruku do mlhy, dosud nevědouc, co to je, ale s vědomím, že ji to přišlo ochránit.

Ochránit Triho.

„Díky,“ zašeptala.

Poděkuj Matthiasovi, odpověděl jí kdosi.

Obrátila se za hlasem, ale nikoho neviděla.

„Je naživu?“ zeptala se a v tom okamžiku zalitovala, že se vůbec ptala. Nebyla si jistá, jestli je připravená na odpověď.

Žije, odvětil jiný hlas.

A třetí dodal: *Prozatím*.

Prozatím. Přikývla, znovu jim poděkovala a stáhla se dovnitř.

Žije. Prozatím. Což znamená, že později možná žít nebude.

To z toho nevyrozuměla a nechtěla se ptát. Tentokrát věděla, že nechce znát odpověď.

Šla zpátky k Trimu a znovu si přiklekla k lůžku. Oči se mu leskly a u koutku úst vyskakovaly malé krvavé bubliny. Umírá. *Umře*, jestli mu nepomůže.

„Už jsi v bezpečí, Tri,“ řekla mu a položila mu ruku na čelo. Byl celý rozpálený. „Zůstaň se mnou a já pro tebe udělám, co mohu.“

Mlha musela mít nějaký důvod ho sem přinést. Zdálo se, že věří v její umění. Tri je důležitý. A ona ho nenechá zemřít.

Nemůže.

Možná je to jediný přítel, který jí zůstal.

Dopadl do bláta a krve, sjel a přistál na něčem – někom – ani nechtěl vědět, kdo to je. Kolem něj zuřil boj. Na zemi leželo víc Feyů, než kdy za celou dobu viděl, a bojovali a bojovali, dokud nevypustili duši.

Ale útok skončil. Další Feyové se už z hřebene nehnali.

Byl unavený, tak unavený. Nevěděl, jestli by dokázal ještě dál bojovat.

Denl ještě vládl mečem, ale zraněné zápěstí pořád krvácelo. Naštěstí utržil každý, koho se mečem jen dotkl, horší zranění než on, ale neustále dělal chyby. Strašné chyby. Odkryl protivníkovi bok, málem upustil meč, jednou upustil nůž, ale podařilo se mu ho sebrat dřív, než mu navždy zmizel v krvavém bahně.

Slunce bylo vysoko, hrálo a s krví se mísil pot. Horké slunce bylo toho hrůzného dne jediným požehnáním; pochyboval, že by se udržel na nohou tak dlouho, kdyby přšelo.

Feyové se za něj ještě nedostali, ještě slyšel zaklínadlo:

Táhněte.

Táhněte.

Táhněte.

Jenže nebyl schopen se z bitvy dostat, nemohl nikomu říci o svém podezření, a měl z toho hrůzu. Každý další okamžik, kdy sekal, bodal, *bojoval*, mohli Feyové pokračovat ve svém plánu.

Opřel se o ruku, v níž držel nůž, a vytáhl se na nohy. Při každém pohybu se svaly vzpouzely, bránily se a odmítaly poslechnout. Jestli to přežije, bude to na sobě cítit ještě týdny.

Zdalo se, že Feyové začínají mít navrch. Najednou jich tam bylo víc a jeho druhové odpadli. Nechápal, co to znamená. Jsou snad Feyové prostě jen vytrvalejší?

Jistě. Jsou to válečníci. Krvané jsou horníci a dělníci. Silní, ale nevyklí boji.

Ani on není zvyklý na válku.

Už se pohyboval jen mechanicky, pudově, bránil se, nastavoval meč, sekal, snažil se neustoupit ani o píd', snažil se zabít Feye před sebou dřív, než zabije on jeho.

Táhněte.

Táhněte.

Tá-

Zaklínadlo se v půli slova zlomilo. Vlastně to spíš vycítil, než uslyšel. Rozhostilo se nezvyklé ticho, ticho, které zdánlivě mělo trvat navěky, ale vzápětí ho přerušil výkřik, nepřirozené zavytí, temné, hrůzné, plné děsu. Vlasy se mu zježily.

Všichni na okamžik strnuli – on, Feyové, ostatní ostrované, všichni do jednoho – a poslouchali ten děsivý jekot.

Pak křik umlkl stejně náhle, jako začal, a zaklínadlo bylo prolomeno.

Feyové se vrhli vpřed a už nenarazili na neviditelnou stěnu jako dřív, ne, hnali se dál. Denl se obrátil, že se je pokusí zastavit, věděl, že měl pravdu, že to bylo naplánované, ale už viděl jen tolik, aby pochopil, že prohrál. Nebyl schopen je zastavit – ani neměl možnost se o to pokusit – a teď už je pozdě. Táhnou do Constanty, nechráněné Constanty, a už je pozdě.

Teď si už obránců nevšímali, valili se vpřed a krvané se se zoufalým křikem drali za nimi. Denl se k nim přidal, i on křičel, v rukou meč a nůž. Hnal se dopředu, Feyové se valili kolem něj a on po nich sekal, aby alespoň pár zranil.

Fey před ním upadl, Denl o něj zakopl a dopadl na bok do suché trávy. Zvláštní, kolik krve je na jednom místě a přitom je o kus dál sucho. Odvalil se, ale už bylo pozdě.

Feyové pádili kolem něj, přes něj, po něm. Schoulil se a zakryl si hlavu. Nikdo se ho nepokusil zabít. Nikdo se ho nepokusil ani zranit.

Ale drtily ho boty, které po něm dupaly. Vzchopil se, zvedl se, jak jen to šlo, ale levou nohou už nevládl. Znovu mu na ni někdo dupl. Kolem sebe slyšel dusot nohou, jejich halekavý vítězný pokřik, a věděl, že je vše ztraceno.

Hnali se přes něj další a další. Slyšel, jak mu praskly kosti. Projela jím bolest, znovu a znovu, jednou se mu zdálo, že vykřikl.

Nebude tomu konec. On tu zemře, zemře a nikdo si toho ani nevšimne.

Pevně sevřel meč. Nezemře bez boje. Bez boje ne – ale pochyboval, jestli ještě najde sílu ho zvednout.

Výkřiky se vzdalovaly a už po něm nikdo nedupal. Zalehl ho jakýsi chlad, mlha a Denla napadlo, jak dlouho tu asi leží. Mlha ho zvedla, konejšily ho jakési hlasy, vyprávěly mu o Marly, Matthiasovi a jakési dohodě, ale Denl jim nerozuměl.

Ani se o to nesnažil.

Prohráli.

On prohrál.

A s tím už nic neudělá.

Konečně se prolomili dovnitř. Licia dala znamení pěšcům a ti, následování rudokapy, vyrazili z hřebene dolů.

Bitva o Constantu byla její.

Stála na plochem kameni a dívala se, jak se na Constantu žene zbytek pěchoty. Vypadali jako malé děti, které závodí v běhu. Běželi neuspořádaně. Kde byl ten dokonale vyrovnaný útvar, kterým byly její oddíly pověstné? Jakmile dorazili na předměstí, rozeběhli se do všech stran a Licia u toho ani nemusela být, aby věděla, že jatka budou pokračovat.

Byla to strašná jatka a dívat se na to bylo těžší, než si původně myslela. Na bitevním poli umíral jeden Fey za druhým. Ostrovní meče byly mocné a smrtonosné, Licia se nikdy nesetkala s takovou přesností a lehkostí. Jako by ty meče bojovaly samy od sebe.

Přesto Feyové rozdávali stejně, jako přijímali. Na bitevním poli byli i mrtví ostrované a jestli se nepletla v odhadu, byly jich stovky. Do města pronásledovalo její vojáky jen pár pomatených ostrovanů. To také udělá jen pomatenec.

Pěšci se hnali dolů, pohled na bitvu v nich vyvolal běsnící krvelačnost. Rudokapi se zastavili v okamžiku, kdy se dostali k prvním mrtvým, a ihned zahájili svou hrůznou práci. Tohle Rugada také potěší; říkal jí, že přišli o vaky ve vnitrozemí. Tady se ty ztráty nahradí.

I ona už může sejít dolů. Doba postávání na hřebeni skončila. Jejím oddílům bude chvíli trvat, než město zajistí; ale jakmile ho obsadí, bude jejich.

Zastínila si rukou oči a podívala se na hory. Rugadovy oddíly už překročily řeku a teď začaly stoupat do svahu. Rugad se držel vzadu, zjevně tonul

v obavách, jaké potíže mohou vzejít z toho, že posílá armádu proti vlastní rodině.

I ji to zneklidnilo.

Ale ona tu má svou práci. Slezla z kamene a rozhlédla se. Poslední zvěrojezdci mířili do hor. I když na město zaútočila s velkým vojskem, Rugad táhl do hor s ještě větším.

Nebylo jí úplně jasné proč. Podle toho, co zjistila, nečekalo nahoře žádné vojsko, byla tam jen hrstka lidí.

Ti musí mít spoustu moci.

Zasunula si pramínek vlasů za ucho a vydala se z hřebene dolů. Vpředu slyšela bitevní ryk, řinčení mečů a povzbudivý vítězný feyský pokřik.

Země byla pevná, dokud se nedostala na bitevní pole. Tam jí začala půda pod nohama čvachtat. Rudokapi už se skláněli nad nebožtíky a sbírali, co mohli. Jak je mójela, ani se na ni nepodívali.

Všude mrtví. Pole mrtvých se táhlo od řeky až ke skalám a nejvíce jich leželo na malém kousku půdy, kde byl boj neprudší, kde stála stěna, která pak díky zvěrojezdům padla.

Tuto část boje neviděla, ale věděla, že v tom spočíval celý plán. Zvěrojezdci našli ty, kteří donekonečna opakovali vymítání, a zabili je. Pak se Feyové prolomili skrz, jako by někdo rozbil mezi nimi a městem skleněnou stěnu.

Ale trvalo to dlouho a ta doba se odrazila na počtu mrtvých.

Tváře lidí, které znala, schopných mladých pěšáků, kteří ještě nedospěli do své magie, prázdné oči hledící na jasnou modrou oblohu.

Neželela jich – to si teď nemohla dovolit – ale vzdávala jim čest a jak je mójela, šeptala jejich jména.

Mezi Feyi leželi i ostrované. Ti zjevně umírali trýznivěji, pomaleji, jako by Feyové museli bojovat

tvrději než oni. Pár se jich ještě hýbalo. Nevšímala si jich, lhostejně přehlížela tápající ruce, křečovitě se svírající prsty. Brzy zemřou a pokud ne sami, zabijí je rudokapi.

Pach smrti ji zmáhal. Krev, pach vlhké země, pach umírajících. Nezvykla si na to – možná si na to už nikdy nezvykne – ale dokázala to snést.

Pěšci už zmizeli ve městě. To pravé, to hrozné vraždění začne teprve teď. Pěšci čekali celé dvě bitvy – to je víc, než většina z nich dokáže vydržet.

Opatrně se proplétala bitevním polem, musela si dávat pozor, kam šlape. Mrtví tu leželi dva i tři na sobě. Zespod slyšela ostrovany, jak tím svým hrdelním jazykem volají o pomoc. Trochu ji překvapilo, že její lidé nedokončili svou práci – že je nedobili – ale možná jim to znemožnily meče, o nichž slyšela z prvního útoku. Zdálo se, že zabíjí či mrzačí pouhým dotykem; Feyové přes všechny své schopnosti neměli nic, co by se s tím dalo srovnávat.

Nárek z města už tolik nesílil. Její lidé byli stále posedlí touhou po krvi, takže se méně soustředili na obsazení města a více na zabíjení. Jestli to tak Licia nechá, potrvá to celé dny, a ona to tak možná nechá. Tito ostrované jsou jiní. Tito mají více magie a proto větší moc. Obvyklý feyský postup je nechat ty, kdo přežijí, na pokoji, čili zbavit se válečníků, ale zajistit si, aby zůstal dostatek lidí na těžbu, orání či cokoli, čím je ta která oblast výnosná.

Tady to tak možná neudělá.

Tady by se jim to nemuselo vyplatit.

Bude se muset podřídit Rugadovi, to je jasné, ale zatím nechá vojsko, ať si na těch ostrovanech vybije nashromážděný vztek.

Překročila neviditelnou clonu. Tady byla tráva suchá a nebyli tu mrtví, až na pár nešťastníků, udupaných

hordami Feyů ženoucích se do města. Sama se teď dala do běhu. Sama byla unavená z toho čekání, stejně jako pěšci. Unavená z toho, že stojí mimo boj, unavená z toho, že ho řídí, že se jen dívá, z pocitu nemohoucnosti.

Položila ruku na jílec meče.

I ona prolije krev.

A bude se radovat z každé kapky.

Když došli k paláci, uviděli vojáky. Luke s Conem zapadli do jednoho průchodu a opatrně vykukovali ven.

Brána v hradbách byla otevřená a skrz ni byly vidět tucty feyských pěšáků. Právě pořádali přehlídku. Vypadalo to, jako by komukoli, kdo se přiblíží k paláci, předváděli, jak dobře je palác střežen. Ale když míjeli skupinku Feyů, Luke zaslechl, že Černý král je pryč, že bojuje někde v horách, že má v úmyslu zajmout krále Nicholase.

Luke nevěděl, kolik z toho jsou jen domněnky, ale podle toho, jak byl Jahn prázdný, soudil, že Černý král je opravdu pryč. Otázkou bylo, jestli vzal Sebastiana s sebou.

Con vytřeštěně zíral na vojenskou přehlídku. „Jestli jich je venku tolik,“ zašeptal, „kolik jich je asi uvnitř?“

„A přesně to tě má podle nich napadnout,“ prohlásil Luke. „Vsadil bych se, že nijak moc.“

Con potřásl hlavou. „Skrz ten houf dovnitř nemůžeme.“

„Nepředpokládá jsem, že půjdeme hlavní branou.“

Con na něj letmo pohlédl. „A co jsi čekal?“

„Že zjistíme, že jsme v úzkých, a něco vymyslíme.“

Luke ztěžka polkl. „Kolik mrtvých je v těch chodbách, o kterých jsi mi vyprávěl?“

Con se opřel o zed'. Jako by z něj Lukova otázka vysála poslední síly. „Stovky. Možná víc.“

„Všechno rocanisté?“

„Většina,“ zašeptal Con.

Luke se odmlčel. Feyové teď dole pravděpodobně sklízají, co se dá. Rudokapi tam mohou pracovat po celé dny, možná týdny. „Většina mrtvých je už v rozkladu, že?“

Con zavřel oči. Nebylo mu to příjemné, ale Luke neměl čas ohlížet se na jeho city. Jestli mají něco vymyslet, potřebuje to vědět.

„Na té straně, kde byla Svatyně, ano,“ řekl Con. „Většina však zemřela ani ne před týdnem tady.“

Takže je pořád dost pravděpodobné, že rudokapi ještě v chodbách pracují. Na druhou stranu však Černý král bojuje někde v horách a zbytek feyské armády odešel na jih, a rudokapi šli určitě s nimi. Raději vezmou čerstvé mrtvoly než nebožtíky, kteří se už nějaký ten den rozkládají.

„Myslím, že bychom se měli dostat do těch chodeb,“ prohlásil Luke.

„A jak?“ opáčil Con. „To bychom museli jít zpátky ke Svatyni.“

„Určitě jsou i jiné cesty dovnitř,“ namítl Luke.

„To ano, ale já nevím, jaké. Tu mapu jsem už dávno ztratil.“ Pěchota přepochodovala kolem otevřené brány. Jejich kroky zněly jako těžký buben.

„Myslím, že je to pro nás jediná možnost, jak se dostat dovnitř. Všechno ostatní, co mne napadá, by trvalo moc dlouho. A je to příliš nebezpečné.“

„Proč ses mne ptal na ty mrtvé?“ zeptal se Con.

„Přemítal jsem, kolik je v těch chodbách asi Feyů.“

Con se odmlčel. Pak se najednou otřásl, jako by mu právě došlo, jak Luke uvažuje.

„Ty prostě jen hádáš,“ pravil.

„Ovšemže,“ odvětil Luke. „Ale to nás dostalo až sem, ne?“

Con neodpověděl. Vypadal nějak sklesle, jako by ho zdrtila představa, že půjde zase zpátky do podzemí.

„Myslel jsem si, že říkáš, že ty chodby vedou kolem kobek,“ poznamenal Luke.

Con zvedl hlavu, jako by ho to právě samotného napadlo. „To ano. Myslíš, že Sebastian bude tam?“

„Myslím, že je to skvělé místo, kde začít,“ odtušil Luke. Ale sám pochyboval, že Sebastian bude v kobce. Pochyboval, že by to mohlo být tak jednoduché. Co přišli na ostrov Feyové, nebylo jednoduché nic.

Nicholas šel k ústí jeskyně. Nervy měl vybičované k prasknutí a nechtěl to před nikým přiznat, ani před Diamantou. Tak Arianna viděla před jeskyní Černého krále.

Čas se navršil.

Adrian už byl venku. Stál – přesně podle Počist'ových předchozích pokynů – v pozoru. Jeho pohyby budou opakovat stovky Adrianů a cílem bylo, aby každý jeden z nich vypadal věrohodně. Adrian měl skoro stejně těžký úkol jako Coulter, který je měl stvořit.

Protože jestli budou vypadat věrohodně jen Adrianovy pohyby a ne pohyby jeho dvojníků, Feyové ho v houfu Adrianů snadno odhalí a zabijí, čímž všechny zničí. Ale jestli dokáže, aby všechny, nebo alespoň většina pohybů vypadala věrohodně, potrvá ten klam tak dlouho, dokud bude zapotřebí.

Adrian byl jejich první obrannou linií. Nicholas hlavně doufal, že to dokáže nakrátko Feye ošálit a že Feyové uvěří, že je tam více vojska. A navíc ho Diamanta ujišťovala, že ti dvojníci budou schopní zranit kohokoli, koho zasáhnou. Takže když nějaký Fey vyšplhá po horském svahu, Adrian by ho mohl zranit prostě tím, že bude kolem sebe zuřivě švihát mečem.

Jenže to musí dělat tak, aby to vypadalo přirozeně. A s tím si všichni lámali hlavu.

Coulter vyšel za Nicholasem nahoru a postavil se vedle něj. Arianna s Darem zůstali dole. Nicholas nenápadně, bokem nařídil Počist'ovi, aby je pohlídal, aby náhodou nezapomněli, kým jsou, a nenapadli svého praděda.

Coulter hleděl na Adriana stejně upřeně jako Nicholas.

„Dokážeš to?“ zeptal se Nicholas Coultera.

Coulter přikývl. Měl pevně semknuté rty a Nicholas k němu poprvé za tu dobu, co ho znal, pocítil skutečnou náklonnost. Položil mu ruku na rameno.

„Ať se děje, co se děje,“ řekl mu, „ty jsi pilířem naší síly. Bez tebe bychom nedokázali nic.“

Coulter se na něj vyjeveně podíval. V modrých očích sídlil strach a ještě něco, co Nicholas nedokázal přesně rozpoznat.

„Víš, já nedokážu všechno,“ řekl Coulter tiše.

„Já vím,“ odpověděl Nicholas.

Coulter zavrtěl hlavou. „Nevíš. Jestli se to nepodaří...“

„Tak budeme jednat.“

Coulter ztěžka polkl. „Myslíš, že se to nepodaří?“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Kdybych si myslel, že se nám to nepodaří, tak bych to rovnou vzdal. Nemělo by cenu riskovat všechny tyto skvělé lidi kvůli předem prohrané bitvě.“

Zdálo se, že strach z Coulterových očí zmizel, ale podivný pohled v nich zůstal. „Ty jsi mimořádně statečný, pane,“ řekl Coulter a krátce poplácal Nicholase po dlani. Pak vykročil z jeskyně, šel k Adrianovi a něco mu tiše říkal, tak tiše, že to Nicholas neslyšel.

Adrian sevřel chlapce ve svém medvědíh objetí a pak zavrtěl hlavou.

Skoro by se zdálo, že Adrian Coultera uklidňuje.

Pak Coulter přikývl a Adrian ho pustil. Coulter vztáhl ruce tak, že Adrian stál mezi jeho zaťatými pěstmi, ale nedotýkal se ho a hleděl zpříma před sebe.

Coulter se viditelně nadechl – jako by vstřebával do těla celý kraj – a pak prudce, co nejvíc, roztáhl prsty. A v tu chvíli se objevilo deset Adrianů, všichni stojící v pozoru stejně jako on.

Coulter zat' al pěsti a znovu roztáhl prsty.

Dalších deset Adrianů.

Coulter to opakoval znovu a znovu.

A pokaždé se objevilo dalších deset Adrianů. Ty skupinky ho neobklopily, ale vznikaly na různých místech plošiny, některé u ústí jeskyně, jiné na okraji, další u rozbitého schodiště.

Nicholase už jenom z toho pohledu jímala závrať. Kdyby nevěděl, že pravý Adrian stojí mezi Coulterovými rukama, byť se ho nedotýká, nevěděl by, který to je.

Bylo to ohromující, i když to byl jen klam.

Nicholas si povzdechl, obrátil se zpátky k jeskyni a nechal Coultera pracovat. Coulter tam stráví ještě pár chvil, než to všechno zařídí. Pak už bude klam žít svým vlastním životem. Diamanta mu vysvětlovala, že se jedná o podobný klam jako stínozemí, že je to svébytná magie. Feyové mají stovky svébytných magií, povětšinou domácích, ale pár takových slouží i pro válečné účely.

Chráněnka stála hned u vchodu a dívala se. Nicholas na ni kývl. „Potřebuješ si odpočinout.“

„Já vím,“ odpověděla. „Chtěla jsem nejdřív vidět, jak se to dělá.“

Jako dobrý voják. Nicholas neměl mnoho vojska, ale jak už řekl, byli dobří.

Ještě předtím, než šel ven, začal Adrian přenášet drahokamy. Budou rozmístěny po kraji celé plošiny, Nicholas to teď dodělá, Coulter mu možná pomůže. Dar stál pod schody. Nezávisle na sobě jak on, tak Nicholas usoudili, že i tam by se mělo vybudovat stínozemí, aby mohl Nicholas používat zbraně uvnitř jeskyně bez obav o své děti.

To druhé stínozemí nechali venku jako vějičku.

Arianna stála vedle Dara a dívala se, jak se dělá stínozemí. Diamanta seděla na svém oblíbeném schodu, hleděla na své děti, na čele ustarané vrásky.

Pak uviděla Nicholase a usmála se. Zahřálo ho to, stejně jako vždycky. Chtěl by to už mít za sebou, chtěl, aby odtud mohla odejít s ním, jít s ním domů a tam se s ním dožít stáří. Chtěl ji mít navždy vedle sebe.

Nikdy se nepřenesl přes to, že ji ztratil, a pochyboval, že se kdy přenese přes to, že se mu sice vrátila, ale její bytí je tak omezené. Jako by z ní měl jen část, ne celek, a jemu to nestačilo.

Nikdy mu to nebude stačit.

Chceš mít další děti? ptala se ho ta mlha, když tu ležel v bezvědomí.

Ne, odpověděl a myslel to vážně.

Kvůli Diamantě. Protože by nemohl být s nikým jiným, nebylo by to navždy a nebylo by to takové.

Obrátila hlavu, jako by zaslechla něco, co ji překvapilo. Pak se na něj rychle podívala a na obličej se jí vplížil strach.

Diamanta – a strach.

I to je na ní nové.

Seběhl ze schodů. Vztáhla k němu ruce. Uchopil je.

„Nicholasi,“ vydechla. „On jde sem.“

„Kdo?“

„Matthias.“ Nikdy nedokázala vyslovit to jméno bez divoké zášti. „Já vím, že ho šamanka zachránila. Víím, že to má svůj důvod, ale Nicholasi, já nemohu...“

Pevně sevřel její ruce, jako by ji tím mohl udržet u sebe.

„Musíš,“ naléhal. „Kvůli nám všem. Nejprve Černý král, pak Matthias. Můžeš přece počkat, ne, až se vypořádáme s tvým dědem.“

„Já chci.“ Přitáhla si ho k sobě. „Prosím, Nicky. Věř mi. Já chci.“

Přitiskl si její dlaně k hrudi, naklonil se k ní, aby ji políbil...

...a Diamanta se rozplynula.

Zavrávorál, málem by upadl, a zaklel tak nahlas, až Dar leknutím rozdrtil stínozemí. Arianna se k němu rozběhla.

„Tati?“

Nechal se od ní odvést dolů pod schody a celou dobu hleděl na kašnu. Šamanka zemřela, aby zachránila Matthiasovi život. Považovala to za tak důležité, že Diamantě zabránila, aby jako Mystérium dosáhla svého cíle.

Možná, že kdyby se znovu napil vody z kašny, byl by schopen jít za Diamantou.

A k čemu by to bylo?

Aby jí zabránil zabít Matthiase.

Aby jí zabránil v tom, co kdysi sám málem udělal?

Ale šamanka ho nikdy neoklamala. Nikdy, dokonce ani tehdy, když si to myslel.

Zemřela kvůli tomu. Věřila, že je to správné.

„Tati?“ opakovala Arianna.

Silou vůle odtrhl pohled od kašny. On už se rozhodl a stejně tak ty bytosti, jakkoli se nazývají. A stejně tak šamanka. Matthias musel vědět, že jestli se vrátí, bude tu na něj Diamanta číhat.

Rozhodl se sám.

A s tím Nicholas nic nenadělá.

„Tati?“ opakovala Arianna. Hlas jí přeskakoval strachy.

„Nic mi není,“ odpověděl. Ale nebyla to pravda. Spoléhal na to, že jim Diamanta pomůže, a ona je pryč.

Zas.

„Nevypadáš na to.“

Nicholas se přinutil k úsměvu. „Ale opravdu mi nic není.“ Čeká ho bitva. Za děti. Za všechno, v co věří.

„Vrat' se a pomoz Darovi,“ nařídil jí Nicholas.

„Chci dělat něco víc,“ namítla Arianna.

„To budeš,“ odvětil Nicholas. „Až vyhrajeme. Ale nejdříve musíme vyhrát.“

Chvíli se na něj upřeně dívala, ale nepřela se s ním. A to ho překvapilo. Jeho dcera se učí. Učí, jak těžké je muset se rozhodnout.

Lehce mu přejela dlaní po tváři. „Mám tě ráda, tati,“ zašeptala. A on slyšel lásku v jejím hlase. Řekla mu to pro případ, že by to nepřežil.

„I já tě mám rád,“ odpověděl a čelem se opřel o její.

„Zvládneme to,“ prohlásil.

„Já vím,“ odpověděla, ale nevyznělo to moc přesvědčeně.

Možná o tom není přesvědčen ani on sám.

Ale dá do toho všechno, co má.

Uvnitř cítil prázdno, jako by mu někdo vytrhl srdce a odložil ho do bezpečí. Mechanicky kráčel vpřed, snažil se nemyslet na tu prázdnotu, snažil se netrápit tím, že mu ta mlha, ty hlasy možná lhaly.

Od té doby, co nechal strmé stoupání za sebou, vyšel už tři dlouhá schodiště. Ostře se točila a v tom rudém světle vypadala zlověstně. Nejednou zakopl, protože schody nebyly rovné. Ale nebyl tu žádný prach, stejně jako nikde jinde v podzemí, a bylo tu tepleji a skoro příjemně. Netušil, jak dlouho už putuje, ale už musí být blízko.

Hory se přece nemohou táhnout do nekonečna.

Na vrcholku třetího schodiště se chodba rozšiřovala a na konci světlo bledlo. Usoudil, že to je cíl, to je místo, kam se chce dostat. Byl unavený z toho rudého světla, byl unavený, protože dostával křeče, unavoval ho každý další krok.

Ale neříkal nic. Jeho průvodce se před ním neustále vznášel jako přízrak a nejednou se pokusil zapříst s Matthiasem rozhovor, ale Matthias neodpovídal.

Oni ho sem nějak vtáhli nebo jim prostě naletěl či sem byl vlákán a to všechno v době, kdy se ve městě, které opustil, bojuje o život.

A znovu je zklamal, tak jako předtím. Zklamal padesátého rocana, zklamal *jako* rocan, a pak zklamal ty, kdo ho zachránili, a ženu, kterou miluje.

A on Marly miluje. Jen nevěděl, jak jí to říct. Zdráhal se jí to říct. Proč by měla chtít být s ním, se zlomeným podivínem, který má zničený obličej a ještě zničenější duši? Co na něm vidí? Nebyl si jist, zda by to vůbec chtěl vědět. Báł se, aby mu neodpověděla, že na něm nevidí vůbec nic.

Před sebou slyšel zurčení vody. Už už by se zeptal svého průvodce, co to je – v duchu už viděl, jak se chodbami žene podzemní řeka – ale nakonec mlčel. Jestli je tam nějaká hráz, tak ji překoná. Jestli ne, půjde dál, tak jako doposavad, s prázdnotou v hrudi a hlavou plnou starostí.

Jeho průvodce se zastavil a ohlédl se na něj. Kradmo, skoro vyděšeně. Matthias se ho právě hodlal zeptat, co se děje, když uviděl ve světle nějakou postavu.

Ženskou postavu.

V ústech mu vyschlo.

Diamanta.

Ohlédl se. Za sebou neviděl nic. Mohl by se dát na útěk.

Ale co pak bude s jeho přáteli? Všechny ty sliby, všechno, co mu hlasy řekly, pak přijde vniveč? Což jeho přátelé zemřou? Pevně sevřel svůj malý tlumok. Vstoupil sem tak lehkovážně, s vírou, že dokáže přežít vše. Je i ta jeho sebedůvěra součástí pasti? Asi ano, protože teď, když ji potřeboval nejvíce, se rozplynula.

„Matthiasi,“ oslovila ho opovržlivě, s hlubokým odporem. „Byla bych si myslela, že se už nikdy nevrátíš.“

Nezapomněl na ten hlas. Nikdy by na něj nedokázal zapomenout. Feyský přízvuk, stejně zřetelný jako vždy. Otřásl se.

Přesto mu nezbývalo, než jít dál přímo k ní.

Pohlédl na svého průvodce. Třeba mu ho ty hlasy poslaly právě kvůli tomu. Aby Matthiase chránil.

Jenže průvodce nedělal nic, nic, jen se díval. Čekal.

Na co? Na Matthiasovu smrt? Na to, až to všechno skončí? Říkali, že měli dobrý důvod mu ho poslat. Je Diamanta jen další překážka, nebo má nějaký vznešený cíl?

Pomalu kráčela k němu jako kočka plížící se ke kořisti. Matthias se nehýbal. Nemohl se pohnout. Nevěděl, co má dělat.

Obrátil se na svého průvodce: „Musíš mi pomoci.“

Diamanta se rozesmála.

Průvodce pokrčil rameny. „Já nemusím nic.“

Do Matthiase se dala zima.

„Myslel jsem si, že jsi s tím počítal,“ poznamenal průvodce.

„Přesně tak, Matthiasi,“ přidala se Diamanta. „Ty jsi s tím počítal. Hádám, že jsi chtěl zemřít.“

„Co vlastně jsi?“ zašeptal. „Přízrak?“

„Jsem Mystérium,“ odpověděla. „Stejně jako tady ten tvůj přítel.“ Obrátila se k průvodci. „Koho jsi ty slíbil zabít? A proč ses rozhodl chránit tohoto?“

„Nijak jsem se nerozhodl,“ odtušil muž. „Jsem jeho průvodce, nic víc.“

„Průvodce,“ odfrkla si Diamanta, jako by to byla ta nejdopornější věc na světě. A pak, s pohledem upřeným na průvodce, najednou skočila po Matthiasovi, popadla ho a mrštila s ním o zem.

Měla neuvěřitelnou sílu.

Jak se Matthiasovi zaryly do svalů její prsty, věděl, k čemu se chystá. Chytne ho za krk, vymáčkne z něj život, udělá přesně to, o co se pokusila předtím.

Připravil se. Připravil...

Vytasil nůž a naslepo sekl. Varinová čepel ji zasáhla, ale Diamanta nekrvácěla. Srazila mu ruku a nahrbila se nad ním. Znovu sekl, znovu ho odrazila a přitiskla mu ruce k zemi. Kroutil se, snažil se ji kopnout, ale seděla na něm a pevně ho držela. Pak se vzepjal a setřásl ji.

Dopadla na bok a Matthias se od ní odvalil. Jeho průvodce stál v klidu nad nimi.

„Udělej něco!“ zaječel na něj Matthias.

„Mně do toho nic není,“ odtušil průvodce.

Diamanta chytila Matthiase za kotník. Znovu naslepo sekl, ale uhnula. Kroutil se, snažil se dostat pryč. Diamanta se na něj vrhla a zalehla ho.

Nůž mu vyletěl z ruky a třeskl o skálu. Nesnažila se chytit nůž. Popadla ho za krk, přesně tak jak předvídal, a stiskla.

Chytil ji za zápěstí a snažil se její ruce strhnout. Ale nešlo to. Měla příliš velkou sílu.

Zemře tu, přesně jak předpovídala Marly. Přesně jak ho všichni varovali. Ukolébal se do pocitu bezpečí, a to byla chyba.

Zemře.

Na zádech cítil živoucí Diamantino tělo, cítil sílu jejích prstů, které mu odňaly vzduch.

„Je mi jedno, co říkají,“ zašeptala mu do ucha.

„Ty nezasluhuješ žít.“

A Matthias věděl, že má pravdu.

Rugad zůstal u řeky. Tady bylo ještě chladno a vzduch byl vlhký. Pochyboval, že je tu kdy opravdu teplo. Za sebou slyšel šumění vody. Stál v blátě, ale jeho bot, na něž domesticci vložili své zaklínadlo, se to nijak nedotklo. Zůstával zachumlaný do pláště a u boku měl meč. Pochyboval, že dnešního odpoledne zažije nějaký boj, ale jeden nikdy neví. Tentokrát neriskoval.

Jeho vojsko právě pochodovalo do hor. Většinu ptakojezdců měla Licia, ale on měl zase většinu ostatních. Doufal, že se nijak zvlášť bojovat nebude – věděl, že Nicholas tam nemá žádné vojsko – ale spoléhat na to nemohl.

Jeden vrabčí jezdců mu právě přinesl hlášení z Constanty. Ostrované jsou podle všeho v podstatě poraženi. Jsou tam ještě ohniska vzdoru, ale útok, jehož plán Rugad vypracoval na základě původního Liciina návrhu, proběhl ještě lépe, než Rugad očekával. Překvapili ty přihlouplé ostrovany naprosto nepřipravené. Zatímco ta jejich rádobarmáda bojovala s pěchotou, ostrované ve městě zemřeli. Armáda, i kdyby přežila, už stejně neměla co bránit.

Ostrov nyní patřil Rugadovi – s jedinou výjimkou, a to bylo místo Moci, které opanoval Nicholas.

Škrábal si svědící boláky. Tudy protékala silná magie, dokonce i tady, o tolik níž a dál, a podráždila bolavé rány, které mu udělal golem. Až se vrátí, bude se muset zase nechat ošetřit, což ho těžce hnětlo. Jen doufal, že se to svrbění nezmění v něco horšího.

Kendrad byla o kus dál v horách. Řídila přesuny na místo Moci. Rugad jí přenechal velení. Kdyby nešťastnou náhodou zabili jedno z jeho pravnoučat, tak to alespoň nebude pod jeho velením, to by nechtěl. I

když si nebyl jist, nakolik je to podstatné. O útoku rozhodl on. Možná v tom není valný rozdíl.

A může to být zásadní rozdíl.

Pohlédl na své jestřábí jezdce. Postávali tu ve své feyské podobě, nazí, zahalení jen dlouhou peříčkovitou srstí. Přecházeli okolo postroje a čekali. Až nadejde čas, odnesou ho nahoru, ale byli z toho celí nesví.

Jeho jestřábí jezdci jsou přece ti nejlepší bojovníci ze všech ptakojezdců a on je tu drží dole, kde nikomu nic nehrozí. Necháпали to.

Ani nemusí. Toto je jeho bitva a Rugad věděl, co jim hrozí. Až se oddíly seřadí na svazích pod místem Moci a zvěrojezdci obsadí horní stezky, zahájí Rugad útok. Nicholas může být sebechytřejší, proti takové přesile nezmůže nic. A i kdyby, má Rugad v zásobě ještě jednu lest.

Vymyslel, jak si zajistit, aby moc ostrovanů pracovala v jeho prospěch.

Útok zahájí osobně, s jestřábími jezdci, a veškerou magii, kterou potřebuje, si vezme z místa Moci. Jedním rázem vyřídí Nicholase, zmocní se místa Moci a ovládne svá pravnoučata.

Pokud půjde všechno podle plánu.

Na to sice nespolehal – koneckonců, toto je Modrý ostrov – ale i kdyby mu vyšla jen část, zvítězí. Nicholas teď nemá nic, i když si to pravděpodobně neuvědomuje. Nic než samotné místo Moci, a naučit se s ním zacházet trvá celá pokolení.

Ne že by Rugad znal všechna jeho tajemství. Na to střežili šamani feyské místo Moci příliš pečlivě. Ale k tomuto místu šamany nepustí. Toto si zařídí po svém.

Na ležení dopadl stín. Vzhlédl. Přilétalo pár ptačích jezdců z bitvy o Constantu. Měli zkrvavené zobáky i pařáty, ale vypadali vítězně.

Už jich tam zjevně nebylo zapotřebí. Letěli za novou krví a tu jim Rugad dá.

Uznale jim kývl na pozdrav. Postupem dne se k němu připojí další bojovníci z Constanty.

Pohlédl na hory. Ožily Feyi. Žádný feyský generál nikdy nečelil takové síle. Pokud jde o samotnou armádu, má vyhráno. Ale věděl, že na to se spoléhat nedá. Pouhá armáda na Modrém ostrově nevyhraje nic.

Hleděl na své lidi, jak šplhají do rudých hor, a věděl, že obtíž nespočívá v tom, dobýt místo Moci vojenskou silou. Obtíž bude v tom, jak své vojenské síly ukáznit.

Protože nebude-li opatrný, zničí právě to, pro co si přišel: svá pravnoučata.

A pak bude celý svět ztracen.

Nicholas cítil, že se celé jeho tělo chystá na bitvu. Srdce mu bušilo, smysly měl zostřené, ruce se mu lehce třáslly – ne strachy, ale potlačovanou touhou po činu.

Všechno bylo připraveno.

Coulter stál v ústí jeskyně. Už dodělal všechny Adriany a teď byl venku, díval se a čekal.

Nicholas stál na schodech. Právě přesvědčil Ariannu a Dara, aby šli do stínozemí, které Dar vybudoval pod schody. Chráněnka s Počist'ou se k nim přidali a zůstanou tam, dokud počáteční část bitvy neskončí. Pak je bude Nicholas potřebovat a oni půjdou.

Arianna s Darem riskovat nemohli. Dokonce i Ari to, zdá se, pochopila. Šla neochotně, ale šla. Jen nevěděla – a on se jí to ani nesnažil vysvětlit – že může strávit ve stínozemí i několik dní.

Ale s Darem promluvil a přesvědčil ho, aby počkali a nevycházeli, dokud to nebude vypadat, že je venku naprosto bezpečno. Zdálo se, že to Dar pochopil. Ale Dar mu byl záhadou. Ten chlapec toho za posledních pár dní moc nenamluvil. Jen se díval a čekal, stejně jako ostatní, ale s netečností, kterou Nicholas tak dobře znal.

Nějaký čas mu trvalo, než si uvědomil, že mu Darova uzavřenost připomíná Sebastiana. A přitom Sebastian vlastně nebyl uzavřený. Byl tichý a rozvážný. Mezi tím je obrovský rozdíl. A Nicholas teď neměl čas zkoumat, jak je to s jeho synem. Nejdříve to musí všichni přežít. Toto je jeho poslední příležitost, jediná příležitost uchovat Modrý ostrov a on neměl jistotu, jestli to zvládne.

Když vyšel Nicholas nad schodiště, uviděl, že Coulter zobražitěl. Útok byl na spadnutí a Diamanta se dosud nevrátila. Slíbila, že tento útok povede, ale teď o tom Nicholas pochyboval. Najednou vyrazila za

Matthiasem, poslechla tu část sebe sama, která už nežila, tu část, které Nicholas přes veškerou snahu nikdy neporozumí.

Šel ke zdi, k policím a v duchu si přál mít víc bojovníků. Všechny ty meče jsou tu zbytečně, nemá je jak použít. Toužil víc rozumět čarodějnické magii, tak rád by věděl, jestli něco neopomněli, nějakou možnost, jak by jim Coulter ještě mohl pomoci, ale to se nedozví.

Na plošině rozmístili pár drahokamů. Některé zůstaly, kde byly. Nicholas zalétl pohledem k ústí jeskyně. Coulter se nehýbal, ale vyzařovalo z něj napětí. Za ním viděl Nicholas nesčetně Adrianů. Zvláštní pohled, tolikrát znovu a znovu stejný muž, stejný postoj. Ale Adrian to pojal jako hru. Zdálo se, že se nebojí.

Nicholas obdivoval jeho rozvahu a statečnost. Nemnozí by čelili Feyům sami jako Adrian. Adrian věděl, do čeho jde. Věděl, že Feyové tu lest nakonec prohlédnou. Ale držel se dost blízko u vchodu do jeskyně, aby se mu mohlo podařit uniknout, až ho Feyové odhalí.

Také Nicholasovi řekl, že se předtím ještě pokusí vyřídit co nejvíc Feyů.

Nicholas se právě začal obracet zpátky k policím, ale v tom okamžiku zachytil koutkem oka jakýsi pohyb. Prudce se obrátil zpět.

Adrian jim dával znamení – zvedl k rameni zaťatou pěst.

Feyové se dali do pohybu.

V Nicholasovi se vzedmula vlna síly a vzrušení. Ohlédl se. Diamanta stále nikde. Bude na to sám.

„Coultere,“ zavolal na chlapce, ale ani to nebylo nutné. Coulter byl připraven.

Nicholas zvedl jednu kouli. Stejně jako předtím se rozzářila. Nicholas ji hodil Coulterovi. Když letěla

vzduchem, pohasla, ale v okamžiku, kdy ji Coulter chytil, se rozzářila znovu, snad ještě jasněji.

Nicholas se třásl vzrušením. Nevěděl, jestli těmi prvními koulemi neplýtvá nadarmo. Nevěděl, jak daleko to světlo doletí a jak daleko někdo musí být, aby mu to světlo už neuškodilo. Měl strach, že Feyové by měli být blíž. Proto použijí ty drahokamy a světlo, jak jen to půjde, zesílí.

Coulter držel kouli těsně před jeskyní a právě když se na něj Nicholas podíval, dopadlo světlo na obrovské drahokamy na mečích. Odrazilo se, zaměřilo a s každým drahokamem, o který zavadilo, bylo silnější a silnější. Jako sluneční záře se rozlilo po Adrianových dvojnicích a plynulo ze svahu dolů.

Nicholas vzal další kouli a ještě jednu, odnesl je Coulterovi a položil je za něj pro případ, že by je chlapec potřeboval. Nikdo nevěděl, jak dlouho koule vydrží. Zářily, dokud se jich Nicholas dotýkal, a pohasly, jakmile je odložil. Ještě se vrátil, vzal si další dvě a pak se přidal ke Coulterovi.

Jednu kouli odložil, druhou pozvedl a světlo zesílilo. Bylo tak jasné, že viděl kosti vlastní ruky, potažené kůží. Viděl i Coulterovy kosti, ale kosti falešných Adrianů neviděl. Jen kosti toho pravého.

Doufal, že se to povede. Jestli ne, tak tím jen poskytl Feyům možnost prokouknout Coulterův klam.

Nicholasovo světlo dopadlo na obrovské drahokamy a rozlétlo se do všech stran. I jeho světlo se valilo dolů po stráních, ale letělo nad Coulterovým a neslilo se s ním.

Celé hory se koupaly ve světle. Jako by odňaly záři slunci a vzaly ji za vlastní.

Coulter se na něj podíval. Vypadalo to, že jejich čin nemá žádnou odezvu, jen snad ustaraný výraz na

chlapcově tváři. Adrian kousek popošel a zvedl meč do střehu a Nicholasovi uvázl dech v hrdle.

Pak uslyšel to vytí. Dlouhé, drásavé výkřiky lidí, které postihla nevýslovná bolest. Něco tak srdcervoucího snad ještě neslyšel.

„Ne,“ zvolal Coulter a už už by kouli odložil.

„Pokračuj,“ zavrčel na něj Nicholas. Od doby, co opustil palác, nasazoval tak rozkazovací tón jen zřídkakdy.

„Nemohu,“ zasténal Coulter.

„Budeš pokračovat, jinak všichni zemřeme,“ nařídil mu Nicholas. Ruce ho začínaly pálit. Koule měla strašnou moc.

Coulterova koule pohasla.

Světlo se o polovinu zmenšilo a svět jako by se ponořil do tmy, i když bylo pravděpodobně jasněji než obvykle.

„Zvedni další,“ nařídil mu Nicholas s vědomím, že jestli se chlapec nevzpamatuje teď, tak už nikdy. V tomto směru už Nicholase varoval Adrian, Dar i Coulter sám.

„*Hned*,“ vyjel na něj Nicholas.

„Okamžitě ji zvedni.“

„Ne,“ bránil se Coulter. „Oni umírají.“

„To je také našim cílem,“ odsekl Nicholas. „Toto je válka.“

Ale Coulter jen strnule stál. Adrian se začal obracet – a všichni Adrianové se obraceli s ním – a vzápětí si uvědomil, co dělá a zadíval se zpátky k horám.

„Coultere, jestli to neuděláš,“ pokračoval Nicholas, „tak Černý král dostane Ariannu. Už nebude stejná. Bude jako on. Rozumíš? Vezme mi dceru a syna a předělá si je ke svému obrazu.“

„Ach bože,“ zašeptal Coulter. „Já nemohu.“

„Můžeš,“ prohlásil Nicholas. Jeho koule začala pohasínat. Až se rozhostí tma, ztratí veškerou převahu.

Pak se Coulter sklonil a zvedl další kouli. Probudila se k životu a její záře se valila z hor, úplně jinou cestou než předtím.

Znovu se rozlehl nářek.

Nicholasova koule zhasla. Popadl další. Její světlo se odrazilo do jeskyně a diamanty vzadu na kratičký okamžik vzplály. Nicholas zadržel dech, zadoufal, že děti jsou v bezpečí ve stínozemí, a obrátil se.

Světlo se obrátilo s ním. Tentokrát se naopak slilo s Coulterovým a vzlétlo k obloze.

Adrian zpopelavěl a jeho výraz se odrazil na každé jedné jeho napodobenině. Nicholas nevěděl, co Adrian vidí, ale muselo to být strašné.

Coulterovi stékaly po tvářích slzy, ale držel svou kouli pevně. Potřebovali další a Nicholas se rozhodl, že pro ně dojde on. Strčil svou kouli Coulterovi, ať ji podrží, a hnal se do jeskyně k policím.

Nebylo jich tam tolik, kolik si myslel, rozhodně ne dost vzhledem k tomu, jak dlouho vydržely. Jeho původní odhad, že udrží Feye od jeskyně celé dny, se teď smrskl nanejvýš na pár hodin, a to ještě jen jestli budou všechny v pořádku.

Ale teď se tím zabývat nemůže. Popadl dvě a odnesl je ke vchodu. Pak popadl dvě další a odnesl je tam také. Jednu zvedl a podržel ji. Třetí koule opět zdvojnásobila sílu světla a nářek dole úděsně zesílil.

„Můj bože,“ zašeptal Adrian a ta slova, opakovaná stovkou úst, se nesla přes vrcholky hor. Nicholas to však spíš viděl, než slyšel; zanikala v nářku.

Coulterovi se valily slzy po tvářích, ale nehýbal se. Zdálo se, že ani není schopen se pohnout.

Nicholas se musí pohybovat za všechny. Musí být silný za všechny. Toto je jeho ostrov a jeho lidé a za ním jsou jeho děti. Musí je všechny ochránit.

A to také udělá, bez ohledu na to, jak hrůzná je cena. Udělá.

Byla to jatka.

Světlo se valilo po stráních jako voda, pronikalo do každého jednoho vojáka Rugadovy armády a osvětlovalo ho zevnitř. A pak začal ten nárek. Jeden po druhém klesali na kolena, svírali si hlavu a naříkali.

Rugad neviděl, co přesně s nimi to světlo dělá. Byl příliš daleko a dole. Zdálo se, že je světlo prostoupí, pak se valí dál a všechny je spojuje do zářícího řetězce.

Pak zesílilo – skoro dvojnásob – a dál postupovalo horami. Sílil i nárek a Rugad tiše zaklel.

Zase prohraje, jestli něco neudělá.

„Dostaň odtamtud Kendrad,“ vyjel na jednoho jestřábího jezdce. Jezdec se zděšeně podíval na hory.

„Jestli je tam...“

„Dostaň ji odtamtud. Okamžitě.“ Pak se Rugad podíval na dalšího jestřábího jezdce. „Do městečka, pro velitelku pěchoty Licii. Doprav ji sem.“

Pochyboval, že na to ve třech budou stačit, ale trochu se mu tím ulehčí. Světlo se valilo z dalšího hřebene a nárek sílil. Nakolik to mohl z té dálky posoudit, Feyové nahoře už se nehýbali.

To světlo se nechovalo jako žádné, s nímž se kdy setkal. Šířilo se pomalu a osvětlovalo všechno, co mu přišlo do cesty. Začalo mu hučet v hlavě a Rugad si uvědomil, že částečně – těžko soudit, do jaké míry – už dospělo až k němu.

Čas se krátil.

Netušil, jak přesně jsou hory vysoké a jak je daleko od místa Moci. Světlo určitě přichází od Nicholase. A Rugad ho musí zastavit.

Musí tomu světlu zatarasit cestu.

Rozevřel ruku a soustředil se na dlaň. Na dlani se vytvořilo malé stínozemí. Vší silou ho vrhl nahoru do hor

a cestou ho roztáhl. Nemohl ho udělat moc velké, tím by zesláblo a světlo by mohlo projít skrz.

Rozšířil stínozemí, na okamžik ho nechal vznášet se nad částí vojska, pak udělal ze spodní strany vstupní kruh, prudce ho spustil dolů a zakryl vojsko, hory i zem. Pár jich přitom nárazu možná rozdrtil, ale to je jedno.

Ostatní zůstanou naživu.

Ten kus hor zahalila šed'. Stínozemí zahradilo světlu cestu. Hučení v hlavě polevilo. Hlava ho bolela – to světlo šlo rovnou po jeho magii, po vládě nad magií. Kousek po kousku by ho vypálilo.

Jak důmyslné.

Z hor přilétal jestřábí jezdec. Kolísal a třásl se. Byl napůl proměněný a sotva byl schopen letu. Trup měl příliš velký a nohy feyské, ne jestřábí. Ztěžka dopadl na zem a Rugad uslyšel praskání lámajících se kostí.

„Nalezena,“ vydechl jezdec a svalil se. A z jeho tónu Rugad pochopil, že Kendrad už z hor nesejde.

Nicholas ji zabil.

Takže už zjistil, jak používat místo Moci. Alespoň částečně. Ale stačí to.

Zaklel. Vztáhl dlaň. Ruka se mu třásla. Stvořil na dlani další stínozemí, poslal je do hor a zastavil ho těsně pod tím předchozím. Právě v tu chvíli se světlo přelilo přes první stínozemí a jemu znovu začalo hučet v hlavě. Obrisy stínozemí se na okamžik rozplizly.

Budou do jednoho zničení, jestli je nezachrání.

Soustředil se. Stínozemí se roztáhlo. Utvořil se široký vstupní kruh. Pak ho stejně jako předchozí spustil na horský svah.

Čtvrtina hor už se ponořila do šedi. Přes Rugada přelétl stín a vzápětí přistál vedle něj. Druhý jestřábí jezdec.

„Už jde,“ hlásil. „Našel jsem jednoho koňského jezdce, přiveze ji.“

To nestihnou, ale Rugad na to nic neřekl. Druhý jestřábí jezdec se sklonil nad zhrouceným.

„Co se stalo?“ zeptal se tiše.

Rugad neodpověděl. V hlavě mu hučelo čím dál víc. Přidala se silná, palčivá bolest. Hleděl přímo do světla. Uvědomil si, že dělá chybu.

Vzchopil se a násilím odtrhl pohled od hor. Nářek k němu doléhal dál, ale přicházel z opačné strany prvního stínozemí. Musí udělat dvě, možná tři další. Musí to vydržet.

Světlo přeskočilo přes druhé stínozemí, svalilo se dolů a zasáhlo vojáky, kteří se právě začínali zvedat. Sevřeli si hlavy a s nářkem zase klesli, všichni naráz. Hučení v hlavě se změnilo v čirou bolest. Úděsnou bolest.

Světlo ho bodalo do očí, zarývalo se mu do mozku, do jeho vizionářského zraku...

Už mu zbývá čas jen na jedno. Soustředil se, jak se ještě v životě nesoustředil. Po obličeji mu tekla pot. Jestřábí jezdec vedle něj si zakryl hlavu a začal ječet. Bezděčně, snad si to ani neuvědomoval.

Pomalá, trýznivá smrt, to je to. Pomalá, trýznivá smrt.

Rugad se zaměřil na svou dlaň. Už sotva viděl, sotva rozeznal obrysy stínozemí, jen matně si vzpomínal, jak zacházet s vizemi. Kolena se mu podlamovala. V hlavě zůstala jen bolest. Musí...

...se soustředit

...*dokončit to.*

Z posledních sil stínozemí zvětšil, zvedl a spustil na skupinu kolem sebe. Svou skupinu. Jestřábí jezdce, velitele, poslední pěšáky.

Šed' zahradila světlu cestu a na okamžik si myslel, že snad přišel o zrak, vnitřní i vnější. Pak si uvědomil, že si jeho oči – jeho skutečné oči – ještě nepřivykly.

Nářek uvnitř stínozemí ustal. Kolem něj stáli zmatení Feyové a svírali si hlavu.

Ještě nikdy nepostavil stínozemí na zemi. Stěny a strop byly šedivé, ale pod nohama jim zůstala hlína a zvenčí slyšel šumění řeky. Pro tuto chvíli se mu trochu ulevilo. Licia nebude schopná řeku překročit.

Alespoň že ji neposlal na smrt.

Na rozdíl od Kendrad.

Ted' nemá čas na to myslet. Musí vymyslet nějaký způsob, jak zachránit zbývající oddíly, ty, na které odtud nedosáhne. Bude muset vyjít ven.

Pokud to dokáže.

Diamantiny prsty se sevřely Matthiasovi kolem šíje. Ona mu snad dřív zlomí vaz, než ho zardousí. Před očima se mu roztančily černé skvrny.

To se mu stalo už jednou, a tenkrát ztratil vědomí. Málem zemřel, ale zachránila ho šamanka.

Jeho průvodce ho však odmítl zachránit a jestli Matthias něco neudělá, zemře. Přes veškerou snahu nedokázal strhnout její ruce ze svého krku. Byla silnější než on. Silnější, chytřejší...

A mrtvá.

Mrtvá.

Pustil její zápěstí a nechal ruce bezvládně klesnout, jako by už neměl sílu. Měla pravdu, když mu říkala, že si nezaslouží žít, ale přesto chtěl žít, on musí žít.

S těmi hlasy usmlouval Marly a teď nevěděl, jestli Diamanta není nějaká jejich zkouška. Co když Marly zemře s ním, když on teď prohraje? A Den? A Tri?

To Matthias nemůže riskovat.

Jednou rukou nahmatal tlumok a otevřel ho. Srdce mu bušilo a musel vynaložit veškeré síly, aby nepodleh panice. Musí se pohybovat tak opatrně, aby Diamanta nepojala sebemenší podezření.

Do krku se mu zarávaly její prsty. Plíce mu snad prasknou. Pálily, pálily, pálily. Měl je v jednom ohni. Ústa měl otevřená a lapal po dechu. To nemohl ovládat o nic víc než svaly na zádech, tělo se jen marně vzpíralo v chabém pokusu se osvobodit.

Levou rukou nahmatal schránu. A v duchu se modlil k nebesům, stejně vroucně, jako když byl ještě malý kluk. Teď věřil víc než kdy dříve.

Zvláštní, když nakonec odhalil pravdu o svém náboženství a nebyla nijak příjemná.

Ale doufal, že je to alespoň pravda.

Tlak z plic se rozlézal do údů. Celé tělo se naléhavě dožadovalo vzduchu. Zmáhalo ho to. Brzy nad sebou ztratí vládu úplně. Za chvíli se tělo vzbouří a on bude slepě bojovat, strachy bez se-be, a prohraje.

Prohraje.

Diamanta byla bezmezně klidná, rukou mu svírala krk a tělem ho tiskla k zemi.

Prsty našly panenku. Sklo chladilo. Připravil se na to. Dokonce podle pokynů duchovní schránu i připravil. Na dně ležely dvě kapky Rocovy krve. Dvě kapky, dost na to, aby to přilákalo zvědavou duši, pokud je volná.

Doufal, že její je.

Černých skvrn přibývalo. Cítil, jak se blíží závoj zapomnění. Jedním prstem si panenku přidržel za krk a ostatními jí sundal hlavičku a pak obojí uložil zpátky do tlumoku. Až ji bude potřebovat, dosáhne na ni.

Ted' sebou musí hodit.

Pootočil se a udeřil ji do boku.

Zasykla a pustila ho. Kolem něj zavířil vítr, jaký ještě nezažil. Motal se, ale nasával vzduch, jako by to byla voda a on umíral žízní. Až se mu z toho zatočila hlava, ale vydržel. Pootočil se, popadl tlumok a vytáhl hlavičku.

Pak se obrátil.

Diamanta kolem něj vířila, tělo z mlhy a větru. Bojovala s tím lákadlem – viděl to – mlátila kolem sebe rukama, jako by ji strhl vodopád a ona se snažila vyplavat. Nohy už zmizely ve schráně, tělo bylo taženo dovnitř.

Cosi na něj ječela, ale slova se ztrácela ve větru. Spodní část panenky se mu třásla v ruce a začínala se zahřívat. Jak ji to vtahovalo, viděl uvnitř hnědou mlhu.

Natahovala se po něm, klela, rysy se jí zkroutily. Už bylo uvnitř skoro celé tělo, ted' zmizel i krk, pak hlava, ruce a nakonec i chňapající prsty.

Přirazil na tělíčko skleněnou hlavu a zadoufal, že potřel okraje dostatečným množstvím krve. Nikdy nic takového nedělal, nikdy, a děsil se toho, aby to nebylo jen dočasné.

Vítr se utiřil a neslyšel už nic než vlastní přerývaný dech. Krk měl v jednom ohni. Panenka byla horká a klepala se. Pozorně si ji prohlédl. Uvnitř viděl Diamantu. Její rysy se přelily do panenčiných, ruce se tiskly na sklo.

Lapena. Lapena a on ji má, přesně jak slibovalo Slovo.

Pomalů se sesunul na zem. Hlava se mu točila a bylo mu zle od žaludku. Znovu málem zemřel, a tentokrát ho zachránila Rocova magie. Anebo se zachránil sám?

„Musíme jít dál,“ ozval se průvodce.

Matthias neodpovídal. V levici pevně svíral schránu. Dosud sípal. Celé tělo ho bolelo. Copak ten člověk nevidí, že Matthias málem zemřel? Že si potřebuje vydechnout?

„Na to není čas,“ pravil průvodce. „Vstávej.“

A přesně na to Matthias potřeboval čas. Potřeboval čas, aby se dal dohromady. Kolikrát může člověk čelit smrti, než si ho nakonec vezme? Jaký význam má jeden život?

„Vstávej,“ opakoval průvodce.

Matthias mu nemohl ani vynadat. Na to neměl v plicích dost vzduchu. Ale v duchu po něm metal kdejakou nadávkou, kterou znal, slušnou, neslušnou i tou nejodpornější. Průvodce mu nepomohl, neprojevil ani sebemenší touhu mu pomoci a teď po něm jen chce, aby se vydal dál.

Jenže uzavřel smlouvu. Musí myslet na Marly. Marly...

Pomalů uložil duchovní schránu do tlumoku. Musí na ni dávat pozor. Stačí jeden neopatrný pohyb, otevře

se a Diamanta bude na svobodě. Jenže tady ji nechat nemůže. I když se domníval, že v těchto chodbách už dlouho nikdo nebyl, byla by to smůla, kdyby tudy šel někdo právě teď, sebral duchovní schránu a Diamantu osvobodil.

Pak už by ho doopravdy zabila.

Stáhl tkanice tlumoku a přivázal si tlumok k pasu. Jednou rukou se vzepřel o zem a namáhavě se zvedl.

Málem ho porazila závrať. Dovrávorál ke zdi, rukou se opřel a na chvíli zůstal stát.

„Copak jsi už všechno zapomněl?“ ozval se průvodce. „Dej se dohromady.“

Dej se dohromady. Nevěděl, jak to průvodce myslí a dech mu nestačil na to, aby se zeptal. Dej se dohromady. Soustředil se na dech, na to, aby si naplnil plíce čistým, svěžím vzduchem. Palčivost polevovala a plíce mu plnil vzduch. Nebyl si jist, jestli je tomu tak proto, že si to přeje, nebo protože dostatečně dlouho počkal.

Nastoupila úporná bolest hlavy, ale bylo to lepší než potácet se na okraji smrti, lepší než nevolnost a závrať. S bolestí hlavy se vypořádá.

Opatrně, aby nezavadil o Diamantinu schránu, sáhl do tlumoku a vytáhl vodu. Trochu se napil. V ústech chladila a konejšila. Dokud nemusel polknout. Pak ho zasáhla drtivá, ostrá, drásající bolest.

Diamanta mu něco poranila, ale nevěděl co. A neměl čas to zjišťovat. Musí se udržet v pohybu, musí, už ani nevěděl proč, jen že to má něco společného s Marly a s daným slibem.

Hřbetem ruky si otřel ústa. Průvodce ho netečně pozoroval. „Můžeme?“

Matthias přikývl.

Průvodce vyrazil vpřed. Minul chodbu, které si Matthias předtím ani nevšiml. Matthias klopýtal za ním.

Závrať se vrátila. Musí si neustále připomínat, aby dýchal, aby se soustředil. Brzy se vzpamatuje.

Musí.

Šumění vody vpředu sílilo. Podivné, jasně bílé světlo bylo skoro oslepující. Už je skoro tam – věděl to. Pak popadne drahokamy a uteče. Třeba se stihne vrátit dřív, než boj skončí. Třeba mu ty hlasy lhaly.

Ale sám tomu nevěřil. Tam nahoře na něj něco čeká, tam nahoře má udělat něco, k čemu je předurčen. Věděl to, to byl jediný důvod, proč přežil všechno to, čemu byl vystaven.

A to ho děsilo víc, než by si chtěl připustit.

Rugad si tiskl ruku k hlavě a čekal, až ho ticho ukonejší. Bylo ticho, vzduch byl nehybný a nebylo tu žádné světlo vyjma důvěrně známé stínozemní šedi.

Kousek od něj ležel mrtvý jestřábí jezdec, vedle něj se krčil další a mlčky truchlil. Několik vojáků jen nečinně sedělo na zemi, stejně jako on se drželi za hlavu a čekali, až jim stínozemí uleví.

Možná si toho ještě ani nevšimli. Možná ještě nevědí, že je Rugad ochránil. Třeba si dosud myslí, že se na ně útočí.

Něco tak bolestivého ještě nezažil. No, nebyla to tak úplně pravda, zažil hodně bolesti, ale nic z toho nikdy nešlo po jeho vizionářství. To světlo mu vypalovalo do mozku díru. Ale nepodařilo se mu to, alespoň ne úplně. Rugad udělal stínozemí a uvnitř už jim bylo dobře.

Jenže je v bedně.

První kolo Nicholas vyhrál. Vynikající tah, vynikající. A jestli teď nebude Rugad opatrný, zůstane trčet tady.

Opřel se o chladnou stínozemní stěnu – o tu nejsevernější, co byla nejbližší místu Moci, a zamyslel se.

Něco mu uniklo, to mu bylo jasné, ale předtím neměl čas nad tím přemýšlet. Měl jen pár okamžiků na to, aby něco udělal. Celé vojsko nezachránil, ale zhruba tři pětiny ano. To je začátek.

Někteří vojáci kolem něj sténali. Přicházeli k sobě. Magie, kterou Nicholas použil, zasáhla Rugadova magická centra, to ano, ale měla dopad i na tělo. Vpředu v horách byla pěchota, ti ještě nedospěli do své magie. A světlo si nějak našlo cestičku i k nim.

Stejně jako ten ostrovní svatý jed. Na Feye působil, na ostrovany ne.

Cenzoři v Nyei to nazývali magickými zbraněmi a říkali, že jsou vyvinuty k zasažení určité skupiny, která je stanovena v okamžiku prvního použití. Zpočátku si mysleli, že by jed bylo možno obrátit proti ostrovanům a celý proces tak zvrátit. Ale to nešlo. Jakmile se jednou začalo, už se to nedalo změnit. Změna se musí udát v okamžiku, kdy se zbraň vyrábí, nebo v okamžiku, kdy je objevena. Cenzoři říkali, že se někdy cíl může změnit, jestliže se zbraň nějak přiměřeně pozmění.

Co on sám ví o světle?

Po světle putuje energie – duchovní, jako podstata jeho bytí, která putuje po poutu, což je v podstatě světlo. Zanechává stopu, kterou vizionáři vidí. A má ještě jiné vlastnosti, osobité vlastnosti, díky nimž je tak těžké světlo spoutat, že to dokážou jen vizionáři a čarodějové. A samozřejmě pár cenzorů, ti, kteří to potřebují pro výzkum kouzel.

Čarodějové, vizionáři, cenzoři, šamani. Veškerá moc se nakonec stane světlem. Nebo pochází od světla. A mohou-li ho využívat vizionáři, lze ho spoutat.

Ostrovní magie je jiná, ale stejně jako feyská pochází z místa Moci. Takže tu musí být nějaká podobnost.

A v okamžiku, kdy si tohle uvědomil, zvedl hlavu a v duchu čelil místu Moci. Odtud ze stínozemí ho nevidí a ani *necítí*. Tady je před magickými proudy obklopujícími místo Moci plně chráněn.

Magické proudy, které Nicholas nějak soustředil a použil.

Jenže je používá nahodile.

Ta vlna světla, vlna moci, nebyla řízená. Nicholas dokázal magii použít, nikoli však *zaměřit*.

Zatím ještě nezná všechny možnosti, které místo Moci skýtá.

Zvolna vydechl. Toto je šance. Chabá, ale přesto šance. Bude schopen provést všechno, co si naplánoval. Bude schopen spoutat síly místa Moci a podřídit si je.

Ale bude muset být velmi, velmi opatrný. Jestli udělá chybu, přijde o svá právnoučata.

Přítiskl ruku na chladnou stěnu stínozemí a stvořil si malý vstupní kruh, naladěný jen na sebe. Jestli venku zemře, ať to nepostihne další. Jen ať zůstanou v bezpečí, dokud se Nicholas neunaví nebo neuvěří, že vyhrál. Nemělo smysl mrhat dalšími životy.

Zhluboka se nadechl a zavřel oči.

Svou vizí si prošel všechny stránky stínozemí, průduchy, membránovité stěny, všechno, co Feyům uvnitř umožňuje přežít. To všechno vyloučí a stvoří jednu zeď stínozemí. Tu použije jako štít a jestli to udělá správně, odrazí štít veškerou energii zpátky směrem, odkud přišla. Dokáže se jí zmocnit, dát jí tvar a vystřelit ji zpět jako šíp.

Magie nebude působit stejně. Pouhým dotykem žádného ostrovana nezabije. Ne. Bude to muset být přímý zásah. Bude muset mířit na srdce.

A na Nicholasovo srdce mířit nemůže, protože Nicholas se hýbe. Ani to nemůže zkusit na nějakou náhodnou osobu nahoře.

Rozhodl se jinak. Vybral si toho chlápka, kterého tam Nicholas nastrčil jako svou armádu. Ten muž a jeho napodobeniny jsou všichni stejně vysocí. Všichni stojí stejně. Jestli Rugad zaměří moc na tyto muže, zasáhne je všechny do srdce, panáci to vstřebají a ten chlápek zemře.

Světelný kužel bude muset být dlouhý, tenký a musí letět rovně. Bude se muset zvednout nad horský hřeben a zasáhnout všechny ty výtvořiny naráz. Rugad musí kužel předělat na tenkou desku a vést ji přes hřeben jako

když se přenáší prostřený stůl. Světlo přerízne panáky ve výši hrudi a tomu chlápku spálí srdce.

Problém bude v načasování. Rugad nemůže tu moc nechat plout dál i poté, co chlápek zemře, jenže nemá jak zjistit, kdy k tomu dojde. Bude to muset odhadnout – a věřit.

Bude muset věřit tomu, že Nicholas své děti před magickým útokem ukryl. Koneckonců to jsou také Feyové. Kdyby se Nicholasovi ta moc vymkla, zemřely by.

Divné, že Rugad musí věřit svému nepříteli, má-li se mu to podařit. Ale opravdu z něj začínal mít dobrý dojem. Nicholas byl hoden toho, být Diamantiným manželem. Být to rozený Fey, byl by hoden Černého trůnu.

Rugad otevřel oči, soustředil se a postavil stínozemní stěnu. Tu pak poskládal do čtverce, který se mu vešel právě tak do dlaně.

Od okamžiku, kdy vyjde ze stínozemí, do okamžiku, než nad sebou venku ztratí vládu, bude mít jen chvíli. Neměl odvahu vyjít ven se štítem před sebou – ani by nevěděl, jestli světlo ještě z hor proudí. Kromě toho ho nedokáže zaměřit, jestli ho znovu neuvidí.

Prošel vstupním kruhem.

Světlo se valilo z hor, jasnější než cokoli, co kdy viděl. Oslepující světlo. Ochromující.

Nářek už zeslábl. Většina Feyů již zemřela.

Vyhodil štít, nechal ho zvětšit, až byl větší než on sám, a ucítil, jak se od něj světlo odrazilo. A v tu chvíli tlak polevil. Použil svůj vizionářský zrak, prohlédl skrz stínozemní štít, uviděl zdroj světla, popadl ho, změnil a zaměřil tak, jak si naplánoval, a namířil na plošinu vysoko v horách.

Světlo se valilo dolů jako zdivočelá řeka, narazilo do štítu a odrazilo se zpátky do hor, kužel silný jako pěst.

Zploštil ho, vyrovnal do vodorovné roviny, dal mu přesné rozměry a namířil ho na místo Moci. Světlo mělo takovou moc, že s tím měl co dělat i Rugad. Dlouho ho ovládat nedokáže.

Ale doufal, že ho bude ovládat natolik dlouho, jak bude zapotřebí.

Nářek utichal. Ještě se tu a tam ozval nějaký výkřik, ale vzápětí umlkl či snad byl zdušen, a bylo po všem. Nicholas si křečovitě tiskl k pasu dvě koule. Ruce měl rozpálené a oteklé, a pod košilí cítil bolavou spáleninu.

Coulter se po celou dobu ani nehnul, jen si od něj bral další koule. Po celou dobu se mu po tvářích koulely slzy. Košili měl na hrudi promáčenou a Nicholasovi to dělalo starosti. Nejen kvůli tomu, že mu Coulter, neschopen smířit se smrtí, kterou zavinil, v tu chvíli připomínal Sebastiana, ale taky měl obavy, že slaná mokrá košile popáleniny ještě zhorší.

Feyové přestali stoupat do hor. To se dalo soudit z Adrianova výrazu. Ale Adrian byl zároveň strašlivě bledý, z obličeje se mu vytratila skoro všechna barva. Byl zřejmě omráčen tím, co vidí.

Nicholas jen doufal, že mu koule vydrží tak dlouho, aby stačil zničit celou armádu. Zatím jich spotřebovali polovinu a Nicholas nevěděl, jak vyrobit další. Ale o to se bude starat, až to bude nutné.

Světlo se valilo vpřed jako široká zlatá stěna a s ním se šířila i jejich obrana. Nacházel v tom uspokojení. Pomalu si zvykal na ten jas, na...

„Pane!“ Adrian zpozorněl a obrátil se a s ním se obrátila stovka dalších Adrianů. „Něco se stalo.“

Ale ani nebylo zapotřebí, aby to objasňoval. Přes hřeben se přeneslo světlo, tenké, tvrdé a pevné jako dlouhý břit obřího meče. Jako by někdo vzal Nicholasovu světelnou stěnu a zhutnil ji do čehosi propracovanějšího, dokonalejšího. Světlo přeřízlo každého jednoho Adriana ve výši hrudi.

Na dvojnicích nebyl patrný žádný rozdíl – zřejmě si toho ani nevšimli – ale když zasáhlo skutečného Adriana, zděšeně zalapal po dechu.

Vytřeštil oči – a sto Adrianů s ním – otevřel ústa a vytryskl mu z nich proud krve. Ostatní Adrianové napodobili každý jeden jeho pohyb a pak se rozplynuli – popraskali jako bubliny.

Adrian zůstal stát, dlouhá plochá deska ho přeřízla vejprů a z těla kapala krev. Pak se zhroutil.

Coulter upustil kouli. Nerozbila se, jen světlo pohaslo. Rozběhl se k Adrianovi a jako šílený ho znovu a znovu volal.

Světlo proudící z jeskyně o polovinu zesláblo. A vzápětí o polovinu zesláblo i to, které se vrátilo.

Nicholas upustil koule, jako by oni sami zabili Adriana, což pravděpodobně udělali. Koule dopadly na zem, kutálely se a světlo zhaslo. Zdálo se, že se celé hory ponořily do tmy, přestože viděl zářit slunce.

Zmizelo i světlo, které přilétlo zespoda, ta široká tenká deska.

Coulter doběhl k Adrianovi, vzal ho do náruče, přitiskl ho k sobě a nařikal a nařikal. Nicholas ještě nikdy neslyšel Coultera tak usedavě štkát, ale ani toho nebylo zapotřebí, aby pochopil.

Adrian je mrtvý.

A Coulter zemře taky, jestli ho Nicholas nedostane zpátky do jeskyně. Zdálo se, že světlo, které je napadlo, nějak souviselo se světlem z koulí, ale jistotu neměl. Ze všech Feyů čelil právě Černému králi a toho opravdu nemohl podceňovat.

Vyběhl ven. Krev byla všude, jako by Adrianové nakonec v sobě měli něco pravého.

Bylo to jedno. Adrian byl na kraji plošiny, hned u schodiště. Nohy měl prapodivně zkroucené do úhlu, jakým by to vědomě snad nikdo neudělal. Tělo držel Coulter.

Coulter štkal tak usedavě, až se mu celé tělo otřásalo. Ten chlapec byl na pokraji zhroucení už ve chvíli, kdy

vražďení začalo, a tohle už na něj bylo moc. Nicholas tiše zaklel. Nemůže přijít o Coultera, a už vůbec ne teď. Coulter má pro něj, pro jejich obranu, stejnou cenu jako jeskyně samotná.

Ještě než se k němu sklonil, podíval se z hor dolů. Místy viděl jen jakési trhliny, jako by část hor zmizela. Hned pod ním leželi mrtví, strašlivě popálení, skoro bez tváří, a dál byly dvě obrovské šedivé skvrny. Řeku v pozadí skoro neviděl. Pak tam bylo další pole mrtvých a další obrovská šedivá skvrna.

Je ta šed' nějakým druhem stínozemí? Zajistil Černý král obranu tak rychle?

Určitě ano. A přitom stačil přijít na možnost, jak obrátit Nicholasovu zbraň proti němu.

Zatím se dole nic nehýbalo – alespoň Nicholas nic neviděl. Vzpomněl si na Arianninu výstrahu a podíval se také k nebi, ale neviděl žádné zvláštní ptáky, žádný vynález, který by nesl feyského vojevůdce.

Sklonil se k Coulterovi. Chlapec k sobě tiskl Adriana tak silně, že mrtvému ani nebylo vidět do tváře. Nicholas položil Coulterovi ruku na rameno. S Coulterem otrásal žal.

„Coultere,“ oslovil ho Nicholas tiše. „Musíš jít se mnou.“

Coulter neodpovídal. Snad ani Nicholase neslyšel. Nicholas se znovu podíval dolů. Pořád nic, ale nespolehal na to.

„Coultere,“ opakoval Nicholas. V ústech mu vyschlo. Musí k tomu chlapci nějak proniknout a Ariannu o to požádat nemůže. Nechtěl, aby vycházela ze stínozemí. „Musíme dostat Adriana do jeskyně.“

„Proč?“ vyjel na něj Coulter. „Je mrtvý.“

To bylo duchapřítomnější, než Nicholas očekával. „Nemůžeme ho tady nechat. Nevíš, co s ním Feyové udělají.“

„Ale ano,“ odsekl Coulter. „Vím.“

A pravděpodobně věděl. Coulter toho o Feyích věděl víc než většina ostrovanů.

„Coultere, prosím,“ opakoval Nicholas. „Musíme odtud.“

„Proč?“

Nicholas polkl. Jestli mu nic jiného nezůstane, tak toho chlapce prostě odnese. „Adrian zemřel pro tebe. To poslední, co pro něj můžeš udělat, je chránit si vlastní život.“

„Adrian zemřel pro tebe,“ zavrčel Coulter a ani se nehnul. „Zemřel pro tebe a ten tvůj pitomý spor o ostrov, o který už jsi stejně přišel. A teď chceš, abychom pro tebe zemřeli i my ostatní.“

„Ne,“ odpověděl Nicholas.

„Ale ano,“ odsekl Coulter. „Já, Počist'a, Chráněnka. Chceš, abychom všichni zemřeli.“

„I Dar? A Arianna?“ Nicholas nechal ta slova viset ve vzduchu. „Myslíš si, že i je chci zabít?“

Coulter zasténal a sklopil hlavu.

Nicholas šel k Adrianovým nohám a zvedl je. „Vezmeme ho dovnitř,“ opakoval.

Coulter, s Adrianem v náručí, vstal. V této podivné pozici se mu nohy držely špatně, ale zvládl to. Adrian byl podivně lehký, jako by všechno, z čeho se tělo skládá, vytrysklo ven ústy. Také byl trochu cítit spáleninou, jako by ho to světlo uvnitř vypálilo.

Dalo jim trochu zabrat, než ho dopravili do jeskyně, a tam ho, hned u koulí, položili. Coulter jednu nakopl, až se začala kutálet ze schodů. Sklo bylo pozoruhodně pružné. Jak skákala po schodech, zvonila, ale nerozbila se.

„My jsme ho zabili,“ prohlásil Coulter, ale na Nicholase se ani nepodíval. „My a ty tvoje koule a to světlo. My jsme ho zabili.“

„Zabil ho Černý král,“ namítl Nicholas.
 „A zabili jsme i ty ostatní.“
 „Jinak by zabili oni nás.“
 „Víš vůbec, kolik lidí jsme zabili?“ zařval na něj Coulter. „Víš to?“
 „Ne,“ odpověděl Nicholas. Nechtělo se mu na to ani pomyslet. A ani nemohl. Černý král začne každým okamžikem stoupat do hor.
 „Já taky ne,“ odpověděl Coulter tichounce.
 Nicholas ho popadl za loket a obrátil ho k sobě.
 „Potřebujeme Chráněnkou s Počist'ou. Musíme to zkusit znovu.“
 „Aby také zemřeli? Tak to ne,“ prohlásil Coulter.
 „Kromě toho – co po nich vlastně chceš? Aby zvedli dva meče proti feyské armádě?“
 „Feyská armáda je v troskách.“
 „Ne úplně,“ odsekl Coulter. „Nedíval ses dolů? Černý král kolem nich zbudoval stínozemí. Většina armády je naživu. Jakmile zjistí, že jsme skončili s koulemi, půjdou po nás. A co chceš dělat pak? Házet po nich koulemi? Poslat na ně mne? Abych je zabíjel? To neudělám! Nemohu!“
 „Coultere...“
 „Ne,“ ječel Coulter. „Toto je tvoje válka, ne moje. Přišel jsem o svého nejlepšího přítele, ztratil jsem jediného člověka, který mne měl rád a staral se o mne. Já už to dál dělat nebudu. Ať si to tady vezmou, Nicholasi. Stejně už vyhráli.“
 „A co Arianna? A co Dar?“
 „To jsou Feyové, ne?“ Pronesl to tak tiše, jako by to ani nechtěl vyslovit. „Těm se nic nestane. Zemřeš jen ty. Ty, já a možná Počist'a s Chráněnkou. A na tom nezáleží. Tvůj rod potrvá dál. Můj ani přetrvat neměl. Koho to ještě zajímá, Nicholasi? Nech je vyhrát.“

Nicholasi. Ten chlapec mu říká Nicholasi. Ne pane, ne králi. Nicholasi. Má pravdu? Cožpak Feyové už vyhráli?

„Nenechám je vyhrát,“ prohlásil Nicholas.

„Pak si s nimi bojuj sám,“ odsekl Coulter a klesl vedle Adriana. Vzal ho do náruče a dal tak jasně najevo, že si Nicholas může říkat, co chce, on ho stejně poslouchat nebude.

Ne že by k tomu bylo ještě co dodat. Coulter měl pravdu.

Černý král vystoupí do hor a co pak bude Nicholas dělat?

Pokusí se jediným mečem zabít jeho a celé zbývající vojsko?

V těch závěsech se pravděpodobně skrývá odpověď, ale on nemá čas je zkoumat.

Obrátit se na bytosti z kašny, na to už je také pozdě. Coulter nepomůže. Adrian je mrtvý a pokud jde o Chráněnkou s Počist'ou, nemá jistotu, že je může pustit blíž k těm mocným zbraním.

Ohlédl se. Kroužící světelný kruh, ne větší než koruna, kterou si nasadil na korunovační obřad, při němž zemřela Diamanta, byl jedinou známkou toho, že jeho čtyři feyští druhové jsou s ním.

Coulter kolébal v náručí Adrianovo tělo.

Nicholas je na to sám. Kdyby se mu nějak podařilo zabít Černého krále, budiž. A kdyby to vyvolalo boj Krve proti Krvi, stejně s tím nebude moci nic dělat. Ale nevěřil tomu. Žádný důvod na světě ho úplně nepřesvědčil. Protože i když jeho děti patřily k Černému trůnu, Nicholas ne.

A na to se musí spolehnout. Černý král na to zjevně spoléhá.

Šel ke zdi s meči a jeden si vzal. Byl lehký a padl mu do ruky jako ulitý, jako by ho třímal odjakživa.

Bude ho držet, dokud nezabije Černého krále.
Nebo dokud při obraně jeskyně, ostrova, svých dětí
nezemře.

Zurčení vody neuvěřitelně zesílilo. Matthias přemítal, jestli mu to jen zurčí v hlavě nebo jestli to slyší doopravdy. Zdálo se mu, že ten zvuk kolem něj plyne jako živý. A bílé světlo, které vyzařovalo ze stěn, bylo jasnější.

Došel na místo, kde se chodby větvily, vpředu uviděl na zemi obrysy nějakého těla, a v tu chvíli jeho průvodce zahnul. Matthias se podvolil a šel za ním.

Ze skály se tu zvedala kašna, přesně tak, jak to Roca popisoval ve Slovu. Kašna, na níž se Roca kdysi díval jako na požehnání a pak jako na prokletí. Kašna, příčina toho, proč je Matthias tím, čím je.

Chvíli na ni vyjeveně zíral. Bylo tu chladno a vlhko a kolem se jako mlha vznášela drobná vodní tříšť. Vzduch byl svěží, jak tomu bývá v horách, když nečekaně sprchne.

Průvodce se ho dotkl na lokti. „Nemáme moc času.“

„Na co?“ opáčil Matthias, ale muž si jen položil prst na ústa.

Matthias se rozhlédl kolem sebe. Nikoho neviděl, ale viděl známky toho, že tu přebývají lidé. Na mramorové podlaze se povalovaly pláště, u schodiště někdo zřídil nouzové lůžko.

A seshora k němu dolehl nějaký hlas.

„Tak si s nimi bojuj sám.“

Mladý, zahořklý hlas, tak trpký, jako by mluvčí už v nic nedoufal. Matthiasovi přeběhl po zádech mráz. I on tohle už zažil a nezapomněl.

Držel se v pozadí jeskyně. Vybral si schody, které byly nejbliž u stěny. Slovo pravilo, že drahokamy jsou uloženy vzadu, aby se nedaly snadno najít. Matthias sice nevěděl přesně, kde je to »vzadu«, ale tady, u kašny, prvopočátku všeho, to nebylo.

Schody byly nižší, než čekal, a jednou mu málem sjela noha. Zdálo se mu, že z míst, odkud zaslechl ten hlas, se ozvalo nějaké cinknutí, ale nebyl si jist. Došel na vrcholek schodiště a uviděl řady a řady polic, některé prázdné, jiné ještě plné. Na několika byly koule. Bylo tu víc lahvíček se svěcenou vodou, než aby to dokázal spočítat, a víc mis, než kdy viděl. V koutě bylo pár plných duchovních schrán. Opatrně k nim uložil Diamantu.

Ale drahokamy, pro které si přišel, neviděl. Průvodce šel před ním, hleděl na stěnu s policemi a tiše nadával. Vpředu se zatřpytila hrstka drahokamů. Ale Matthias nečekal, že jich tu bude jen pár. Čekal, že jich tu bude plná stěna.

„Jsou pryč, že?“ zeptal se Matthias. Dočista zapomněl, že má mluvit potichu.

Jeho hlas se rozlehl po celé jeskyni a Matthias zaslechl, jak někdo vyjekl. Obrátil se.

Před sebou uviděl ústí jeskyně. U vchodu seděl chlapec – ten, který ho učil dělat oheň – a v náručí kolébal muže, zjevně mrtvého. Vedle něj stál Nicholas a v ruce třímал meč.

Matthias neviděl Nicholase patnáct let. Připadal mu nějak vyšší a hubenější. Na sobě měl úzké přiléhavé kalhoty a volnou košili. Byl špinavý, plavé vlasy ztratily lesk a byly zcuhané a slepené.

„Matthias,“ vydechl a v jeho hlase zazněl takový smutek, až sebou Matthias trhl. Ale rozhodně to nebyl stesk po něm. Po Diamantě. Vždycky po Diamantě.

Ví Nicholas, co Matthias provedl? Ví, že je Diamanta tady, lapena ve skleněné panence?

„Feyové přepadli Constantu,“ řekl Matthias. „Lidé umírají. Přišel jsem si pro nějaké zbraně.“

„Ty víš, na co to všechno tady je, že?“ zeptal se ho Nicholas a rychle k němu seběhl. Matthiasovi se

rozbušilo srdce. Krk ho ještě bolel po tom, jak ho napadla Diamanta, a byl tak slabý, že se sotva držel na nohou.

Ostatně ani nevěděl, kam by utekl.

„Povětšinou ano,“ odpověděl.

„Dobrá,“ pravil Nicholas. Došel k Matthiasovi a pevně ho chytil za loket. Matthias sebou trhl.

Nicholas to postřehl a nevesele se ušklíbl. „Nehodlám tě teď zabít, Matthiasi,“ pravil a sevřel ho ještě pevněji. „Venku je feyský Černý král a já jsem projednou usoudil, že nám tvoje zášť může být k užitku.“

„Černý král?“ opakoval Matthias tupě.

„Jestli se ho zbavíme, bude ostrov zase náš. A pak se můžeme dál věnovat svým názorovým sporům.“

„Sporům?“ I samotnému Matthiasovi zněl vlastní hlas mdle. Toto je Nicholas? Muž, který mu tiskl nůž do zad a vyhrožoval mu, že ho zabije? Vlasy mu prokvetly šedinami a na obličej sedla pavučina vrásek, ale jinak vypadal stejně.

Jen nemluvil stejně.

„Ty chceš, abych ti pomohl?“ otázal se Matthias, neschopen uvěřit vlastnímu sluchu.

„Vidíš tu snad někoho jiného?“ zeptal se Nicholas.

Matthias pohlédl na chlapce na zemi. Ten byl ponořený do svého žalu. Pak tu byl ten mrtvý a nikdo jiný. Matthias svraštil čelo. Myslel si, že tu budou ještě další, jako třeba ta míšenka, Nicholasova dcera.

Ale v Rocově jeskyni byl jen Nicholas.

A venku feyský Černý král.

„Dobrá,“ pravil Matthias. Vždyť je jedno, co bude potom, až porazí Černého krále, pokud ho porazí. Teď záleží jen na tom.

Toto musí být to osudové předurčení, o němž hovořil jeho průvodce. Toto musí být důvod, proč sem přišel. Spolupracovat s Nicholasem.

Matthias na okamžik zavřel oči. Spolupracovat s Nicholasem, poté, co podruhé zabil Diamantu – či přinejmenším jí odňal moc. Tohle Nicholasovi říci nemůže. Rozhodně ne teď.

„Odmítáš?“ zeptal se ho Nicholas.

„Ne.“ Matthias otevřel oči a silou vůle se napřimil. „Pomohu ti, Nicholasi.“

„Dobrá,“ ozvalo se zpoza nich. Průvodce. Matthias ani nevěděl, co s ním těch posledních pár chvil bylo.

Nicholas na něj vytřeštil oči, bledý jako křída. „Ty,“ vyhrkl.

Průvodce sestoupil k nim. Nebyl úplně hmotný. Rozpačitě se ošil. „Snad sis nemyslel, že tě opouštím navždy?“

„Ty ho znáš?“ zeptal se Matthias.

„Já jsem ho pustil na svobodu,“ odpověděl Nicholas. „A proto mne opustil.“

„To ne,“ bránil se průvodce. „Šel jsem tam, kam patřím. Poslali mne zpátky.“

„Myslel jsem si, žeš mi přišel pomoci,“ ozval se Matthias.

„Přišel jsem napravit to, co zkazil Coulter.“ Vyznělo to dost zahořkle.

Nicholas pohlédl na toho chlapce.

„Coulter?“

„Míní Rocu,“ vysvětlil mu Matthias.

„Přesně tak,“ potvrdil průvodce a právě v tu chvíli si Matthias uvědomil, že průvodce přestal mluvit staroostrovsky. „Měl pocit, že proklel celá pokolení. Střežil toto místo, dokud nepřestal být vidět. Stvořil magii, která, pokud je správně použita, moc zničí, místo aby ji posílila. A úmyslně zničil moc, kterou jsme měli.“

Nicholas k němu o krok přistoupil. „Co tím myslíš?“
 Znělo to krajně naléhavě.
 „Ty meče venku,“ odpověděl průvodce.
 „Neuvažoval jsi nad tím, k čemu tam jsou?“
 „Ale jistěže,“ odtušil Nicholas.
 Matthias se zamračil. „Ty meče? Myslel jsem, že je tam dali Moudří.“
 „Věříš všemu, co ti kdo řekne?“ vyjel na něj průvodce. „Nebo lhal Coulter v tom svém přihlouplém spisku i v tomto?“
 „Nezmiňoval se o tom,“ odpověděl Matthias.
 „Jakém spisku?“ zeptal se Nicholas.
 Matthias potřásl hlavou. Teď nebyl čas na nějaké vysvětlování.
 „Tak chcete vědět, jak ty meče použít, nebo ne?“ zeptal se průvodce.
 „Ano,“ odpověděl Nicholas. „Ale to jsi mi mohl říct, už když jsem tě pustil.“
 „To jsem nemohl,“ odtušil průvodce. „Tohle musíš udělat s Matthiasem.“
 „Proč?“ zeptal se Matthias.
 „Protože to vyžaduje ryzí Rocovu krev,“ odpověděl průvodce. „Ty máš krev druhorozeného, Matthiasi, a tady tvůj přítel krev toho nejstaršího. Tato moc je určena výhradně Rocovi nebo jeho potomkům jednajícím ve shodě.“
 Nicholas se podíval na Matthiasa. „Ty jsi opravdu druhorozený syn?“
 „Zřejmě,“ odtušil Matthias.
 „Takže tys byl rocanem po právu.“
 Matthias rozpačitě přešlápl. „Padesátý rocan zjevně viděl to, co nikdo jiný.“
 „Takže my jsme příbuzní,“ usoudil Nicholas.
 „Vzdálení.“
 „A co kdybych tě tehdy zabil?“

„Spojil bys jeho krev se svou smrtí,“ odvětil průvodce. „To by vyvolalo strašlivý chaos.“

„Jako u Feyů,“ zašeptal Nicholas.

„Jejich krev se od tvé liší. Má původ v jiné kašně. Ty nemáš jejich krev, i když, jak mi bylo řečeno, tvé děti ano.“

„Ano,“ zašeptal Nicholas. Najednou byl bledý a vyděšený. Matthias neměl úplně jasno, co to všechno znamená, věděl jen, že pomyšlení na krev, smrt a příbuzenské vztahy Nicholase děsí.

„Tak sdělíš nám tajemství těch mečů?“ zeptal se Matthias průvodce.

„Proto jsem sem byl poslán,“ odvětil průvodce a vesele se na něj ušklíbl. „Opravdu sis myslel, že jsem sem byl poslán, abych chránil tebe?“

Matthias zrudl, ale neřekl nic.

„Co máme udělat?“ zeptal se Nicholas.

Průvodce šel k policím, vzal láhev s Rocovou krví a podal jim ji. „Povím vám to,“ odpověděl.

Rugad byl naprosto vyčerpaný. Světlo před nějakou chvílí zmizelo – ani přesně nevěděl, jak je to dlouho – a s ním i hrozba ohrožující jeho lidi.

Ale ještě nehodlal odstranit ochranná stínozemí. Ještě ne. Nicholas je příliš mazaný a přizpůsobí se. Při troše štěstí použije další druh magie, který bude Rugad schopen ovládnout. Nicholas neví, co Rugad dokáže, a co ne.

Každá moc má své zásady. On prostě musí ty zásady vysledovat, promyslet a využít. Cokoli, co použije nějaká nemagická osoba jako třeba Nicholas, dokáže Rugad využít lépe.

To pomyšlení ho vzpružilo a vzpruhy mu bylo vskutku zapotřebí. Na žádném jiném tažení ještě nebyl tak vyčerpaný. Tělesně, to ano, ale nebyl tak duševně na dně. A to si nemůže dovolit. Musí získat vládu nad sebou a tvrdě si ji udržet. Modrý ostrov stojí za boj. Místo Moci stojí za boj, nemluvě o jeho pravnoučatech.

Před ním se rozkládalo území plné mrtvých Feyů. Leželi, kde padli, roztroušeni v horách. Vzduch by se tu dal krájet, těla vyhořela zevnitř až ven. Při tom pomyšlení mu naskakovala husí kůže. Sám se zachránil jen tak tak.

Ted' však chtěl, potřeboval vědět, kolik jeho lidí zůstalo naživu. Kolika vojákům vlastně v tuto chvíli velí. Pak potáhne do hor a Nicholase zabije. A z místa Moci si udělá základnu.

Žádný šaman tam nikdy nepronikne ani špičkou prstu. Jeho rodina udělala pěknou hloupost, že pustila šamany na místo Moci v Eccrasianských horách. On odstraní Nicholasovu šamanku a zabere si místo Moci pro sebe. A tady si vycvičí pravnoučata. Tady sjednotí Feye. A odtud jednoho dne zahájí další útok, na Leut.

Přemýšlí moc dopředu. V tuto chvíli potřebuje vymyslet, jak zvítězit.

Ještě tu má Nicholase, s nímž musí bojovat, a po létech strávených válkou mu Nicholas neustále dokazuje, že je vskutku jeho nejdůstojnějším soupeřem.

Diamanta si vybrala dobře.

Zatoužil, aby byla naživu a mohl jí poblahopřát. Ale kdyby byla naživu, tak by celý jeho útok na ostrov probíhal jinak – pakliže by vůbec útočil.

Spustil svůj pevný stínozemní štít na zem a nechal ho před třetím stínozemím. Pak prošel vstupním kruhem dovnitř.

Bolestné sténání umlklo. Těch pár domestiků, kteří byli na úpatí hor, nějak posbíralo raněné a sneslo je na jedno místo. Léčitelé už začali pracovat. To je dobře. To ulehčí práci i Rugadovi.

Luskl prsty. Selia k němu přistoupila. Když začal útok, byla právě u řeky. Vlastně ji těsně před začátkem poslal zpátky do tábora, aby shromáždila všechny zbývající vojáky a poslala je sem. Neudělala to.

Cop se jí rozpletl, na levé tváři měla dlouhou šmouhu od krve. Zdálo se, že si toho ani nevšimla. Zapadlé tmavé oči byly plné bolesti. Takže byl zraněn někdo, o koho má zájem. Přišlo mu zvláštní, že jeho pobočník má vlastní život, o němž on nic neví.

Avšak ona je natolik schopná a zdatná, aby se o tom nezmiňovala.

„Kolik máme bojeschopných lidí?“ zeptal se.

„Tady?“ V okamžiku, kdy to vyslovila, si zjevně uvědomila, jak je to hloupá otázka. Ovšemže tady. Jak by mohla vědět, jak to vypadá jinde? „Možná padesát.“

„Tak mi těch možná padesát okamžitě pošli. Vytáhneme do hor.“

„Pane?“ opáčila. V tom tónu zaslechl nesouhlas.

„Nějaké námitky?“ otázel se.

Přejela si jazykem po rtech. „Chtěl jsi, abych ti říkala, co si myslím.“

To byla pravda. A tehdy to myslel vážně. „Tak rychle.“

„Morálka...“

„Je pro mne bezpředmětná. Něco dalšího?“

„Ty zbraně nahoře...“

„Jsou to výtvary místa Moci. Máš na srdci něco důležitého, co bych měl zvážit?“

Zrudla. Otevřela ústa, zase je zavřela a znovu otevřela. „Myslím že ne, pane.“

„Dobrá,“ odpověděl. „Pošli mi těch možná padesát. Máme jen velmi málo času. Řekni jim, ať počítají s tím, že budeme pochodovat dvakrát rychleji než obvykle.“

Polkla. Viděl na ní, jak bojuje. Mít čas, pozoroval by to s potěšením.

Neměl.

Zdálo se, že to pochopila. „Potřebuješ...“ Hlas se jí zlomil. Zhluboka nabrala dech a vzchopila se. „Potřebuješ kouzelníka, pane?“

Takže to částečně pochopila. Možná bude muset vyjednávat. Možná bude muset mluvit. Ale s Nicholasem vyjednávat nebude. Čas na rozhovory s tímto mužem už vypršel.

„Kouzelnictví nejde dohromady s vizionářstvím,“ odpověděl.

„Nemyslela jsem na tvá pravnoučata, pane.“

Pousmál se. „A to jsou ti jediní, s nimiž hodlám mluvit,“ odpověděl.

Krátce přikývla, obrátila se na patě a odkráčela. Viděl, jak bere za rameno jednoho pěšáka, po něm dalšího, a cestou s nimi mluví. Možná by se mu hodila v dalších dvou stínozemích. Feyové, kteří tam přežili, měli mezitím čas hloubat nad tím, co možná považují za pohromu. Měli čas začít se bát. Třeba by byla schopná

uklidnit zbývající vojáky tak, aby s ním mohli jít jako jednotná feyská síla táhnoucí proti hrstce lidí, kteří se krčí v Nicholasově jeskyni.

Dotkl se meče a ověřil si, že má nůž. Obojí bylo na svém místě. Vezme si také stínozemní štít. Jestli se Nicholas odváží znovu použít to světlo, tak ho Rugad bude moci odrazit. Některé vojáky, kteří budou bojovat po jeho boku, možná nebude schopen zachránit, ale na tom nezáleží. Teď je nutné dostat se k jeskyni. Jakmile se tam dostane, jakmile bude mít místo Moci na dosah, bude jeho.

A jakmile bude jeho, bude jeho i Modrý ostrov.

A bude mít i svá pravnoučata.

„Pospěš si, Selio!“ křikl na ni a přes celé stínozemí viděl, jak se lekla a přikývla. Dotkla se nějakého pěšce, ten vstal, a zároveň promluvila na dalšího.

Vycítil, jak to pěšci přijali, viděl, jak rychle se sbírají k odchodu. Jsou připraveni. A on rovněž.

Tady padesát. Řekněme dvacet pět z každého zbývajícího stínozemí. Rugad potáhne na místo Moci se silou čítající stovku vojáků.

Pro začátek je to dobré.

Rugad zadoufal, že to bude stačit.

„Připadá mi to moc nebezpečné,“ pravil Nicholas, ale nedíval se na toho podivného muže, hleděl na Coultera, který dosud kolébal v náručí Adrianovo tělo. Tiše vzlykal a prsty dělal jakási magická znamení, jako by měl moc přivést Adriana zpět. Nicholas jednou takové zoufalství zažil na vlastní kůži. Tehdy se mu zdálo, že není na světě nic jiného.

Ale i tehdy byl schopen přijmout svou novorozenou dceru a postarat se o ni. I přesto.

„Máš nějaký lepší nápad?“ Nicholas slyšel ten jízlivý tón. Průvodce postával kousek za Matthiasem. Byl o trochu menší než Matthias a byl vidět jen částečně, jako by se na něj člověk díval skrz mlhu. Nicholas si v duchu přál, aby tu byla Diamanta. Ta by přesně věděla, co je ten chlápek zač. Věděla by, jestli se mu dá věřit.

Nicholas věděl jen tolik, že muž pochází ze skleněné panenky ze zadní části jeskyně. Kdyby to neviděl na vlastní oči, tak by mu nevěřil vůbec. Vyhodil by ho z jeskyně – pokud se tak ovšem dá naložit s tvorem z mlhy.

„Takže?“ opáčil cizinec. „Máš nějaký lepší nápad, nebo ne?“

Nicholas se naposledy podíval na Coultera. A Adriana. Ten muž obětoval sám sebe pro tohle všechno a zemřel hrůznou smrtí.

„Jeho syn,“ pravil Nicholas a bradou ukázal směrem k Adrianovi, „spálil vaky plné kůže, krve a kostí, které si Feyové skladovali. Mělo to dost velký dopad, asi jako by to udělalo díru do magické tkáně. Zdá se, že to pocítili všichni. Těm nejmocnějším bylo zle.“

„No a?“ opáčil muž.

Matthias sraštil čelo. „Tak to to bylo?“

Nicholas si ho nevšímal. „No a,“ pokračoval, „ty tvrdíš, že láhve s Rocovou krví mají spoustu vynikajících vlastností, velmi podobných těm, které Feyové přiřítají svým ukořistěným zásobám. Veškerá magie je tedy v postatě propojena s krví.“

„Propojena, přenášena, uchovávána, posilována...“ Chlápek by pokračoval snad do nekonečna, kdyby Nicholas nezvedl ruku a nezarazil ho.

„Takže když ji zničím, bude to mít za následek pokles feyské moci. Pár hodin poté, co Luke zničil stodolu, byl Počist'a schopen zabít na horském svahu čaroděje. Já bych měl být schopen zabít neprodleně poté Černého krále.“

Muž si odfrkl. „To bys nepřežil. To by mělo takový dopad, že by to mohlo zničit tyto hory. Možná celý ostrov. To by mohlo zničit ty druhé dvě jeskyně, stejně jako tuto, a k tomu všechno kolem nich na stovky mil daleko. Rozhodně by to zničilo všechno, co se snažíš zachránit.“

Nicholasovi vyschlo v krku. Myslel si, že je to dobrý nápad. Jenže nevěděl, kolik vlastně Luke zničil vaků ani jak blízko to bylo. A také neznal vzniklé škody. Přesto mu to připadalo rozumnější než cizincův popis neznámé magie.

Matthias neříkal nic. Kdyby projevil nějaký názor, byl by Nicholas nucen ho nezaujatě posoudit. Věděl sice, že dokud nebude Černý král mrtev, může své pocity k Matthiasovi odsunout stranou, ale nebyl si jist, jestli se tyto věci dají tak snadno probírat s oním cizincem.

Muž pokrčil rameny. „Rozhodnutí je na přirozeně tobě. Ty máš v těch svých dvou malých rukou moc zničit nebo obnovit.“

„Tvůj plán obnovuje?“

„Můj plán zničí jen všechno to, co stojí mezi ústím jeskyně a řekou. Tvůj zničí mnohem, mnohem víc.“

A vždycky se dá použít, kdyby se ukázalo, že ten jeho je špatný. Nicholas polkl, ve vyschlém krku ho zaškrábalo, a pohlédl na Matthiase. „Jsi ochoten to zkusit?“

„Četl jsem Slovo,“ odpověděl tiše.

„To pravé Slovo, skryté ve Sklepení pod Constantou. To, co zde řekl, vysvětluje některé věci, které předtím nedávaly smysl.“

Matthias shlédl na toho muže. Nicholas si všiml, že i Matthias se k němu chová s určitou obezřetností, jako by ani on nevěděl, co si o něm má myslet.

„Ty už jsi to dělal, že?“ zeptal se ho Matthias.

Muž se usmál. Oči se mu potěšeně rozzářily a Nicholas se otřásl při pomyslení, že mluví o moci, která může zabít davy lidí.

„Kdysi,“ odvětil muž.

„Kdysi,“ opakoval Matthias a v tom tónu Nicholas uslyšel člověka, kterého neslyšel už dvacet let.

Učence, který za deštivých nocí navštěvoval jeho otce. Muže, který měl učit Nicholase, mladého Nicholase, náboženství. Muže, který měl své názory na tak hluboké duchovní záležitosti, jako je etika a morálka.

Matthiasovi se to nezamlouvá o nic víc než Nicholasovi. A to má Matthias ještě méně důvodů uposlechnout. Neskrývají se tu jeho děti. Ale ví, jak využít předměty z jeskyně. Z toho ještě může být později problém.

„Jestli to uděláme, musíš s tím začít ty,“ pravil Nicholas.

„Ale musíme postupovat společně,“ odvětil Matthias. Podíval se na Nicholase. Oči měl trochu našikmo: jizvy na obličeji mu napínaly kůži. Bez těch

jizev by měl tvář askety, tak vyzáblou, až kosti zřetelně vystupovaly. I on už zešedivěl, ale byla v něm houževnatá síla, vzdorující věku. Byl o více než dvacet let starší než Nicholas. Kdysi to vypadalo jako věčnost. Teď už byli v letech oba.

„Máš k tomu odvahu, Nicholasi?“

A v Matthiasově tónu uslyšel Nicholas svého dávného učitele a taky ještě něco jiného: Nicholas neměl odvahu zabít Matthiase, když to Matthias zasluhoval – hned poté, co zemřela Diamanta. Nicholas říkal, že by ho to učinilo stejným jako je Matthias – a možná to byla pravda – ale taky v sobě neměl dost krutosti.

Matthiasovi krutost nikdy nechyběla, dokonce ani za dnů, kdy byl učencem.

Ale Nicholas za těch patnáct let hodně vyspěl. Za tu dobu zjistil, že krutost je na místě, brání-li člověk sebe a svou rodinu.

„Ovšemže mám odvahu. Já nejsem ten, kdo musí žít a nést následky toho, že zabil ze strachu.“

Matthias odvrátil pohled. Přikývl tak slabě, jako by se hanbil za to, co udělal.

Muž, kterého Matthias nazýval průvodcem, je zamyšleně pozoroval. Opravdu jim pomáhá, nebo je v tom něco jiného? Muž si všiml Nicholasova zkoumavého pohledu. „Já jsem tu prostě proto, abych vám to řekl. Kdybys mne nepustil, nedozvěděl by ses to.“

Nicholas sraštil čelo.

Muž se usmál. „Rozhoduješ se sám.“

Nicholas se zhluboka nadechl. Toto je podstatou všeho. Pořád je králem, pořád je mužem, který velí a má zodpovědnost. A má už jen jednu šanci zachránit všechny, které má rád a o které se stará. Jen jednu, a

k tomu potřebuje muže, který mu zabil ženu. „A co Coulter?“ zeptal se Nicholas. „Mohl by to udělat on?“

Matthias strnul, jako by ho ta představa zasáhla v hloubi duše. Průvodce se líbezně usmál. „Ne,“ odpovéděl. „On nemá Rocovu krev. Ten je ze mne.“

„A co jeho jméno?“ namítl Matthias. „Jmenuje se jako Roca. Ty se tak také jmenuješ?“

„Já se nejmenuji Coulter,“ odtušil muž.

„Tak jak může být Coulter z tvého rodu?“

Průvodce odvrátil pohled. „Cožpak lidé dosud nedávají dětem jméno po lidech, které považují za své nejlepší přátele?“

Ta otázka zůstala viset mezi nimi. Odhalila jim kousek dějin, které neměl Nicholas čas poznat. Podíval se na Matthiase.

„Jsi připraven?“

Matthias přikývl a vykročil k ústí jeskyně. Coulter si, jak se zdálo, ani nevšiml, že kolem něj ti dva procházejí. Nicholas si uvědomil, že – jak poznamenal průvodce – pro Coultera bude opravdu nejlepší zůstat, kde je. Nicholas mu nemohl nijak pomoci. Přinejmenším ne teď.

Matthias se podle průvodcových pokynů zastavil těsně před ústím. Podíval se na pět mečů obklopujících ústí jeskyně. Dva už byly na místě a Nicholas ještě před prvním útokem nařídil očistit drahokamy. Byly tu ještě další tři a ty bude muset přesunout Matthias.

„Ještě nikdy jsem nic takového nedělal,“ zašeptal.

„Jak jsem vyrozuměl,“ odtušil Nicholas, „tak to po padesát pokolení nedělal nikdo.“

Obrátil se k průvodci, aby mu to potvrdil, ale muž byl pryč. Nicholasovi přeběhl po zádech mráz. Teď jsou na to sami. Oni dva teď musí co nejlépe spolupracovat.

Matthias zvedl paže a zavřel oči. Od něj k meči trčícímu kolmo ze skály napravo od ústí jeskyně vylétl

světelný kužel, jasný a ostrý. Světlo se ovinulo kolem meče a meč se zachvěl. Na zem se jako těžký déšť sypaly drobné kamínky. Matthias zbrunátněl vypětím.

Nicholas si úporně hryzal ret. Musí se to podařit. Musí. Jediná další možnost byla sebevraždná, tu by nikdo nepřežil.

Meč se třásl. Chvění vyvolalo skoro melodický zvuk. Od meče samy odpadávaly nánosy špíny a jak se objevovala čepel, viděl Nicholas, že je stejná jako u mečů v jeskyni. Světlo se sunulo po čepeli, ovinulo jílec a i z jílice odpadly nánosy špíny. Ze staletých vrstev prachu a bláta se pod mečem utvořila hromada drtě. Meč, byť obří, byl menší, než se původně zdálo – byla to skvostná zbraň, nikoli jen trofej, která se vystaví.

Matthiasovi stékal po tvářích pot. Nicholas ucítil na jazyku chuť krve a přestal si hryzat ret. Bezděčně si ho olízl, veškeré myšlenky upínal k meči, jako by tím mohl Matthiasovi pomoci ho snést.

Ze světla kolem jílice se utvořila ruka. Prsty vyleštily drahokamy do měňavého jasu. Zdobený jílec zapadl do dlaně, jako by byl pro ni stvořen. Ruka zatáhla a meč byl venku.

Chvilíčku se kymácel a kolísal, jako by ho třímal muž, který ještě nikdy nedržel zbraň.

Matthias otevřel oči. Tekly mu slzy. Jak pohyboval rukama, meč plul na nové místo. Pak Matthias sklopil dlaně k zemi, meč se obrátil hrotem dolů a zabodl se do země.

Udeřil do země tak silně, až se celá jeskyně otrásla. Úder doprovázel zvuk silný jako výbuch. Některé meče v jeskyni spadly ze zdi na zem. Pár jich jen těsně minulo Coultera. Nehnulo to s ním. Ze stropu vypadlo pár kamenů. Nicholas vzhlédl. Od ústí ke kašně se ve stropu táhla puklina.

Ale meč byl na místě. Jílec se ještě chvěl, ale světlo už zmizelo. Matthias zavravoral a rukama si zakryl obličej.

„Znovu to nedokážu,“ zašeptal.

„Musíš,“ prohlásil Nicholas. „Ještě dvakrát.“

„Jestli to udělám, nezbude mi už žádná síla. Nebudu schopen to dokončit,“ procedil Matthias skrz prsty. Hlas mu přeskakoval strachy.

Nicholas se podíval na ty tři meče. Ty dva vpředu byly blízko sebe. Třetí byl kousek za nimi, napravo od nejbližšího meče. Čtvrtý by měl přijít kousek dozadu, nalevo od druhého meče. Pátý by měl zahradit vchod úplně.

„Teď to nemůžeš vzdát,“ vyjel na něj Nicholas.

Matthiasovi se třásly ruce. „Přived' Coultera, ať to udělá on.“

„Coulter nemůže,“ odsekl Nicholas.

„Já taky ne.“ Matthias spustil ruce. Objevil se obličej bledý jako smrt.

Nicholas položil Matthiasovi ruce na ramena. Musel se trochu natáhnout, aby na něj dosáhl. Matthias byl hubený, skoro stejně jako Arianna.

„Toto je naše poslední naděje,“ zavrčel na něj. „Jestli to neuděláš, zemřeš v rukou Černého krále. Zemřeš.“

Matthias zavrtěl hlavou. Oči měl zavřené.

„Pokud vím, tak jsi tvrdil, že odvahu postrádám já,“ připomněl mu Nicholas.

„Nejde o odvahu,“ zašeptal Matthias. „Jde o sílu.“

„Cožpak nemáš nic, co bys měl rád?“ zeptal se ho Nicholas a trochu s Matthiasem zatřásl. „Nic, co bys chtěl chránit? Protože jestli to teď nedokážeš, zmocní se Černý král všeho, včetně všeho, co máš rád.“

Matthias otevřel oči. V očích mu sídlilo zoufalství, jaké Nicholas ještě neviděl. „To mne zabije,“ zašeptal.

„Možné to je,“ připustil Nicholas. „Ale Černý král tě zabije určitě.“

Matthias přikývl. Odtáhl se od Nicholase a vrátil se k ústí jeskyně. Pak zavřel oči, vztáhl ruce a nechal zahalit světlem druhý meč, zabodnutý kolmo do skály.

Nicholas s úlevou vydechl. Překonal s Matthiasem tento, snad zvládnou i ten třetí. Ale skutečná potíž je teprve čeká. Co když má Matthias pravdu? Co když se mu už nebude dostávat sil, až přijde čas meče použít?

Co pak?

Druhé zadunění otřásl stínozemím tak silně, až Arianna nadskočila. Toto stínozemí bylo menší než to venku, užší a stísněnější. Zády se opírala o jednu stěnu, nohama narážela na tu protější a hlavou drhla o strop. Opakovaně se Dara dotazovala, na co myslel, když ho stavěl, ale stejně jí neodpověděl.

Usoudila, že pro to zřejmě nemá omluvu, že přitom vůbec nemyslel.

Alespoň že bylo dlouhé, byť úzké, že se na nikoho nelepila – až do této chvíle. Tento náraz ji srazil na matnou, mlžnou zem a přitom praštila bratra do boku.

„Co to bylo?“ vyhrkla a zadoufala, že to znělo soudně.

„Nevím,“ odpověděl. Upřeně hleděl na vstupní kruh.

Těsně u vchodu seděl Počist'a. I on hleděl na kruh. Chráněnka si přitáhla nohy k tělu a rukama si ovinula kolena. Oči měla zavřené. Jak jí nařídil Ariannin otec, spala a dokonce ani druhý rachot ji neprobudil.

„Ty nevíš?“ opáčila Arianna. „Ty *ne*víš? Pokud vím, tak jsi říkal, že sem nic zvenčí nemůže proniknout.“

„Myslel jsem si to,“ odtušil Dar.

„Nedotýkáme se země ani stropu,“ poznamenal Počist'a. „Takže otřesy země to být nemohly.“

„Tak co to je?“ vyjela na něj Arianna. Srdce jí pádilo jako o závod. Tam venku je otec. Tam venku je Coulter. A ona sedí tady a čeká. Nedělá nic.

„Pokud jsem to mohl posoudit,“ pravil Počist'a, „byl to zvuk.“

„Zvuk? A jak by se sem dostal zvuk?“ Arianně přeskakoval hlas. Věděla, že je pěkně protivná, ale měla strach. Byla vyděšená. Bála se, že se otci něco stalo. Přes všechny své odvážné řeči nevěděla, co má dělat.

„Vůbec se sem nedostal,“ odvětil Počist’a. „I zvuk vyvolává chvění, stejně jako země.“

„To by musel být neuvěřitelně hlasitý zvuk,“ podotkl Dar.

Arianna se zhluboka nadechla. „Zvuk může být tak hlasitý?“

„Nějaký druh zbraně?“ navrhl Dar.

„Výbuch.“ Chráněnka zvedla hlavu. Oči měla slepené spánkem, zřejmě ji probudil jejich rozhovor. „Výbuch může být tak hlasitý.“

Jestli tam došlo k výbuchu a byl tak hlasitý, tak je otec mrtvý. Arianna se drala ke vstupnímu kruhu. Počist’a ji chytil za zápěstí. Držel ji pevně. Měl hrubou, drsnou dlaň.

„Řekl, abychom tu počkali, dokud pro nás nepošle.“

„A co když jsou všichni mrtví? Co když pro nás poslat nemohou?“ Tak. Konečně vyslovila nahlas to, čeho se celou dobu bála.

„Až se všichni shodneme, že už uplynulo dost času,“ odpověděl jí Počist’a rozvážně, jako by mluvil s dítětem, „pak vyjdu ven a zjistím, co se stalo. Ty odtud rozhodně nepůjdeš jako první, rozumíš?“

„Je to můj otec.“

„A taky Darův,“ připomněl jí Počist’a. „A právě vy dva jste příčinou této války.“

„Neházej to na ně,“ vstoupila do toho Chráněnka. „Tato válka začala dřív, než jsme přišli na svět. Černý král chtěl dobýt ostrov.“

„Kdyby to byla pravda,“ odpověděl Počist’a, „tak už by se přesunul na Leut.“

Arianna polkla. Věděla, že to je pravda. Ale měla už jen otce. Co se stalo se Sebastianem, to nevěděla, a Solanda je mrtvá. Dar se nedá počítat, toho poznala teprve před pár dny. Je to její bratr, ale do rodiny nepatří. Ještě ne.

„Můžu se proměnit...“

„Ne,“ zamítl to Počist'a. „Zůstaneš tady.“

Zhluboka se nadechla. Mají pravdu. Věděla to, ale nemohla se s tím smířit.

Dar ji vzal za ruku. Jeho dotyk byl jemný, uklidňující, skoro příjemný. „Jestli se jim tam venku něco stalo,“ řekl a ona postřehla, že neřekl *Jestli jsou mrtví*, „pak budeme my dva bojovat dál, jak jen budeme moci. I my máme zbraně. Můžeme bojovat s Černým králem. Možná bychom byli dokonce schopni i vyhnat ho z ostrova.“

„A utopit v Infrinském moři,“ procedila jízlivě mezi zuby.

Počist'a se usmál. „Kdybyste to udělali,“ pravil, „nebyl by to boj Krve s Krví. K utonutí dochází obvykle nešťastnou náhodou.“

„Možná,“ usoudil Dar, „že zatímco tu čekáme, měli bychom si stanovit plán pro nejhorší případ. Bude nám lépe utíkat čas a také budeme připraveni pro případ, že by něco dopadlo špatně.“

„Nechci ztratit otce,“ prohlásila Arianna.

„A on nechce ztratit vás.“

Překvapilo ji, že Počist'a něco takového řekl. Jen vzácně byl laskavý. Pak si uvědomila, že to nemyslel laskavě. Prostě řekl pravdu.

„Udělá, co bude moci, že?“ zašeptala Arianna.

Počist'a přikývl. „Jen doufejme, že to bude stačit.“

Třetí a poslední stínozemí bylo nejhorší. Rugad vstoupil dovnitř následován vojáky, které sebral v předchozích dvou. Ten zápach byl úděsný – spáleniny, vyhřezlá střeva, spousty krve. Pach hrůzné, nečekané smrti.

Jestli tu jsou ještě nějakí vojáci naživu, nebudou žít dlouho. Rugad polkl a neochvějně postupoval vpřed. Doufal, že z tohoto stínozemí získá alespoň dvacet vojáků. Z toho posledního získal třicet pěšáků a pěšců schopných pohybu, nepočítaje v to deset lehce zraněných zvěrojezdců. Tihle společně s vojáky s prvního stínozemí mu zajistili vojenskou sílu čítající skoro sto mužů. A pak vstoupil sem.

Nenapadlo ho, jak zlé to bude. Nicholas byl jen krůček od zničení celé armády.

Ted' se dělo něco dalšího. Ta dvě první zadunění, která otrásla horami, zněla zlověstně. Nicholas ještě není poražen. Ještě má další zbraň.

Ale bude to zbraň, kterou Rugad dokáže obrátit. Musí být. Neexistuje magie, kterou Nicholas dokáže použít a Rugad ne.

Překročil mrtvolu válející se na zemi. Na vyšlapaných stezkách tu ležely pozůstatky jeho armády. Rozbité a spálené skořápky těl se povalovaly na skalách a balvanech, na trávě, na poprašku prvního sněhu. Tady byl příkrý svah a stínozemí se přizpůsobilo – bylo nakloněné, aby ochránilo ty, kdo byli uvnitř, proti nepřízni počasí zvenčí.

Jako by to ještě bylo nutné. Už je pozdě.

„Přiveď je,“ houkl přes rameno na Seliu, chvíli sledoval, jak mává na ty, kdo přežili, a pak šel dál, překračoval mrtvé, obcházel je a když nebylo zbylí, šel přes ně.

Jeho plán byl jednoduchý. Za pomoci svého štítu a vojska vtrhne na místo Moci. Jestli ho Nicholas napadne, Rugad jeho útok odrazí. Nicholas má jen hrstku lidí a přinejmenším jeden je už mrtvý. A i kdyby se Nicholas pokusil použít další zbraň, ta mu nakonec stejně selže.

Nicholas zaplatí za každého jednoho z těchto mrtvých. Ti nebožtíci nevzali Rugadovi odvahu, naopak, byl o to odhodlanější. A dali mu i trochu naděje. Jestli má Nicholas takové schopnosti – a Diamanta byla stejně nadaná – pak jsou jeho dvě pravnoučata víc než jen vizionáři a dlaci. Mají vrozeného vojevůdcovského ducha. Jsou vším, več pro Černý trůn doufá, a ještě něco víc.

Stojí za celou tuto zkázu.

Rychlým krokem kráčel přes pole smrti. Ještě jednou se ohlédl – uviděl, že se Selia snaží, seč může, udržet s ním krok a za sebou vede zbylé vojáky.

„Ať pochodují dvakrát rychleji,“ zavrčel. Nevěděl, co Nicholas chystá, ale chtěl se dostat do jeskyně dřív, než bude mít možnost začít.

Došel ke stěně stínozemí jen chvíli před oddílem. Stvořil další vstupní kruh a nechal ho otevřený; uvnitř už beztak nebylo koho chránit. Před sebou uviděl další mrtvé. Feye, kterým se skoro podařilo dostat nahoru, kteří málem připojili k Říši celý ostrov.

Leželi tu na odpoledním slunci, stejní jako mrtví ve stínozemí, jen zkáza tu byla hrůznější.

Rugad neřekl nic. Vstoupil na holou zem. Tady bylo chladněji a méně to tu páchlo. Na stezce ležela slabá sněhová pokrývka, zdálo se, že výš je sníh hlubší. Rugad uviděl zlámané schody vedoucí na plošinu, vedoucí k samotnému místu Moci.

Je těsně u cíle.

Obrátil se. Vojáci ho dohnali. „Tudy,“ sdělil jim. „Připravte se pomstít padlé druhy.“

A to více než Seliiny milé úsměvy zažehlo světlo v očích pěšců. Rugad cítil, že vojáci planou touhou po krvi. Stačí málo a vyrazí do útoku. Spíš jim bude muset připomenout, ať jsou opatrní a dají si pozor, aby nezabili jeho pravnoučata.

I jeho se zmocnila touha po krvi. Byl rozhodnut zabít Nicholase osobně, rozsekat toho chlapa napadrť, jak také zasluhuje. Ať důstojný či nedůstojný sok, stál ho už příliš mnoho Feyů na to, aby zemřel nějakým přijatelnějším způsobem.

Zvedl před sebe stínozemní štít, roztáhl ho do šíře a výše tak, aby chránil vojsko, a dal se do závěrečného výstupu.

Země zaduněla. Před ústí jeskyně dopadl poslední meč. Zachvěl se, až to zahřmělo, a pak zůstal stát.

Nicholas sotva dýchal. Dokonce i Coulter si toho hluku tentokrát všiml. Tázavě se na Nicholase podíval a Nicholas měl poprvé od chvíle, kdy zemřel Adrian, dojem, že ho chlapec opravdu vidí.

„Jdi odtud,“ nařídil mu Nicholas, ale v tom rachotu neslyšel vlastního slova.

Ale Coulter mu to zjevně vyčetl ze rtů, protože popadl Adriana a vlekl ho dozadu do jeskyně. A v tu chvíli světlo mezi Matthiasem a posledním mečem pohaslo a Matthias pozadu zavrával.

Upadl by, kdyby ho Nicholas nechytil.

Matthias vážil méně než Nicholas, byť byl vyšší. Koupal se v potu. Zahojené jizvy na lících a kolem očí vystoupily, modřiny na krku zčernaly.

„Nemohu,“ zašeptal.

„Musíš,“ odpověděl Nicholas. Černý král musel zaznamenat otřesy vyvolané přesunem mečů. Ať dělá, co dělá, ať si myslí, co chce, určitě ví, že Nicholas chystá něco nového.

Černý král určitě vymyslí nějakou odvetu.

„Nemohu,“ opakoval Matthias.

Nicholas se rychle podíval na meče. Jeden stál přímo před ústím jeskyně. Prostřední dva byly vedle něj a ty první zůstaly, kde byly. Mezi meči zbyly jen malé mezery. Drahokamy byly seřazeny přesně tak, jak říkal průvodce.

A průvodce byl neodvolatelně, dočista pryč. Nicholas se po něm ještě díval, ale už ho nikde neviděl. Bez něj a bez Matthiase nemá Nicholas nic.

„Můžeš,“ sdělil mu Nicholas. Posadil Matthiase na zem a zvedl láhev s Rocovou krví, kterou mu dal

průvodce. Podle jeho pokynů si Nicholas polil rudou tekutinou celou pravou ruku.

Krev byla hustá a mazlavá. Ale cítit byla jako čerstvá, jako by ani nebyla padesát pokolení stará, jako by právě teď vytryskla Rocovi z žil.

Popadl Matthiasovu levici a polil mu ji krví. Matthias se znechuceně zašklebil a tiše odporoval, ale Nicholas si toho nevšímal. Pravicí vzal Matthiase za levou ruku a vytáhl ho na nohy.

Nicholasem projelo chvění, jaké ještě nezažil. Ne jako by se třásl zimou za chladné, mrazivé noci. Třásl se vnitřně, jako by se mu sama krev zahřívala.

Podíval se na ruku, kterou držel Matthiase, a uviděl kolem spojených dlaní oblak rudého světla. Světlo jim odkapávalo k nohám jako krev a barvilo kameny do ruda.

Rudé jako hory samotné.

I Matthias se na to díval. Zapomněl na únavu. Jejich pohledy se střetly. „Začínám nabývat sil,“ řekl.

„Já vím.“ Jako by skrz spojené ruce plynulo něco z Nicholase do Matthiase, jako by jejich společná krev našla pouto, skrz něž byl Nicholas schopen dát Matthiasovi sílu.

„Nemáme moc času,“ poznamenal Nicholas.

Matthias přikývl. Zvedl pravici. Na špičkách prstů zajiskřily plamínky. „Doufám, že to půjde,“ podotkl a sevřel dlaň, jako by v ní držel míček. Plameny na prstech se spojily do jednoho dlouhého proudu, zasáhly černý drahokam na jílci prvního meče a prošly skrz. Drahokam plamen zdvojnásobil, rozdělil na dva a ty vyslal k černým drahokamům na jílcích sousedních dvou mečů.

A tyto drahokamy plameny zdvojnásobily a plameny prošly do zbývajících dvou mečů. A znovu zesílily, až

byly silné jako mužské tělo. Spojily se před posledními dvěma meči a obloukem se vyklenuly z kopce dolů.

„Ty máš mířit!“ zasykl Matthias.

Mířit.

Jako by Nicholas věděl jak.

Ale průvodce řekl, že moc bude proudit mezi ním a Matthiasem, takže se spolehl na chvění v útrokách a úporně se soustředil jen na Černého krále, na Rugada, na jeho letitou tvář, nadutou a dravčí, na jeho hlas, silný a panovačný, na tělo, které nenachýlilo ani devět desítek let života.

Myslel na něj a jen na něj a upřeně hleděl na ohnivý jazyk, teď silný jako kamenný sloup, jak se klene dolů z hor.

Chvění v útrokách sílilo. Začínalo mu být horko a pomalu začínal chápat Matthiasova slova o vyčerpání. Jako by ho to stravovalo zevnitř. Nebyla to otázka rozhodnutí: jestli to brzy neskončí, nezůstane z něj nic.

Matthias se na něj podíval. „Budeme pokračovat tak dlouho, jak jen budeme moci,“ prohlásil a Nicholas nevěděl, jestli mluví

o Nicholasově síle nebo si uvědomil, jak strašně je to důležité. Nicholas přikývl. Tak dlouho, jak jen budou moci – a pak ještě dál. Dokud ne

zůstane nic než ostrov zbavený Feyů a jeho děti, které budou moci dospět po svém. Zavřel oči a upjal se v myšlenkách na Černého krále a na nic víc.

Rugad právě vstoupil pravou nohou na zlomený kamenný schod, když to uslyšel. Hřmot, s jakým se ještě nesetkal. A jako by něco vysálo všechnen vzduch, vzápětí ho zasvrbělo po celém těle a ucítil sílíci prudký žár.

Jako by jizvy od Golema vystupovaly, vysílaly jakousi spřízněnou magii, jako by to byly ruce, které na něj ukazují, že tady je terč, tady, tady.

Štít mu ztěžkl a Rugad pochopil, že toto je zlé. Horko. Burácení. Vysátý vzduch.

A pak ucítil kouř.

Oheň.

Ale Nicholas přece nemůže ovládat oheň. To nedokáže nikdo, jen cenzoři a čarodějové.

Čarodějové.

Ale čarodějové nemají moc zničit stínozemí. Zvládnou jen přímý útok po magickém poutu. Jak by mohl oheň putovat po poutu? Co by ho mohlo stvořit?

Rád by vykoukl přes štít, ale neodvážil se. Mohl by na sebe spustit stínozemí, pokud má ještě čas, ale tím by se nic nezměnilo. Oheň není světlo.

Oheň jde skrz, všechno stráví. Neodrazí se. Projde přes, pod, skrz.

„K zemi,“ zařval, ale věděl, že to nemá smysl. Věděl to, i když roztahoval štít do stínozemí, i když ho spouštěl na ně.

Měl okamžik na rozmyšlenou – prodyšné? uzavřené? – a pak se rozhodl pro uzavřené. Prodyšné by propouštělo vzduch. Oheň putuje spolu se vzduchem a to by bylo příliš riskantní. Možná, že přes zavřené stínozemí oheň přeskočí jako přes kámen.

Bez vzduchu to uvnitř dlouho nevydrží a možná zemřou horkem, ale v opačném případě se udusí v kouři.

Klečel na kolenou, opíral se o ruce, stínozemí ho tlačilo do zad, do hlavy, do nohou a v tu chvíli si vzpomněl na zem. Neudělal stínozemí čtyřstranné a tentokrát to bylo zapotřebí. A právě když začal budovat zem, dostihly ho plameny.

Zaměřily se snad přímo na něj. Dorážely na stěnu před ním, rozpalovaly ji, propalovaly se skrz.

Zemře.

Rugad, největší vojevůdce ve feyských dějinách, a má zemřít, zabít mužem, který nikdy nedobyl jedinou zem, mužem bez magie, mužem, který dokonce ani není Fey.

„Ne!“ zaječel Rugad a v duchu se snažil zachytit pouto, po němž putoval oheň, stočit ho, odvrátit. Ale nedokázal to. Nicholas dal nějak ohni moc celé jeskyně, ohněm teď vládla veškerá její magie a zacílila ho na Rugada.

Poznal to v okamžiku, kdy se toho pouta dotkl.

Oheň zařičel jako kůň, když se zastaví v trysku, a zaútočil jak krvelačný pěšec.

Rugad uchopil podstatu své bytosti a pokusil se prchnout po svých poutech, kamkoli, k Mostovi, svému vnukovi do Nye, k Seger do Jahnu, kamkoli...

Příliš pozdě si uvědomil, že oheň stravuje magii. Šel po jeho poutech, jako by to byl troud.

Z posledních sil uzavřel svá pouta, aby nezemřel nikdo jiný, svinul se na krvavě rudé skále a vnímal už jen to, že hoří zaživa.

Nezbylo nic. Nic. Nicholasovi nezbyla ani síla dýchat. Nohy se mu třásly, kolena se mu podlamovala, až se nakonec zhroutil, jen nevěděl, zda mu nohy samy vypověděly poslušnost nebo ho k zemi strhl Matthias.

Bylo to jedno. Zprudka padl na zem a to ho donutilo otevřít oči.

Oheň z nich ještě proudil. Po obličeji mu tekla pot, ale těžko říct, jestli z toho vypětí nebo z horka. V jeskyni bylo jako v peci a Nicholase maně napadlo, že nemůže dýchat proto, že oheň tu strávil všechen vzduch. Podíval se na Matthiase. Pořád se ještě drželi za ruce. Vlasy se mu lepily k hlavě a byl zbrocený potem. Ze spojených rukou odkapávala na zem rudá záře. Barva se rozpíjela jako krvavá skvrna a dříve bílé jeskynní světlo se zbarvilo do ruda.

„Nicholasi,“ zasípal Matthias. Nicholas si nebyl jist, jestli ho opravdu slyší, nebo jestli ho jen vnímá skrz spojené ruce, skrz jejich šepot, skrz náhle sdílenou krev.

Obrátil pohled směrem, kterým se díval Matthias, a uviděl cosi, co v životě neviděl.

Jako by někdo prorazil do vzduchu díru a odhalil pohled jinam. Ale to místo nebylo moc daleko – hned dole v horách. Ohnivý jazyk se zaměřil na jeden bod v dlouhé šedé hrázi a strávil muže, ponořeného v šedi. Muž ještě zvedl hlavu a na okamžik se oheň a dým projasnil.

Nicholas poznal tu tvář.

Černý král.

A pak se oheň nad jeho tvář zavřel. Muž se zhroutil a schoulil se, jako by se chtěl chránit. Plameny strávily jeho šaty, kůži, ještě se hořící plazil, ale nekřičel. Nevydal ani hlásku.

Někteří lidé kolem něj také hořeli, jiní se snažili ohni uniknout. A jiní se drželi za krk a lapali po dechu, jako by se jim nedostávalo vzduchu.

Výjev trval, dokud se Černý král nepřestal hýbat. Oheň hořel dál, stravoval tělo, vpaloval se do kostí. Až dohoří, nezbude nic.

A pak se vzduch do jeskyně vrátil, jako by se nic nestalo. Víze zmizela.

Matthias zaťal pěst a oheň ustal. Chvilí ještě trvalo, než zhasly i drahokamy, a pak zmizel oheň úplně.

Nicholas se posadil. Srdce mu bušilo. Ještě cítil, že jsou spojeni, ale už ho to nevysávalo. Podíval se na spojené ruce.

„Myslím, že jsme hotovi,“ pravil.

Matthias přikývl a jako by se domluvili, pustili se.

A jak se jejich ruce rozdělily, ozvalo se cinknutí – něco upadlo a zazvonilo na rudé, zářící podlaze. Nicholas to třesoucí se rukou zvedl.

„To jsme udělali my?“ zeptal se Matthias. „Co to je?“

O tomhle se jim průvodce zřejmě opomněl zmínit. Na to se ho jeden nebo oba budou muset zeptat, až se s ním příště setkají. Nicholas však nehodlal drahokam vydat.

Matthias ho po něm nechtěl.

Nicholas se podíval na svou pravici. Už nebyla od krve, ale vypadala nějak jinak. Byla nějak menší než dřív.

Podržel ji vedle levice. I když levici zaťal v pěst, viděl zřejmý rozdíl.

Pravá ruka se mu scvrkla.

„Můj Bože,“ zašeptal Matthias, když zvedl levici.

Něco ztratili. Ztratili kus sebe samých.

Po chvíli Matthias vstal. „Teď nás napadnou, že? Za to, že jsme jim zabili krále?“

„Ne,“ odvětil Nicholas. „To ne.“ Jenže dokud je Matthias tady, nemůže Nicholas pustit děti z úkrytu.

Matthias zvažněl. Otřes, úžas a nadšení z jeho tváře zmizely. „Myslím, že si musíme ještě něco vyjasnit.“

Roztřeseně se postavil na nohy, ale o podporu nežádal. Nicholas mu ji ani nenabízel.

I Nicholas vstal. Nevnímal Matthiase stejně jako předtím. Nijak netoužil křísit staré pocity, neměl chuť nic měnit. Spolu bojovali a spolu zachránili ostrov.

Zabít ho Nicholas nemůže – ne že by se mu do toho nechtělo – protože mají společnou krev. Moc putuje po krvi. Přerušit to pouto by bylo jako zahrávat si s něčím, čemu nikdy Nicholas moc nerozuměl. Ale teď už o tom měl jasnější představu.

„Diamanta,“ vydechl tiše. Sám uslyšel ve svém hlase ten truchlivý tón, uvědomil si, že znovu bude muset přetrpět ten žal. Dvakrát ztratil ženu – tu samou ženu – kvůli jednomu a témuž muži, kvůli muži, s nímž se musel spojit, aby žil.

„Je tady,“ odpověděl Matthias. „Není mrtvá – pokud vůbec lze něco takového zabít. Jestli mne napřed pustíš, řeknu ti, jak ji osvobodit.“

„Pustím?“ opakoval nechápavě Nicholas. Nemyslelo mu to tak jasně jako obvykle. Měl pocit, jako by se právě probudil z hlubokého spánku.

„Nicholasi, chci vyměnit svůj život za její. Já vím, že to není etické. Já vím, že mi nejsi nijak zavázán. Ale...“

„Přestaň.“ Nicholas mávl rukou. Pravou, tou menší. „Já ti nejsem zavázán. A ani si nemyslím, že jsme vyrovnáni. Ale jestli se mi moje žena vrátí, nechám tě jít.“

Matthiasovi se oči naplnily slzami. Zamrkal, aby je potlačil. „Jsi úžasnější člověk, než jsem kdy doufal být já,“ zašeptal.

Nicholas neříkal nic. Nebyl nijak úžasný. Byl jen mužem unaveným z krvavých bojů a války. Unavený ze *zabíjení*. A nemá čas. Musí dostat své děti ven, aby se postavily před Feye a daly jim na srozuměnou, že následníci Černého trůnu jsou zde a jsou připraveni převzít Říši.

„Diamanta,“ opakoval Nicholas.

„Je ve skleněné panence,“ odpověděl Matthias. „Postavil jsem ji k těm prázdným policím u závěsů. Abys ji otevřel...“

„Já vím, jak se to otvírá,“ přerušil ho Nicholas.

Chycena do pasti. Matthiasovi se nějak podařilo ji lapit a uvěznit stejným způsobem, jako byl polapen ten průvodce. Ale kdyby to neudělal, neporazili by Černého krále.

Společně.

Je to váš bůh, pravila šamanka. Ale mýlila se, Matthias není Bohem o nic víc než Nicholas. Je to Roca tohoto pokolení.

A společně využili Rocovu moc, moc, kterou každý sám využít nemohl.

Moc, která porazila Černého krále.

„Jdi,“ vybídl ho Nicholas. „Budeš muset jít těmi podzemními chodbami a budeš muset jít rychle. Pokud nebudeš tady poblíž, nevšimne si tě.“

„Já vím, kde to bylo,“ odvětil Matthias. „Bude mi chvíli trvat, než se tam dostanu.“

„Feyové určí, kolik času máš.“

„Co chceš dělat?“

„Postavit se jim,“ odpověděl Nicholas. „Bez tebe.“

Matthias už nevěnoval jediný pohled Coulterovi, nevšiml si ani vstupního kruhu, který vířil kousek od něj, a začal sestupovat po schodech. V půli schodiště se zastavil.

„A co když se ještě někdy setkáme?“ zeptal se Nicholase. „Co bude pak?“

„To nevím,“ odpověděl Nicholas.

Matthias krátce přikývl a s hlavou skloněnou sestupoval dál. Tolik se lišil od toho nadutého muže, který zavraždil Diamantu. Tamten muž nikomu nenaslouchal, ale zdálo se, že tento ano. Tento byl o trochu pokornější. Ne natolik, aby se mu dalo důvěřovat – Nicholas naprosto netoužil mít ho ve své blízkosti – ale trochu ano.

Matthias došel na konec schodiště a rychle kráčet kolem kašny. A Nicholas najednou věděl, že už ho nikdy neuvidí.

„Matthiasi,“ zavolal na něj.

Matthias se zastavil, vzhledl a nějakým mámením narůžovělého světla v něm Nicholas uviděl muže, jehož znal jako chlapec.

Přítele svého otce, přísného učitele, suchého učence, muže, který kdysi žádal od Nicholase víc než kdokoli jiný.

Nicholas ztěžka polkl. „Díky.“

Matthias se pousmál, pozvedl levici na rozloučenou, obrátil se, minul kašnu a zmizel ve tmě.

Nicholas ještě chvíli vyčkával. Matthiasovy kroky dozněly, přehlušené šuměním kašny. Nicholas měl pravdu. Nesmí té hrůzné moci, kterou skýtá toto místo, obětovat nikoho. Kašna a její pokušení se stanou tajemstvím, které si ponechá pro sebe.

Podíval se na Coultera. Chlapec na něj upíral oči plné žalu.

„To byla otevřená vize,“ řekl. „Černý král je mrtvý.“

Nicholas přikývl.

„Myslel jsem si...“ Coulterovi se zlomil hlas. „Chci říci, že... Adrian...“

„Já vím,“ odpověděl Nicholas. „To je v pořádku.“

A bylo. Ted'. Ted', když už je po všem.

Prošel kolem Coultera, minul Adrianovo tělo a zamířil k závěsům a prázdným policím. A tam, přesně jak to Matthias popsal, byla skleněná panenka. Vypadala jinak než ty ostatní vzadu.

Sklonil se k ní. Diamanta byla uvnitř. Zatoužil se jí dotknout, ale slíbil Matthiasovi, že mu dá čas uniknout.

A ten čas mu dá.

„Ještě chvíli, má lásko,“ řekl a usmál se na ni.

Netrpělivě zabušila na sklo.

„Nejdřív pustím děti. A vyřídím si to se zbývajícími Feyi.“

Hned, pohnula Diamanta rty, ale Nicholas jen zavrtěl hlavou. Dokud Matthiase nezabije, zůstane tu. Bude mít svou ženu. Jestli jí nezabrání Matthiase zabít, mohla by Diamanta dosáhnout svého cíle a zase zmizet.

Málem ji ztratil podruhé. Udělá, co bude v jeho moci, aby to-mu zabránil.

Poslal jí polibek. Oplatila mu názornou feyskou nadávkou, které rozuměl i beze slov.

Pak vstal a vydal se po schodech dolů.

Vzhledem k tomu, jak moc byl vyčerpán magií, ho překvapovalo, kolik má najednou sil. Jako by mu smrt Černého krále najednou vrátila mládí. Svižně seběhl ze schodů, natáhl ruku a tak, jak mu to Dar ukázal, prostrčil pěst vstupním kruhem.

Arianna by málem vypadla ven, ale Počist'a ji chytil a strhl zpět. Pak vykoukl ven sám, uviděl Nicholase a vesele se ušklíbl.

„Už jsem váhal, jestli tě ještě někdy uvidím,“ poznamenal.

„Já taky,“ odpověděl Nicholas. „Jsou mé děti v pořádku?“

Místo odpovědi mu shora skočila do náruče Arianna. Zavrával pod tou tíhou a pak ji k sobě přitiskl.

Ven vylezl Dar.
 „Černý král je mrtvý,“ sdělil jim Nicholas.
 „Jak?“ vyhrkla Chráněnka, která právě vylézala ven.
 „V krátkosti vám to řeknu. Ale nejdříve, mé děti, musíte předstoupit před Feye.“
 Arianna se mu vyvinula z náruče. „Proč?“
 „Vy jim teď vládnete, Ari,“ vysvětlil jí Nicholas.
 „Ty a Dar. Vy jste dědicové Černého trůnu.“
 Dar zavrtěl hlavou. „To já nemohu.“
 „Proč?“ zeptal se ho Nicholas.
 Otevřel ústa, zavřel je a podíval se na Ari. „Ty máš potřebnou dravost.“
 „A ty jsi prvorozený.“
 „Ty jsi byla vychována k panování.“
 „A ty znáš Feye.“
 „Půjdete společně,“ prohlásil Nicholas.
 „Ne,“ zamítl to Dar. „Myslel jsem na to teď ve stúnozemí a myslel jsem na to už dřív. Já nejsem člověk, který může vládnout celé Říši. Arianna ano. Ona je na to připravena. Má na to povahu.“
 „To říkáš teď,“ namítla Arianna. „Však ty změníš názor.“
 Dar zavrtěl hlavou. „Už jsme o tom mluvili, pamatuješ? Uvnitř.“
 Podíval se na Počist'u a Chráněnku. Mlčeli. Pak se podíval zpátky na Nicholase. „Můj národ vždycky umisťoval na místo Moci šamany, že? Toto místo žádného nemá. Chci být tím šamanem. Nechci táhnout do války, ani se nechci bránit. Chci zůstat tady a žít v klidu a míru.“
 „Pochybuji, že toto místo je nějak klidné.“
 To se ozvalo shora. Coulter. Seděl na nejhořejším schodě, bledý a ztrhaný.
 „Stejně,“ nevzdával se Dar.

Nicholas se na něj pátravě zahleděl. Diamanta se mu zmiňovala o Darově povaze. Říkala, že ho Nicholas bude muset držet stranou od zabíjení, že Darova magie vypadá jako magie domestiků.

A šamanka říkala, že Dar je jako Nicholasův otec, člověk, který nenáviděl břímě vlády, břímě války.

Nicholasův otec by nikdy nevládl takovému válkychtivému národu jako Feyové.

„Jsi si tím jistý?“ zeptal se ho Nicholas.

Dar přikývl.

„Arianno,“ obrátil se Nicholas na dceru. „Chceš Černý trůn?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale hodím se na to víc. I když jsem tak neukázněná.“

„Výbušná,“ pravil Dar.

„A budu potřebovat dobré rady.“

„Proč ne,“ odtušil Dar, „ale budeš si pro ně muset chodit na kraj ostrova.“

Podívali se jeden na druhého a Nicholas maličko svraštil čelo. Za tu dobu, co byli spolu zavřeni ve stínozemí, se něco stalo. Dospěli k jakémusi druhu porozumění.

Tohle vyzví později. Ted' musí dostat jednoho z nich před Feye.

„Není to lehké rozhodování,“ poznamenal Nicholas.

„Po celý život se snažím vyhnout velení,“ pravil Dar.

„Nikdy mi to nešlo. Jak by mi to mohlo jít teď?“

„A mne jsi k vládnutí vychovával,“ řekla Arianna Nicholasovi.

„Ale ne k vládě nad Feyi.“

„Nad Feyi ne,“ souhlasila. „Ale já nemám v úmyslu stát se bojovnou královnou. Budování Říše skončí zde. Na ostrově. Což je místo, které dobře znám.“

Nebylo to tak jednoduché. Arianna se bude muset naučit ještě mnohem víc, než zná teď. Ale na to dojde časem. Nicholas ji vzal za loket.

„Tam venku je hromada zraněných a zmatených Feyů. Právě viděli zemřít svého krále.

Musí vědět, že dědičná feyská linie na Černém trůnu potrvá dál. Vědí, že si sem přišel pro vás. Jsi ochotná před ně předstoupit a ujmout se řízení Feyské říše?“

Arianna vytřeštila ty své velké, lehce zkosené oči a zrudla. „Kde je má matka?“ zeptala se.

„Dojdu pro ni,“ odpověděl Nicholas. Matthias už měl určitě času dost.

„Prosím,“ požádala ho Arianna. „Ona bude vědět, co jim mám říct. Bude vědět, jak je přesvědčit, aby mne poslouchali.“

To bylo dobré rozhodnutí. To bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké kdy udělala. Nicholase to uklidnilo.

Jeho žena pomůže jeho dceři vyznat se ve spleťtých záležitostech Říše a on jí pomůže zvládat panovnické starosti. Má svůj ostrov zpět. Má své děti. Znovu má svět tam, kde ještě včera neměl nic.

„Pokud vím, tak jsi říkal, že máme naspěch,“ poznamenala Ari a v jejím hlase se objevila panovačnost, jaká tam předtím nebyla. Usmál se na ni. Bude jí muset připomenout, že možná vládne Feyské říši, ale on je dosud králem Modrého ostrova. A jejím otcem.

Ale to počká. Všechny tyto drobnosti mohou počkat.

Vyběhl po schodech nahoru tak rychle, že bral dva nárazy, a spěšně doběhl k panenkám. Popadl láhev s Rocovou krví, otevřel ji a vzal panenku. Zevnitř se na něj mračila Diamanta. Vzal jednu panenčinu ručičku a namočil ji do krve. Po skle se rozběhly růžové nitky, stejně jako předtím, ale tentokrát si zakryl obličej.

Sklo se roztříštilo, ven se vyhnula jeho žena a jak se objevila, začala na něj ječet.

Ale oči se jí neleskly. Nedívala se ke kašně. Nicholas vyčkal dost dlouho na to, aby se Matthias dostal pryč.

Z mlhy se utvořila pevná ženská postava a v tu chvíli ji Nicholas popadl za ramena, přitáhl si ji k sobě a polibkem jí zavřel ústa.

Na okamžik se polibku poddala, ale vzápětí si uvědomila, jaký na něj má vztek. Nicholas ji znal dost dobře na to, aby to předvídal. Položil jí prst na rty.

„Vyhráli jsme,“ sdělil jí a ona se usmála. Ten úsměv cítil stejně jako viděl, hmatatelně cítil, jak se jí ulevilo.

„Vyhráli jsme.“

NÁVRAT

(o týden později)

Matthias udusal lopatou hlínu a lopatu odložil. Podíval se na Marly. Seděla pod stromem, zády se opírala o kmen, tělo ve stínu, nohy na odpoledním slunci. Pod očima měla hluboké kruhy.

Neměla sem chodit, jenže na tom trvala. Nakonec Jakibovo tělo našli; bylo ve strašném stavu – svaly skoro pryč a co zbylo, už začínalo hnít. Matthias ho poznal jen podle šatů a očí, ty mu bůhvíproč zůstaly.

Když to Marly uslyšela, ani neplakala. Beztak už to věděla. Matthias jí to řekl, když se vrátil. Nic moc víc jí nesdělil, jen tolik, že Černý král je mrtvý a že je po válce. Ostatně i toto už zřejmě věděla sama. Mlha, která ji chránila, kterou jí poslal, se najednou v podvečer toho hrůzného dne rozplynula a všichni ti krysí Feyové, ptačí Feyové a feyští vojáci z ulic Constanty zmizeli.

Ale Marly ani neměla čas se s těmi podivnými změnami vyrovnat. Přicházeli krvané, přinášeli zraněné a umírající a prosili ji, ať je zachrání. U některých se jí to podařilo – ne u tolika, v kolik doufala, ale přesto.

Matthias ji našel večer příštího dne. Už dlouho nespala a on také ne. Po jejím boku pracoval ještě další dva dny, než se oba zhroutili.

Pak vyšel ven pátrat mezi mrtvými po jejím bratrovi.

Pohřbili Jakiba na plácku za Matthiasovým domem. Jakib nikdy neměl domov, nikdy nezískal vztah k žádnému místu, leda snad k Jahnu jako takovému. Marly ho chtěla mít nablízku a Matthias jí vyhověl.

Upřeně se na něj dívala. Trápilo ho, že nepláče. Neplakala pro nic. Neplakala, když musela vzít Denlovi nohu ani když spravovala Trimu rozervané cáry kůže.

Neplakala, když ošetřovala tolik zraněných a neplakala ani když se Matthias vrátil.

Jen jedinkrát uviděl v jejích očích slzy a to bylo, když jí řekl, že jsou Feyové poraženi a ona tomu nevěřila, dokud neuviděla, že táhnou pryč.

Feyové z Constanty odešli. Opustili i okolní údolí a hory. Nicholas je nějak donutil pochodovat zpět do Jahnu. Nicholas je nějakým způsobem ovládal.

„Asi skrz děti,“ poznamenala Marly a víc k tomu nedodala.

Pravděpodobně, což byl také důvod, proč Nicholas po Matthiasovi chtěl, aby odešel dřív, než Nicholas předstoupí před Feye. Nicholas využil Matthiasovy zášti k tomu, aby zabil Černého krále, ale nehodlal riskovat, že si bude Matthias vylévat zášť na jeho dětech.

A kdo by mu to mohl vyčítat? Matthias zavraždil Nicholasovi ženu.

Matthias si povzdechl a šel k Marly. Sklonil se k ní a vzal ji za ruce. „Rád bych provedl pohřební obřad, pokud to považuješ za vhodné.“

Vytáhla pravou ruku z jeho dlaně a pohladila ho po jizvách na tváři. Konečně se hojily a i podlitiny už vybledly. „Dyž to neuděláš ty, tak nikdo.“

Sklopil hlavu. Nezbyl nikdo z Moudrých. Matthias uzamkl dveře do Sklepení a bude ho střežit. Nikomu nesvěřil, co se tam skrývá, a neudělá to, dokud nenastane čas vybrat nového strážce. Dbal na Rocovo přání. Poté, co uviděl moc, kterou s Nicholasem uvolnili, pochopil, čeho se Roca obával.

Roca viděl do budoucnosti. Věděl, co může taková moc natropit.

Věděl, že může změnit lidi ve tvory, kteří žijí jen pro magii a vládu, kterou jim dává nad nemagickými.

Že může změnit lidi ve Feye.

Roca tomu zabránil a Matthias dohlédne na to, aby se Rocovu přání vyhovělo.

„Kromě toho,“ ozvala se Marly, neboť neporozuměla přesně tomu, proč Matthias váhá, „ty máš Rocovu krev a jsi jedinej žijící rocan. Myslím, že by si Jakib bral za čest, že jeho pohřeb vede tak významnej člověk.“

Matthias přikývl a zvedl bylinky a filigránový mečík. Obojí si pro jistotu přinesl s sebou. Pak šel k hrobu a sklonil se nad ním. „Nejsvětější,“ pravil a jeho slova se roznesla jako naposledy za jeho dnů ve Svatyni, „jsem tvůj nejnehodnější služebník. Ale prosím tě, abys nehleděl na posla, ale vyslechl poselství.“

Podržel nad hrobem mečík.

„Požehnej tomuto ctihodnému mrtvému. Cti Jakibovu bytost a my budeme ctít jeho památku na zemi.“

Sklonil se a zasunul filigránový mečík do prsti. Prsty se mu zabořily do hlíny. Pak sáhl do vaku a vestoje poházel zem bylinami.

„Jako Roca ctíl Boha, tak jsi činil i ty. Jak Nejsvětější mluví k Bohu, tak činíš i ty. Jak nás všechny Bůh miluje, tak činíš i ty. Vracíš se do koloběhu života, tak jako po smrti můžeme všichni žít. S nejvyšším Rocovým požehnáním tě opouštím a Nejsvětější nechť přijme tvou duši.“

Přiložil ruku k hlíně, pod dlaní ucítil úrodnou prst' a poprvé si uvědomil, jak moc mu bude chybět Jakibova rozvážná síla. Pak vedle sebe ucítil teplo. To se Marly zvedla od stromu. I ona sklopila hlavu a položila dlaň na hlínu.

Z očí jí vytryskly slzy, dopadly na zem, do pohřebních bylin, a vsákly se do hrobu. Matthias ji vzal kolem ramen. Celá roztřesená se o něj opřela.

Už nikdy nebude nic stejné. Od toho okamžiku před dvaceti lety, kdy na ostrov přišli Feyové, se vše změnilo. Zničili padesát pokolení míru a napáchali větší

škody – duchovní i hmotné – než zažili ostrované za celá ta pokolení.

Matthias zabořil tvář do Marlyiných vlasů. Ale nějak to přežil – všechno, co napáchal, všechno, co bylo napácháno na něm – a dostal v životě toto, další šanci.

Přijme ji, bude se z ní těšit a nikdy nezapomene, za jakou cenu ji dostal.

Políbil Marly do vlasů a objímal ji ještě dlouho poté, co se krvavě rudé hory rozhořely západem slunce a připomněly mu moc, kterou mají společně s Nicholasem. Objímal ji, až se nad krajinou rozprostřela tma a ochladilo se.

Pak jí pomohl vstát, osušil jí slzy, společně přešli dvůr a vstoupili do svého maličkého, jim tolik drahého domova.

Coultera našel Dar na břehu Cardidy, kde dříve stávala Svatyně. Seděl v trávě u jahnského mostu. Byli zpátky v Jahnu už dva dny a město bylo tak odlišné od toho, které Dar více než před měsícem opustil, že ho skoro nepoznával. Když procházel ulicemi, Feyové mu kynuli na pozdrav a někteří se klaněli. Všichni věděli, že je z Černé krve.

Jeho sestra vydala veřejné prohlášení, že se ujme Černého trůnu, ale to na věci zřejmě nic neměnilo. Jak Feyové, tak ostrované s ním jednali s veškerou úctou. Bylo to v tom, že je královským synem. A že žije v paláci.

Soudil, že si na to časem zvykne, ale času se mu nějak nedostávalo. Pohovořil si s několika domestiky a léčiteli, kteří zůstali v paláci, ohledně možnosti stát se šamanem a oni mu sdělili, jak dlouho to trvá a jak obtížným vývojem bude muset projít. Přesvědčil Seger, osobní léčitelku svého praděda, aby

o tom promluvila s jeho otcem a sestrou, a prchl. Nepotřeboval jejich svolení, ale uvědomil si, že o něj stojí. Mezitím musí vyřídit pár věcí. Chtěl se vrátit do jeskyně, ale

otec ho potřeboval mít tady, dokud si ostrované a Feyové nezvyknou na představu, že teď všichni patří do jedné říše a že je to říše, již vládne žena, která se považuje spíš za ostrovanku než za Feyku.

O místě Moci vědělo jen velmi málo lidí, ale otcí to stejně dělalo starosti. Nechal tam strážce a matka slíbila, že Mystéria a Mocnosti zajistí, aby dovnitř nikdo bez Nicholasova svolení nevstoupil.

Dar jí věřil. Otec taky. I Arianna pochovala své pochybnosti. Ostatně byla své matce velmi zavázána, protože jí matka v horách řekla, jak uklidnit feyské

vojáky a jak se okamžitě ujmout velení. Arianna se podle toho zařídila a od té chvíle byla Černou královnou.

Dara překvapilo, jak rychle pradědovo vojsko Ariannu přijalo, ale matka se tomu jen smála. *Takové jsou mravy našeho lidu, vysvětlila mu. Kdyby s novým panovníkem bojovali, riskovali by všechno. A tak prostě jen jdou dál jako vždy.*

Toužil, aby i on mohl jít tak snadno dál. Ještě ani neoželel ztrátu rodiny a přátel, o něž přišel, když Černý král obsadil stínozemí. Ale pak našel svou pravou rodinu a získal si nové přátele.

I Adrianova smrt ho zasáhla víc, než by byl ochoten přiznat.

Coultera to však naprosto zdrtilo.

Po celou tu dlouhou cestu zpátky s ním Coulter nepromluvil – vlastně nemluvil s nikým vyjma Počisti. Arianna se s ním snažila dát do řeči, ale Coulter jen klopil hlavu, poslouchal, ale neřekl ani slovo. Když dorazili do Jahnu, začal se jich stranit. Dnešního rána ho Arianna hledala, ale bezúspěšně. Když Dar odcházel, požádala ho, ať se pokusí Coultera najít.

A tak ho našel za mostem, za tím, kde ani ne před měsícem zemřela Rouška. Coulter tu seděl ve vysoké trávě, nohy natažené před sebe, rukama se podpíral za zády a díval se ne na vyhořelou Svatyni, ale na cestu vedoucí kolem.

Na cestu k Adrianovu domu.

Jak se k němu Dar blížil, hlasitě dupal a šustil nohama v trávě. Coulter se neotočil. Dar se posadil vedle něj.

„Moc mne mrzí všechno, co jsem ti řekl,“ začal Dar tiše. „A jak jsem se k tobě choval. Měl jsi pravdu. Chtěl jsi mne chránit a já jsem tě ani neposlouchal. Pravděpodobně bych zemřel, kdybys neuzavřel má

pouta. Zemřel nebo bych se stal něčím, čím jsem se stát nechtěl. Nepochopil jsem to, dokud jsem nebyl s Ariannou ve stínozemí a neviděl jsem ji, jak se snaží chránit otce, byť to byla hloupost. Měl jsi pravdu, Coultere.“

Coulter jen trhl rameny. Ale ten nepatrný pohyb vzbudil v Darovi naději. Takovou odezvu už ani nečekal.

„A taky mne mrzí, co se stalo s Adrianem. Byl to jeden z nejlepších lidí, jaké jsem kdy poznal.“

Coulter si přejel jazykem po rtech. Vytrvale upíral zrak před sebe. „Říká se, že ve vnitrozemí ostrova všechno shořelo. Říká se, že všechny statky jsou vypálené. Adrianův statek už není.“

„Nejsou žádné zprávy od Luka?“

„Lidé od tvého otce ho našli, jak se skrývá ve městě. Snažil se dostat do paláce.“

„Viděl ses s ním?“

Coulter zavrtěl hlavou. „Jak bych mohl? Já jsem držel zbraň, která mu zabila otce.“

Tak v tom to je. Černý král nezabil jen Adriana. Zabil Coulterovo srdce.

„Tys ji neobrátil proti němu. Tys ji na něj nepoužil.“

„Ale měl jsem to vědět,“ odpověděl Coulter.

„Já jsem vizionář,“ namítl Dar, „a já jsem to nevěděl.“

„Kdybych jen jednal rychleji...“

„Stejně by zemřel. Věděl, do čeho jde.“

„Šel s námi jen kvůli mně.“

„Myslíš, že toho lituje?“

Konečně se Coulter na Dara podíval. Poprvé po mnoha dnech měl oči jasné. „Ne,“ zašeptal.

„Tak proč truchlíš ty?“

Coulter si povzdechl a vrátil se pohledem k cestě. „Byl to jediný člověk, který mne měl rád.“

„To není pravda,“ bránil se Dar. „Nebyl jediný. My dva, ty a já, jsme spojeni poutem, které přetrvá navždy.“

„Další chyba, kterou jsem udělal,“ poznamenal Coulter.

„Dobrá chyba,“ odtušil Dar. Položil Coulterovi ruku na záda. Ucítil vystouplé obratle. „Pojď. Půjďme domů.“

„Nemám žádný domov,“ odvětil Coulter. „Shořel.“

„Můj otec tě chce mít v paláci.“

„Aby na mne dohlížel.“

„Protože tě teď bere jako rodinu. A protože o tebe má obavy.“

Coulter sklopil hlavu a opřel se čelem o kolena. „Já nejsem stvořený pro takový život, Dare,“ řekl. „Moc, vraždění. Pokaždé mi to něco vezme.“

„Ari nejde dál na Leut,“ sdělil mu Dar. „Feyská říše skončí tady. Je po boji, Coultere.“

„Víš to určitě?“ zeptal se Coulter.

„Měl jsi vizi?“

„Ne,“ odpověděl Dar, „ale na tom nezáleží. My jsme to změnili. Některé mé vize se nenaplnily.“

„Doufám, že máš pravdu,“ odpověděl Coulter. A pak si povzdechl a zvedl hlavu. „I mne mrzí spousta věcí. Že jsem jednal tak rychle, že jsem uzavřel tvá pouta, aniž jsi mi to dovolil, že jsem ti ublížil. Mrzí mne to.“

„Ty jsi mě zachránil.“ Dar vstal. Už nechtěl nic říkat. Nechtěl, aby se mu Coulter ještě omlouval. „Vracím se do paláce. Nechtěl bys jít se mnou?“ Natáhl k Coulterovi ruku.

Coulter ji přijal a zvedl se na nohy.

„Tak jsem zase přítel?“ otázal se Dar.

Coulter přikývl. „Zase jsme přátelé,“ odpověděl.

Pak se Dar podíval na řeku, spálenou Svatyní, most a usmál se. „Ta vize,“ vzpomněl si.

„Jaká vize?“

„Moje matka – Nika – říkala, že toho dne, kdy jsi nás spojil poutem, měla otevřenou vizi. Popisovala ji jako toto. I já jsem ji pak viděl – když otec zařídil, aby Feyové odtáhli z hor.“

„Takže toto je významná chvíle,“ podotkl Coulter.

„A není?“ opáčil Dar.

Coulter se usmál a stiskl Darovi ruku. „Jo,“ prohlásil. „Je.“

Zahrada byla zničená. Arianna seděla na svém oblíbeném fličku u kamenné palácové zdi a hleděla na trosky svého milovaného místa.

Květiny zdupaly nesčetné nohy. Stromy a keře byly přerostlé, polámané větve bezmocně visely. Všude rostl plevel. Ptáci byli pryč. Překvapivé, kolik škody se dá napáchat za tak krátký čas.

Zahrada bývala její svatyní a útočištěm a teď byla zničena stejně jako Jahn, stejně jako většina Modrého ostrova. Otec – byť nerad – opustil matku a vrátil se do paláce, aby dal Modrý ostrov do pořádku. Arianna měla za úkol sjednotit ostrovany a Feye.

Nebyla si jistá, jestli na to stačí. Přes všechny své silácké řeči nebyla ani nejsilnější, ani nemoudřejší. Když Černý král zemřel, musela jí matka pomoci ukáznit vojsko, a s návrhem, jak je dostat pryč od místa Moci, přišel otec.

Arianna neměla žádnou představu, jak má být feyskou Černou královnou.

Otec jí řekl, že se to naučí. Doufala, že má pravdu. Po celý život se cítila osamělá, ale nikdy ne tolik jako teď. Najednou byla osamělá, velmi mocná a dost dobře nevěděla, co si s tou mocí počít.

Věděla, že ukončí feyské tažení světem. Její praděd dobyl polovinu světa. Ona se s tím spokojí. Otec s ní mluvil o tom, jaká na ní spočívá zodpovědnost, a upozornil ji na to, čeho se nyní obávala ze všeho nejvíce – na trojúhelník Moci.

Ostrované nyní vědí o dvou místech Moci. S těmito znalostmi by mohli najít třetí a jakmile by měli všechna tři, byli by schopni ovládnout svět. Arianna nechtěla vládnout světu. Zdálo se, že se otcí ulevilo, když mu to řekla, a jak poznamenal, matce taky. Ta malá bojová

jednotka z místa Moci musela přísahat, že zachová tajemství o místě Moci, ale Arianna věděla, že nějaké zvěsti stejně uniknou. Věděla, že za ochranu toho místa stejně jako toho v Eccrasianských horách je teď zodpovědná ona. Ona zodpovídá za to, že nikdo neobjeví – a nepoužije – trojúhelník Moci.

Dokáže to. Byla vychována v míru a zažila válku. Nikdy ji už nechtěla zažít znovu.

„Arianno?“

Ztuhla. Ten hlas byl mužský, rozpačitý a tak dobře známý.

„Coultere?“

Stál u dveří do zahrady. Plavé vlasy mu zářily na slunci, lícní kosti vystoupily a oči měl zapadlé. Takto vypadal od chvíle, kdy zemřel Adrian, a vždycky, když se s ním Arianna pokusila zapříst rozhovor, odtáhl se od ní, jako by ho popálila.

„Dar říkal, že se se mnou chceš vidět.“

Požádala Dara, aby Coultera našel, ale teď, když byl tady, nevěděla, co dál. Hleděla na něj, ruce sepjaté v klíně.

„Můžu jít pryč,“ navrhl.

„Ne.“ Vstala a skrz přerostlou travu šla k němu. Sklopil hlavu, ale neodtáhl se. Zvedla ruku a když neucukl, pohladila ho. Měl chladnou tvář.

„Já...“ Hlas se jí zlomil. „Chtěla jsem, abys věděl, jak moc je mi líto Adriana.“

„To už jsi říkala,“ odpověděl. Nepodíval se jí do očí, ale poprvé od smrti Černého krále se od ní neodtáhl.

„Já vím,“ odpověděla. „Jen mám pocit, že se z nás stali – přátelé – a doufám, že budeme přáteli i nadále. Možná bych ti mohla pomoci tak, jako jsi pomohl ty mně.“

Přítiskl si tvář k její ruce. „Arianno,“ zamumlal. Obrátil hlavu a políbil ji do dlaně. Pak poodstoupil. „Já nemohu.“

„Proč?“ zeptala se.

„Proto,“ odpověděl. „Jsi Černá královna.“

„V tom to není,“ namítla.

Konečně zvedl hlavu, konečně se jí podíval do očí. V očích

měl tolik smutku, až ji to samotnou zbolelo. „Zklamal jsem tě,“ zašeptal. „Řekl jsem tvému otci, aby to vzdal. Řekl jsem mu, že tobě a Darovi se nic nestane, protože jste Feyové.“

„Ale to bylo právě v okamžiku, kdy zemřel Adrian.“

„Na tom nezáleží,“ odpověděl. „Já nejsem člověk, který by si tě zasloužil.“

„Ty jsi ten, jehož chci.“

Zavrtěl hlavou. „Jsi ještě mladá. Oba jsme ještě mladí. Příliš mladí na takové rozhodnutí. Ty teď vládneš Feyům. Musíš to dělat po svém. Nemůžeš mít vedle sebe mne. To by nedělalo dobrotu.“

„Komu by to vadilo? Feyové věří v ženské panovnice.“

„Ale ostrované ne. A jednoho dne budeš vládnout i jim.“

Arianna polkla. „Tak to je to, co leží mezi námi? To, kým jsem?“

„A kdo jsem já,“ odpověděl Coulter. „Nikdy nebudu takovým člověkem, jakého chceš.“

„To už jsi,“ namítla. „Prosím, Coultere. Zůstaň se mnou.“

Nikdy o nic neprosila. Nikdy. Oba to věděli.

Jako by se smutek v jeho očích ještě prohloubil. Nakonec sklopil hlavu. „Já tě miluji, Ari.“

„A já miluji tebe,“ odpověděla. „Vidíš? Bude to...“

Položil jí prst na ústa. Ten dotek přešel v něžné laskání a Arianna si na okamžik pomyslela, že ji snad políbí.

„Ne,“ prohlásil. „Ještě nejsme dost zralí. Ty na to nejsi připravena. Musíš se rozhodnout, jak budeš vládnout. Jakým budeš člověkem. A já se musím vzpamatovat. Těch posledních pár týdnů mne skoro zničilo, Ari.“

„Vždyť přitom můžeme být spolu,“ navrhla, ale věděla, že s tím nebude souhlasit.

„Budu tady,“ odpověděl. „Každý vizionář potřebuje čaroděje. Alespoň tolik toho o Feyích vím. Já budu tvým čarodějem.“

Zachvěla se. „A co dál?“

„Necháme tomu čas,“ pravil. „A možná, až mi bude lépe a ty se na trůnu pevně usadíš, to zkusíme znovu.“

„Chtěla bych to zkusit teď,“ odpověděla.

„Nemůžeš mít hned všechno, co chceš, Ari,“ namítl. „Někdy je lepší počkat.“

Vzala ho prstem pod bradou a zvedla mu hlavu, aby se jejich pohledy střetly. Coulter se k ní naklonil a políbil ji. Pomalu, dlouze a hluboce. Objal ji a přitáhl k sobě. Vzala ho kolem krku a přitiskla se k němu, jako by se s ním už nikdy neměla setkat.

Nakonec se od ní odtrhl. Ale Arianna ho nepustila. „Budeš mi přesto přítelem?“ zeptala se.

„Vždycky ti budu více než přítelem,“ odpověděl a vymanil se z jejího objetí.

Palác vypadal jinak, celé město teď vypadalo jinak. Bylo tu plno Feyů, ale byli poněkud nejistí, už ne tak sebevědomí, jako by dost dobře nevěděli, kam patří a co mají dělat.

Luke se jim dosud vyhýbal, jak mohl. Král nebyl zpátky tak dlouho, aby stačil napravit všechny pohromy, které feyský vpád vyvolal. Ale vydal prohlášení, že by se lidé měli vrátit domů. Všechny neobydlené domy připadnou v první řadě ostrovanům, a teprve pak Feyům.

Luke s Conem obsadili jeden malý domek – podle Cona ten, v němž předtím, než se vydal na jih, ukradl feyské šaty. Zůstali spolu i poté, co vešlo veřejně ve známost, že Černý král zemřel, a dvakrát se pokusili dostat do paláce. Ukázalo se, že dostat se přes ostrovní stráž je stejně těžké jako přes feyské.

Con teď stál vedle Luka. Měl svůj meč a na krku měl malý filigránový mečík. Luke ho vzal s sebou, i když si ho král Nicholas výslovně nevyžádal. Luke usoudil, že král by měl vědět, co Con učinil pro jeho syna.

Vtip tkvěl v tom, že ohledně královských dětí došlo k nějakému zmatku. Zjevně měl tři, ne dvě. Jednoho syna vychovávali Feyové. To byl mladý Dar, který byl při několika příležitostech viděn, jak prochází Jahnem. Jeho podobnost se sestrou, princeznou Ariannou – nyní feyskou Černou královnou – byla tak zarážející, že bylo s podivem, že si ho předtím nikdo nevšiml. A pak měl král Nicholas druhého syna, Sebastiana, který byl s Conem.

Od králova návratu Sebastiana nikdo neviděl. Con měl obavy, že s ním Černý král provedl něco nenapravitelného.

Luke si tím byl jist.

Když Luke sdělil jednomu strážnému své jméno, byli s Conem vyzváni, ať počkají, a jiný strážný šel za králem a jeho dětmi. Čekali dlouho, ale alespoň tak s Conem měli možnost zvyknout si na pobyt v paláci.

Konečně je uvedli do přijímací komnaty. Král Nicholas seděl na stupínku na zdobeném trůnu. Jeho dcera, nová Černá královna, stála vedle něj a hovořila s jakousi vyschlou Feykou.

Smísení Feyů a ostrovanů v paláci Luka překvapilo, byl by si myslel, že se král Feyů co nejrychleji zbaví.

Ale Nicholas očividně mínil svá slova vážně. Ve svém prvním projevu po návratu prohlásil, že si tady Feyové a ostrované budou budovat společný domov. A také dal komukoli, kdo o to požádal, svolení ostrov opustit a odejít na Galinas. Směrem k Leutu však nepustil žádnou loď.

Nicméně opustit ostrov bylo trochu složitější. Hlídky z Kamenných strážců přes dvacet let své povolání nevykonávaly a mnozí už byli mrtví. Aby se z Jahnu zase mohl stát přístav, bylo nutno nejprve všude nově zmapovat proudy. Takže když teď chtěl někdo odejít, musel se dopravit k feyským lodím kotvícím na jihu.

Když král uviděl Luka, usmál se. Setkali se zatím jen jednou, a to když Luka očarovali Feyové a on tehdy málem zabil padesátého prvního rocana. Na králi se už podepsal věk a vlasy měl prokvetlé šedinami. A taky byl štíhlejší. Týdny vyhnanství mu daly hubený, houževnatý vzhled.

A Černá královna byla štíhlá až přespříliš. Když se obrátila, Luke se překvapením zajíkl. Ani si neuvědomil, jak moc se podobá své matce. Luke dosud neměl ve svých citech k Diamantě jasno – na jednu stranu nařídila ho okouzlit a uvěznila mu otce, na druhou stranu také v něj vložila blouznivou lásku ke své osobě, a z toho se nikdy úplně nevyléčil.

„Pane,“ oslovil Luke krále a uklonil se. Vedle něj se uklonil Con, až mu meč zaskřípal o podlahu.

„Vstaňte, prosím.“ Král měl stejně silný hlas, jak si Luke pamatoval, a zároveň vřelý a laskavý. „Chtěl jsem ti osobně vyjádřit soustrast nad smrtí tvého otce.“

„A já rovněž tak,“ ozvala se Černá královna. Oči měla maličko opuchlé, jako by plakala. „Adrian byl velký člověk.“

Luke přikývl a ztěžka polkl. Dozvěděl se tu zprávu teprve včera. „Co se s ním stalo?“

„Jeho tělo spočívá na Krvavých útesech,“ odpověděl král. „Nemohli jsme ho vzít domů.“

Luke se truchlivě pousmál. „Už ani není domov, kam by ho bylo možno vzít. Shořel.“

Král přikývl, jako by o tom požáru věděl.

„Tvůj útok,“ pokračoval, „byl prvním krokem k porážce Černého krále. Doufal jsem, že budeš pracovat dál po mém boku, jako jeden z velitelů nové armády.“

„Myslel jsem, že jsme s válčením už skončili, pane,“ odvětil Luke.

„To doufám,“ odtušil král. „Ale soudím, že máme-li si z toho vzít nějaké ponaučení, tak to, že budeme připraveni na všechny nepředvídané události.“

Luke se znovu uklonil. „Byla by to pro mne čest.“ Pak se narovnal. Král hleděl na Cona. Feyka ustoupila do pozadí a teď je sledovala ze stínu.

„Odpusť mi, pane, že jsem byl tak troufalý a přivedl na toto slyšení přítele, ale soudil jsem, že by ses s ním rád setkal.“ Luke se obrátil a popostrčil Cona dopředu.

„Toto je Con. Byl to aud. Dostal od rocana úkol a...“

„Ty jsi Con?“ Černé královně vzrušením přeskočil hlas. Seskočila ze stupínku. „Sebastian říkal, že budeš vědět, jak ho oživit.“

Con se s nadějí v očích rozhlédl kolem sebe. „On je tady?“

Černá královna zavrtěla hlavou. „Nevíme, kde je. Ale přemýšlela jsem, co bychom dělali, kdybychom ho našli.“

„Sebastian?“ ozvala se z pozadí jakási Feyka. „Ten královský golem?“

„Ano.“ Tentokrát promluvil král. Maličko se na trůnu potočil. „Ty o něm víš, Seger?“

„Mám z něj pár kousků ve své komnatě,“ odpověděla. „Vyndala jsem Černému králi štěpiny. Ostatní úlomky byly vyhozeny.“

„Vyhozeny,“ opakovala Černá královna a usedla. Tolik zoufalství a beznaděje v jediném slově Luke ještě neslyšel.

„Ve skutečnosti na tom nezáleží,“ vysvětlovala Feyka. „Stačí, že z něj máme část. Už jsem dřív golemý dělala. Pokud tento mladík dokáže štěpiny oživit, tak na to, aby měl golem správnou velikost, nám stačí jakýkoli kámen.“

„Ty opravdu víš, jak ho oživit?“ zeptala se Černá královna Cona. Do tváří se jí vehnala krev a oči se jí rozzářily.

„Ano.“ Con položil ruku na jílec svého meče.

„Přines ty úlomky,“ vyzval král Seger. Seger přikývla a spěšně vyšla z přijímací komnaty. Král se usmál na svou dceru. Bylo slyšet, jak se mu ulevilo. „Už jsem si myslel, že jsme ztratili Sebastiana navždy.“

„Ještě jsme ho neoživili, tati,“ podotkla Černá královna.

Neoživili. Luke na ně vyjeveně zíral. Feyové přinesli na Modrý ostrov nesčetné změny a v této místnosti to bylo obzvlášť patrné. Aud, který se už neobléká jako aud, král, který je stejně přístupný Feyům i ostrovanům

a královna míšenka, která svého otce postavením převyšuje, ale ne tady, na tomto malém ostrově.

Lukovi bude trvat dlouho, než si na tyto změny zvykne, ale zvykne si.

Musí.

Všichni musí.

Usedl, pohodlně se opřel a čekal, až se feyská léčitelka vrátí.

Nicholas nechal Ariannu rozprávět s mladým audem a s Adrianovým synem a mlčky seděl a čekal.

Ať si Ari říkala, co chtěla, bez ohledu na to, jak ho domesticci uklidňovali, Nicholas slyšel příběh o tom, jak byly Sebastianovy pozůstatky rozházeny a věděl, že nikdo nebyl schopen polapit jeho podstatu. A z toho všeho usoudil, že Sebastian je nenávratně mrtev.

Smířil se s tím, že Sebastiana ztratil, a neuvažoval o tom, že se po něm bude dál pít.

Jaké štěstí, že když přišel Luke a mladý Con, byla Seger ještě v přijímací komnatě. Trvala na tom, že musí mluvit s Ariannou, která se schovávala na zahradě. Nicholas pro ni poslal a zatímco čekali, nechal ji mluvit. Snažila se mu objasnit Darovu touhu stát se šamanem. Výcvik připadal Nicholasovi příliš tvrdý a nezáživý. Ale Dar tím byl zjevně nadšen. Potíž byla v tom, že bude muset nejméně na pět let odejít z ostrova, od rodiny. A i to bude jen začátek. Šaman dospěje do své plné moci, až když dosáhne věku, v němž zemřel Černý král, ne dřív. Nicholasova šamanka, jejíž tělo spočívalo na místě Moci vedle Adrianova, byla považována za mladou, a přitom byla stará, bylo jí víc, než kolika se doufal kdy dožít Nicholas.

Ale Dar byl jen jedna Nicholasova starost. Nicholas najednou nevěděl, co dřív. Musí nějak začlenit Feye do ostrovní společnosti. Musí obnovit život ostrova – od jahnského obchodu po statky u Killenova mostu. Musí Ariannu naučit vládnout a také se musí nějak, někde vídat s Diamantou.

Diamanta mu slíbila, že bude s ním, kdykoli ji bude potřebovat, ale to nebylo totéž. Vidět ji a dotýkat se jí mohl jen na místě Moci. Byl v pokušení přestěhovat

palác tam, ale toto rozhodnutí mohlo počkat. Ted' se musel starat o naléhavější a přednější věci.

Seger se vrátila, následována další Feykou. Nicholas v ní poznal jednu z domestiček, které nechal přebývat v paláci. Věřil jim víc než jeho rádcové. Ti Feyové mu neublíží. Je otcem Černé královny a jak říkala Diamanta, Feyové dělají pro Černou rodinu, co mohou.

Domestiky a léčitele si nechal tady, pěchotu, pěšce a zvěrojezdce poslal z paláce pryč. I cenzoři také zůstali ve svých komnatách; Nicholas doufal, že mu pomohou řešit nesnáze, které vyvstanou při sbližování ostrovanů a Feyů.

Seger nesla v dlani několik kamenných úlomků. Přes ruku měla přehozené roucho. Domestička nesla obrovský balvan.

„Kam to chceš?“ zeptala se Seger.

„Ke Conovi,“ odpověděl Nicholas.

Seger položila úlomky na zem. Arianna si k nim přidřepala, jako by v nich bratra už viděla. Domestička položila k úlomkům balvan.

„Tak,“ obrátil se Nicholas na mladého auda. „Udělej, co je v tvých silách.“

Con letmo střelil pohledem po Lukovi a ten přikývl. „Myslím, že bys měla jít radši o kus dál, paní,“ sdělil Arianně.

Vyjeveně se na něj podívala a couvla. Con vytasil meč. Strážní rozmístění kolem komnaty položili ruce na jílce mečů. Nicholas je posunkem zarazil.

Con položil meč na úlomky.

Místnost se zatočila a jako by odtud najednou zmizel všechny vzduch. Zaduněl hrom, skoro stejně hlasitý jako když Matthias spouštěl u místa Moci na zem meče.

Con s Lukem upadli na záda, jako by je něco odhodilo. Arianna a Seger zavrávaly. Stráže to

přirazilo ke zdi. Nicholasův trůn poskočil. Domestička se udržela na místě.

Pak se vzduch vrátil.

Nicholas se podíval dolů.

Uprostřed komnaty seděl Sebastian, úplně nahý. Seger k němu přispěchala a přehodila přes něj roucho. Arianna se k němu rozběhla a objala ho. Vzal ji do náruče a kolébal ji.

„Myslel jsem si, že už mne nikdy nenajdete,“ řekl.

Arianna ucouvla, jako by se spálila. Nicholas vyskočil. Srdce mu bušilo. Seger vyjela ruka k ústům.

Takhle přece Sebastian nikdy nemluvil. Naposledy slyšel Nicholas tento hlas právě v této místnosti. Hlas, který patřil feyskému Černému králi.

„To snad není možné,“ vydechl Nicholas.

Arianně se třásl spodní ret. „Ne,“ zašeptala.

Sebastian se na ně díval se směsicí zmatku, smutku, touhy být pochopen a obav, že pochopen nebude. Nicholas si ani neuvědomil, jak mu ten jeho rozpačitý výraz chyběl.

Seger si povzdechla. „Mluv svým vlastním hlasem, chlapče,“ vyzvala ho.

„Co... jsem... udě-lal?“ zeptal se. „Myslel... jsem... si... že... bude... snazší... mluvit... takhle.“

„Snazší ano, ale mnohem nebezpečnější,“ sdělila mu Seger.

„Jestliže přespříliš používáš cizí hlas, přijmeš i část jeho duše.“

Sebastian se viditelně zachvěl.

„Já... se... ho... zbavím.“

„Ne.“ Arianna si k němu klekla a znovu ho objala. „Ublíží mu nějak, když si ho ponechá?“ zeptala se Seger.

„Ne, pokud ho nebude používat moc často.“

„Možná ho budeme potřebovat, Sebastiane,“ řekl mu Arianna.

„Proč?“

„Možná budeme muset přesvědčit některé další Feye.“

„O... čem?“

Ari se usmála. „To ti vysvětlím později. Mám ti hodně co vyprávět.“

„Byl... jsem... pryč... dlouho?“

„Ano.“ To řekl Con. Sebastian k němu natáhl ruku a Con ji přijal. Zjevně se velmi sblížili.

Nicholas už nevydržel dál čekat. Rychle seběhl ty tři schody na zem a rozběhl se k synovi. Vzal ho do náruče a přitiskl k sobě to tělo tvrdé a chladné jak kámen.

„Myslel jsem si, že jsme tě ztratili navždy, synu,“ řekl. „Ne-můžeš... mne... ztratit... tati,“ odpověděl Sebastian. „Vždycky... chci... být... u... své... rodiny.“

„A my chceme být stále s tebou.“ Nicholasovi se ani nechtělo ho pustit, ale nakonec ho pustil, aby mohla Sebastiana obejmout Ari. Kruhy pod očima jí jakoby kouzlem zmizely.

„Díky, Sebastiane,“ řekla něžně, „žes mne zachránil před Černým králem.“

„Mám... tě... rád... Ari,“ odpověděl.

„I já tě mám ráda.“

Nicholas stál v pozadí, díval se na ně, na dvě ze svých tří dětí, a věděl, že až se Dar vrátí z procházky po městě, kruh se uzavře. Ti tři jsou jeho budoucnost. Jsou budoucností země, světa a Nicholas nepochyboval, že si povedou dobře ve všem, o co se pokusí.

Jen by si přál, aby tu byla Diamanta a viděla je.

A pak si najednou vzpomněl.

Vždyť tu je.

VÍTĚZSTVÍ

(o měsíc později)

S křídly rozepjatými letěla v chladném horském vzduchu. Ještě nikdy nebyla jestřábem. Bylo to osvobozující, majestátní a svým způsobem se to k ní hodilo.

Tyto hory byly nižší než Krvavé útesy, a přesto byly důstojné a velebné. I v jejich šedých skalách se tajil kus dějin, jen jí tu chyběl ten rudý odstín. Ale co, Sněžné hory patří k jejímu domovu stejně jako Rocovy oči. Jen je prostě ještě neviděla tak zblízka.

Jestřábí jezdci jí před chvílí oznámili, že lidé zlézající strmé skály už se blíží k plošině. Poděkovala jim a proměnila se. Zjevně je to uvedlo do rozpaků. Feyové nebyli zvyklí, aby se jejich Černý panovník proměňoval v jiné tvory.

Vypadali tak vyjeveně, že se dala do smíchu, a pak je vybídla: „Nepřidáte se ke mně?“

Jezdci na sebe vzali jestřábí podobu a letěli za ní. Dva mezi sebou nesli jako vlajku šaty, na tom trvala.

Otec se sem chtěl vypravit s ní, ale rozmluvila mu to. Feyové teď jsou její starost. Ti, kteří se usadili na Modrém ostrově, spadají sice pod jeho pravomoc, ale stále jim vládne ona. S určitým pobavením to uznal.

Požádala Coultera, aby šel s ní, ale odmítl. Připomněl jí, že otcí to nedovolila, a řekl jí, že se musí naučit vládnout sama.

Pořád je to k sobě táhlo, ale podvolila se a nenaléhala. Stejně věděla, že je jen otázkou času, kdy se do jejich vztahu vrátí vášeň, kterou k sobě cítili na místě Moci.

Na té plošině ještě nebyla, ale jezdci říkali, že až ji uvidí, pozná ji – a poznala. Podle jejich pokynů proletěla mezi štíty a tam, v dlouhé, úzké průrvě, byla

prostá plošina. V průrvě vál ostrý vítr, musela přistát opatrně, aby se neuhodila o sopečné skály.

Tak tady stál praděd, když dorazil na Modrý ostrov. Přinesli ho sem v postroji někteří z jestřábích jezdců, kteří teď doprovázeli ji. Byla hrdá na to, že ona žádný postroj nepotřebuje a nikdy potřebovat nebude. Byla hrdá na řadu věcí. A nejpyšnější byla na to, jak se začali ostrované a Feyové sbližovat.

A bylo na ní, aby se věci vyvíjely touto cestou dál.

Proměnila se do své feyské podoby a otrásla se. Vítr byl ledový. Ani se nerozhlížela, jen natáhla ruku pro šaty a jeden jezdec jí je podal. I oni na sebe vzali feyskou podobu, ale zůstali nazí. Zdálo se, že je dlouhé, peříčkovité chlupy před zimou chrání.

Zachumlala se do šatů a v duchu si vyčítala, že si s sebou nevzala i boty. Pak si uvědomila, že na tom zase tak nezáleží. Bude jí zima na nohy, ale to je jen malá cena za to, co vidí.

Dorazilo loďstvo, pro které poslal praděd ještě předtím, než vytáhl na Krvavé útesy. Během plavby dostali i oni zprávu, kterou poslala do Nye a v níž se prohlašovala Černou královnou

– to jí přes Dara poradila matka. Matka však pochybovala, že jí strýc Most bude dělat nějaké potíže.

Toho se neodvází, prohlásila. *Zákon Krve proti Krvi platí i pro něj*. Ariannu udivilo, že neplatil na místě Moci. Její otec přece zabil Černého krále. Ale – jak říkala matka – to chtěl otec. A měl k tomu své vlastní důvody. Nedělal to na rozkaz Arianny nebo Dara.

A v tom byl celý ten rozdíl.

Arianna popošla dopředu o poslední krok. Ještě nikdy neviděla Infrinské moře. Bouřlivé a samý útes, šedivé a temné, úplně jiné, než jak si ho představovala. Na skály, od moře hladké, narážely zpěněné hřbety vln, a dravý příboj duněl, že by si ani nemyslela, že je to

možné. Nechtěla by být na lodi plující přes moře, a přesto ho stovky Feyů přepluly.

A ti teď šplhali do skal, aby se dostali na Modrý ostrov, přesně tak jako před třemi měsíci lidé jejího praděda. Stovky Feyů stoupaly po hladkých stěnách, postavičky tím menší, čím hlouběji se dívala.

Z této výšky vypadaly lodě jako bezvýznamné hračky, ledva tak schopné udržet se na vlnách. Z kraje plošiny spadala dolů k moři lana a Arianna se dívala, jak se první z těch, kdo právě připluli, vytáhl na plošinu.

Byl stejně starý jako otec – Fey s tváří ošlehanou větrem a velitelským vzezřením. Poslední kousek už se vytáhl rukama a teď stál před ní. Byl stejně vysoký jako ona.

Ostražitě na ni upíral tmavé oči.

Teď nastala chvíle udělat to, proč sem přišla, jednou provždy se prosadit jako dcera Nicholase Pátého, krále Modrého ostrova, a Černá královna Feyské říše.

Podle ostrovního zvyku podala Feyi před sebou ruku. Chvilí na ni hleděl a pak přijal.

Usmála se na něj.

„Vítejte na Modrém ostrově,“ pronesla.

Rusch, Kristine Kathryn (1960 –

Americká autorka fantastiky, narodila se 4. 6. 1960 v New Yorku, v roce 1982 dokončila studium historie, poté vystřídala celou řadu různých zaměstnání až se koncem 80. let stala redaktorkou čtvrtletníku *Pulphouse* (1988 – 1993, celkem 12 čísel). Společně s jeho vydavatelem a nyní jejším manželem Deanem Wesleyem Smithem získala za svou práci pro *Pulphouse* v roce 1989 cenu World Fantasy Award. Od července roku 1991 až do května roku 1997 pracovala jako šéfredaktor světově známého *The Magazine of Fantasy and Science Fiction (F&SF)* a vnesla do něj svěží vánek například v podobě větší podpory ženských autorek. Svou úspěšnou činnost v tomto magazínu, v roce 1994 po právu oceněnou Hugem, ukončila na vlastní přání poté, co se rozhodla svůj čas plně věnovat spisovatelské kariéře. Práci editorky doplnila povídkovými soubory *The Best of Pulphouse: The Hardback Magazine* (1991) a *The Best from Fantasy & Science Fiction: A 45th Anniversary Anthology* (1994, sp. Edward L. Ferman). Dnes žije se svým manželem na pobřeží státu Oregon, mezi její záliby patří hra na piano a zpěv, zahradničení a cestování, což si jako bezdětná může dopřávat v plné míře.

Psaní beletrie se věnovala již od dětství a během školních let začala rovněž publikovat. Do žánru vstoupila povídkou *Sing (Aboriginal)* (1987) v magazínu *Aboriginal Science Fiction*. Záhy se například díky kratším pracím *Skin Deep (Amazing)* (1988, č. Kůže – Nejlepší povídky sci-fi 1989/Laser 1993), *Fast Cars (IASFM)* (1989 – nom. Nebula), *Story Child (Aboriginal)* (1990 – nom. Nebula) či *A Time for Every Purpose (Amazing Stories)* (1990 – nom. Nebula) zařadila mezi velké naděje fantastiky, což jí v roce 1990 vyneslo John

W. Campbell Award pro slibného SF autora. Pověst jedné z nejnadanějších autorek počátku 90. let dodnes plně nepotvrdila a stále čeká na opravdu výrazné dílo, snad je to díky značné produktivitě (v současnosti pracuje na čtyřech románových cyklech čtyř různých žánrů), přesto si však stále udržuje čtenářsky velmi atraktivní laťku literární kvality.

Úspěšný románový debut *The White Mists of Power* (1991) je vydařenou fantasy, v níž se potulný bard Byron pokusí po letech zoufalého skrývání opět zaujmout pozici právoplatného dědice říše. Mladá Stashie se v románu *Heart Readers* (1993) dostane do víru dvorních intrik poté, co má jako nositel schopnosti číst pravdu v lidském srdci rozhodnout o nástupci mezi dvěma syny umírajícího krále. Fantasy se mísí s prvky science-fiction v románu *Traitors* (1993), kde se mladý Diate rozhodne potrestat bezohlednou smrt své rodiny, avšak do cesty k vytoužené pomstě se mu postaví láska a přirozená touha po lidském štěstí. Za stěžejní dílo autorky lze považovat kvalitní fantasy pentalogii *The Fey: Sacrifice* (1995, č. *Obět'*/Wales 2003), *Changeling* (1996, č. *Podvrh*/Wales 2003), *Rival* (1997, č. *Rival*/Wales 2003), *The Resistance* (1998, č. *Vzdor*/Wales 2004) a *Victory* (1998, č. *Vítěz*/Wales 2004), v níž si mocný národ světových dobyvatelů, magicky nadaných Feyů, snaží podrobit sice malý, ale svou povahou nezlomný lid Modrého ostrova, který doposud nebyl příliš zvyklý na válečný boj a kouzla jsou pro něj rovněž prakticky neznámou věcí. Ve stejném prostředí se odehrává také krátký příběh *Destiny* (*Creature Fantastic*, ed. Denise Little 2001) a dvoudílná románová série *Black Throne: The Black Queen* (1999) a *The Black King* (2000), kde se Arianna, královna Modrého ostrova, snaží udržet křehký mír vládnucí světu již celých patnáct let od dob

předchozího konfliktu. Ve svém úsilí musí čelit nejen bojovnému duchu národa Feyů, ale i konkrétnímu útoku zlovolné síly na samotnou její mysl. Svět Feyů není dle slov autorky dosud zcela uzavřen a v budoucnu se k němu bude ještě ráda vracet.

Román *Fantasy Life* (2004) je patrně úvodním dílem zcela nové série. Autorka nás zavádí do Seavy County, pobřežního městečka v Oregonu, kde se lidé stále mohou setkat s pozůstatky magické éry. V měsíčním světle můžete s trochou štěstí zahlédnout nepozemské bytosti dávných věků a obyvatelé městečka se snaží ochránit tuto poslední oázu světa fantazie před zničujícím vlivem okolního světa. Cyklus vychází ze světa známého z povídek *The Women of Whale Rock* (*F&SF* 1999), *Strange Creatures* (*Earth*,

Air, Fire, Water, ed. Margaret Weis 1999) a *The Light at Whale Cove* (*Lighthouse Hauntings*, ed. Charles G. Waugh a Martin H. Greenberg 2002). Pod pseudonymem Kristine Grayson vydávaná romantická fantasy série *Fates: Utterly Charming* (2000), *Thoroughly Kissed* (2001), *Completely Smitten* (2002), *Simply Irresistible* (2003) a *Absolutely Captivated* (2004) přepracovává známé pohádkové příběhy v současném prostředí. Do budoucna se v tomto cyklu připravuje ještě román *Totally Spellbound* (nepub.).

Psaní rozsáhlejších science fiction prací se naneštěstí příliš nevěnuje, z raných děl zůstává dodnes tou světově nejznámější samostatně vydaná novela *The Gallery of His Dreams* (1991 – Locus, nom. Hugo a Nebula, č. Galerie snů – To nejlepší ze SF 2/ABR 1995), v níž se fotograf americké občanské války může ubezpečit o důležitosti svého úsilí díky návštěvě tajemné ženy a možnosti cestování v čase do vzdálené budoucnosti. Trojici povídek *Dancers Like Children* (*F&SF* 1991, č. Tančící jako děti – *F&SF* 3/97), *Alien Influences*

(*F&SF* 1992, č. Cizí vlivy – Ikarie 9/2001) a *Glass Walls (Hotel Andromeda*, ed. Jack L. Chalker 1994) využila jako základ svého dosud jediného samostatného SF románu *Alien Influences* (1994), působivého příběhu, ve kterém je skupinka dětí zapletena do boje o plnou kontrolu nad výrobou toxické látky kdesi na osamělé vesmírné kolonii obydlené podivnou rasou tzv. Tanečníků. Prostředí čtenářsky vřele přijaté povídky *The Retrieval Artist (Analog* 2000 – nom. Hugo) využila v následujících letech v několika románech. Prvním z nich je zdařilý SF titul *The Disappeared* (2002), kde se právě povýšený detektiv Miles Flint a jeho zkušený kolega Noelle DeRicci snaží vyřešit sérii vzájemně zdánlivě zcela nesouvisejících zločinů, to vše v přísném souladu se složitým intergalaktickým právem podle uzavřených dohod se skupinou spřátelených mimozemských civilizací. V podobném duchu se nesou rovněž pokračování *Extremes* (2003) a *Consequences* (2004).

Schopnost pohybu v rámci snad jakéhokoli žánru potvrdila i několika horory. Na pomezí mezi hororem a fantasy či, chcete-li, v oblasti tzv. »dark fantasy« leží román *Afterimage* (1992, sp. Kevin J. Anderson), v němž se hrdinka příběhu ocitne po svém brutálním znásilnění a vraždě v péči tajemných lesních stvoření, které ji navrátí k životu v podobě vraha, jehož se poté pokusí spravedlivě potrestat. Po několika letech byl román autory mírně přepracován a spolu s volným pokračováním publikován pod názvem *Afterimage/Aftershock* (1998, sp. Kevin J. Anderson). V románu *Facade* (1993) se po návratu známého herce na místo dávné tragédie spouští série nových, snad ještě hrůznějších událostí. Na pozadí zcela běžného života na americkém středozápadě se v zajímavém hororu *Sins of the Blood* (1994) odehrává krutý příběh dopívajících,

kteří až v pubertě odkryjí zděděnou upířskou přirozenost a s ní spojenou touhu po krvi, sexu a násilí. Zcela běžný způsob reprodukce a motiv nic netušících dospívajících lidí je pozoruhodným zpestřením populární upířské tematiky. Naopak, román *The Devil's Churn* (1996) je v spíše průměrným hororem

o muži, který se bez známek stárnutí objeví padesát let po své smrti uprostřed oceánské bouře.

Mimo fantastiku stojící detektivní román *Hitler's Angel* (1998) odkrývá tajemství spojené se smrtí neteře Adolfa Hitlera v prostředí Německa na počátku 30. let minulého století. V psaní detektivních příběhů pokračovala pod pseudonymem Kris Nelscott romány z cyklu *Smokey Dalton: A Dangerous Road* (2000), *Smoke-Filled Rooms* (2001), *Thin Walls* (2002) a *Stone Cribs* (2004), v němž popsala případy soukromého detektiva v rušném období důležitých historických událostí v Americe koncem 60. let. V sérii samozřejmě miní pokračovat, už dnes je znám předběžný titul dalšího dílu – *War at Home* (nepub.), jenž se k vydání chystá zřejmě na rok 2005. Detektivní povídky, nejčastěji publikované v *Ellery Queen's Mystery Magazine*, vydala v souboru *Little Miracles and Other Tales of Murder* (2001), uveďme z nich např. *Details* (EQMM1998) a *Spinning* (EQMM2000).

Do světa televizního seriálu *Star Trek* přispěla v rámci různých sérií tituly *The Escape* (1995), *The Soldiers of Fear* (1996), *Klingon!* (1996), *The Long Night* (1996), *Rings of Tautee* (1996), *Echoes* (1997, sp. Nina Kiriki Hoffman), *Treaty's Law* (1997), *The Mist* (1998), *Vectors* (1999), *Thin Air* (2000), *Shadow* (2001) a *By the Book* (2002), vždy v manželské spolupráci s Deanem

W. Smithem. Se *Star Trekem* je rovněž spojen román *The Big Game* (1993), první titul napsaný manžely pod

společným pseudonymem Sandy Schofield. Ostatní knihy napsané pod tímto jménem zahrnují novelizace *Aliens: Rogue* (1995), *Quantum Leap XIV: Loch Ness Leap* (1997) a *Predator: Big Game* (1999). Dalším společným pseudonymem se stalo jméno Kathryn Wesley, pod kterým byly publikovány televizní novelizace *The 10th Kingdom* (2000), *Alladin* (2000), *The Monkey King* (2001) a *Salem Witch Trials* (2003). Společně s manželem dále napsala trilogii z prostředí počítačové hry *The Tenth Planet: The Tenth Planet* (1999), *Oblivion* (2000) a *Final Assault* (2000) či novelizace *X-Men* (2000), *Roswell: No Good Deed* (2001) a *Roswell: Little Green Men* (2002). Samostatně vzbudila celkem slušnou pozornost románem *The New Rebellion* (1996) ze světa oblíbeného filmového seriálu *Star Wars*.

Z plodné tvorby kratších prací jmenujme ještě povídky *Echea* (*Asimov's SF* 1998 – Asimov's Readers' Poll, nom. Hugo a Nebula), *Coolhunting* (*SF Age* 1998) a *Millennium Babies* (*Asimov's SF* 2000 – Hugo). Shrnuty jsou v souborech *Stories for an Enchanted Afternoon* (2001) a *The Retrieval Artist and Other Stories* (2002). Mimochodem, stala se prvním autorem science fiction, který při hlasování o cenu Hugo dokázal zvítězit v redaktorské i beletristické oblasti, o což se před ní marně pokoušel např. skvělý spisovatel a bezkonkurenčně schopný redaktor Gardner Dozois. Na samotný závěr zbývá jmenovat rovněž mimo beletrii stojící rady začínajícím autorům z knihy *SFWA Handbook: The Professional Writer's Guide to Writing Professionally* (1990 – Locus, nom. Hugo), kam opět za přispění manžela D. W. Smithe shrnula eseje více než třiceti zkušených autorských profesionálů.

ROMÁNY:

Sacrifice (1995, č. Obět'/Wales 2003, 2 svazky)
Changeling (1996, č. Podvrh/Wales 2003, 2 svazky)
Rival (1997, č. Rival/Wales 2003, 2 svazky)
The Resistance (1998, č. Vzdor/Wales 2004, 2 svazky)
Victory (1998, č. Vítěz/Wales 2004, 2 svazky)

POVÍDKY:

Skin Deep (*Amazing* 1988, č. Kůže – Nejlepší povídky sci-fi 1989/Laser 1993)
The Gallery of His Dreams (*IASFM* 1991, č. Galerie snů – To nejlepší ze SF 2/ABR 1995)
Dancers Like Children (*F&SF* 1991, č. Tančící jako děti – F&SF 3/97)
Alien Influences (*F&SF* 1992, č. Cizí vlivy – Ikarie 9/2001)
Martin Šust

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – VÍTĚZ

svazek 2

/The Fourth Book of the Fey – The Victory/

překlad © 2004 M. Polová
ilustrace na obálce © 2004 R. Čermák
medailon autorky © 2004 M. Šust
české vydání © 2004 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 86. publikaci

ISBN 80-86390-76-4